

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ฉอาน วุฒิกกรมรักษา. หลักการรายงานข่าว. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประกายพริก ,2536.

ดร.ณิ นริฎุรักษ์. เทคนิคการหาข่าวและการเขียนข่าวหนังสือพิมพ์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ,2537.

ดลฤดี พิธิษฐการ. รูปแบบและปริมาณใช้ข้อมูลทางสถิติประกอบการเสนอเนื้อหาในหนังสือพิมพ์ รายวันภาษาไทย. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

ถาวร บุญปวัฒน์. หลักการหนังสือพิมพ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน , 2538.

นภดล วรรณาคม. ภาพกับสิ่งพิมพ์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

ไพบูลย์ เทวรักษ์. ข้อมูลพื้นฐานทางจิตวิทยาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย : ความจำช่วงสั้น. กรุงเทพฯ : เอส.ดี.เพรส การพิมพ์, 2540.

มณฑิรา อินคชสาร. การอ่านข่าวจกหนังสือพิมพ์ออนไลน์ : ศึกษาเปรียบเทียบปริมาณข้อมูลที่ได้ อ่าน ความจำ และความพึงพอใจของผู้อ่าน. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2539.

มาลี บุญศิริพันธ์. หลักการทำหนังสือพิมพ์เบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประกายพริก, 2534.

หทัย ดันหยง. บรรณาธิการเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แพรววิทยา, 2528.

รายการภาษาอังกฤษ

Arnold, Edmund C. Design in Total Newspaper. New York: Harper & Row Publishers, 1981.

Atkin , C.K., Anticipated Communication and Mass Media Information Seeking, Public Opinion Quarterly 36(1973): 23-27.

Baxter, William S, Quarles Rebecca and Kosak Hermann. The Effects of Photographs and Their Size on Reading and Recall of News Stories. USA: ERIC Document ED 1978.

Cleveland, William S. The Elements of Graphing Data. USA: CA Wadsworth.1985.

Damers, D.P. and Nichols, S. Precision Journalism : A Practical Guide New York : Sage Publications. 1987.

David, Prabu. Accuracy of Visual Perception of Quantitative Graphics : An Exploratory Study. Journalism Quarterly 69 (Summer 1992) : 273-292.

Deese, J and Kaufman R.A. Serial Effects in Recall of Unorganized and Sequentially Organized Verbal Material. Journal of Experimental Psychology. 54 :180-187.

Fider, Roger. The Graphics Revolution. Graphics 89 , a Report by Associated Press Managing Editors Graphics Committee (September 1980) : 4.

Garneau, George. Infographics :Editors Believe the Use of News Graphics will Continue to Grow. USA : Editor & Publisher,1988 : 4.

Gilbert Kathy and Schleuder. Effects of Color and Complexity in Still Photographs on Mental Effort and Memory . Journalism Quarterly 67 (Winter 1990) : 749-756.

Hansen, K.A. "Information Richness and Newspaper Pulitzer Prize" Journalism Quarterly 67, 4 (Winter, 1990): 321-340.

Hogart, R. Judgement and Choice. 2 nd ed. Chichester : Wiley, 1987.

Huff, D How to Lie with Statistics. New York : Norton. 1954.

Kahneman D. Attention and Effort. Engelwood Cliffs: NJ.Prentice-Hall, 1973.

Kosslyn, Stephen M. Image and Mind. Cambridge, MA : Harvard University Press, 1980.

Martin Keene. Pracitcal Photojournalism : Focal Press an Imprint of Butterworth.

London: Heiniman Ltd. Linage House, Jordan Hill, Oxford, 1993.

Meyer, P. Precision Journalism : A Reporter's Introduction to Social Science Methods.

Bloomington & London : Indiana University Press. 1973

Pinker, Steven. Theory of Graph Comprehension. In R.Friedle (Ed). Artificial Intelligence and the Future of Testing. Norwood: NJ:Ablex 1990.

Stark, Pegie M and Hollander, Baird N. Information Graphics : Do They Help Readers U Understand News Event. a paper present to the visual Communication . Division of the Association for Education in Journalism and Mass Communication (August 1990) : 7.

Tankard James W.Quantitative Graphics in Newspaper. Journalism Quarterly 64 (Spring 1987) : 406-415.

Tufte Edward R. The Visual Display of Quantitative Information.Cheshire. Conn : Graphs Press, 1983.

Turnball , Arthur M and Baird Russell N. The Graphics of Communication, 3 rd ed.
New York : Holt, Rinehart and Winston, 1975.

Utt, Sandra and Pasternack. How They Look : An Updated Study of American
Newspaper Front Pages. Journalism Quarterly 66 (autumn 1989) :621-627.

Vernon, M D. Learning and Understanding . The Quarterly Journal of Experimental
Psychology 3 (Februry 1951) : 19-23.

Vernon. M D. The Value of Pictorial Illustration. The British Journal of Educational
Psychology 23 (November 1953) : 180-187.

Wainer, Howard. Making Newspaper Graphs Fit to Print. in Processing of Visible
Language 2, Edited by Kolers , Paul A, Wrolstad, Merald E and Bouma Herman.
New York and London : Phenum Press, 1980.

Ward, Douglas. The Effectiveness of Sidebar Graphs. Journalism Quarterly 69 (Summer
1992) :318-328.

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างข่าว

ไทยผงาด ‘พัฒนาทรัพยากรมนุษย์’

องค์การสหประชาชาติ จัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ประจำปี 2539 พบว่า ประเทศไทยมีอันดับการพัฒนาดีขึ้นกว่าปี 2533

นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือสภาพัฒน์ ได้แถลงรายงานดัชนีตัวเลขการชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของปี 2539 ปรากฏว่า จากจำนวนเต็ม 1 ซึ่งถือว่าดีที่สุด ดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยอยู่ที่ระดับ 0.83 เพิ่มขึ้นจากปี 2533 ที่มีดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อยู่ในระดับ 0.78

จากการสำรวจทั้งหมด 174 ประเทศ พบว่าประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงที่สุดคือประเทศแคนาดาซึ่งมีดัชนีอยู่ที่ระดับ 0.95 ส่วนประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์น้อยที่สุดคือ ประเทศไนเจอร์ ในทวีปแอฟริกา ซึ่งมีดัชนีอยู่ที่ระดับ 0.20

ขณะเดียวกันเมื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในเขตภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียนปรากฏว่าในปี 2539 ประเทศไทยมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงกว่าประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน แต่ยังต่ำกว่าสิงคโปร์

ทั้งนี้ ในปี 2539 ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 49 ส่วนสิงคโปร์เป็นประเทศเดียวในอาเซียนที่มี

ระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ดีกว่าไทยโดยอยู่อันดับที่ 35 ขณะที่มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไนอยู่ในตำแหน่งต่ำกว่าไทยคือ ตำแหน่งที่ 64, 72, 86 และ 93

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533 ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาอยู่อันดับที่ 58 ต่ำกว่ามาเลเซีย ซึ่งอยู่อันดับที่ 47 และสิงคโปร์ อันดับที่ 37 แต่สูงกว่าอินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ ที่อยู่ในตำแหน่งที่ 68, 75 และ 92 ตามลำดับ

สำหรับปัจจัยที่มีส่วนทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงขึ้นในปี 2539 อันดับแรกได้แก่รายได้ของคนไทยที่เพิ่มขึ้นจาก 2,580 บาท/เดือน ในปี 2533 เป็น 6,350 บาท/เดือน ในปี 2539 รองลงมาได้แก่ อายุขัยโดยเฉลี่ยของคนไทยที่เพิ่มขึ้นจาก 66.0 ปีในปี 2533 เป็น 69.2 ปีในปี 2539 และปัจจัยอันดับสุดท้ายได้แก่ อัตราการรู้หนังสือที่เพิ่มขึ้นจาก 91% ในปี 2533 เป็น 93.6% ในปี 2539

องค์การสหประชาชาติแสดงความวิตกว่า การที่ประเทศไทยมีรายได้เพิ่มขึ้นกว่าการรู้หนังสือไม่ได้เป็นเรื่องดีเสมอไป เพราะรายได้เฉลี่ยไม่ได้บอกถึงการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกัน แต่อาจแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาเศรษฐกิจที่เร็วกว่าการพัฒนาคนของประเทศไทย

ไทยผงาด ‘พัฒนาทรัพยากรมนุษย์’

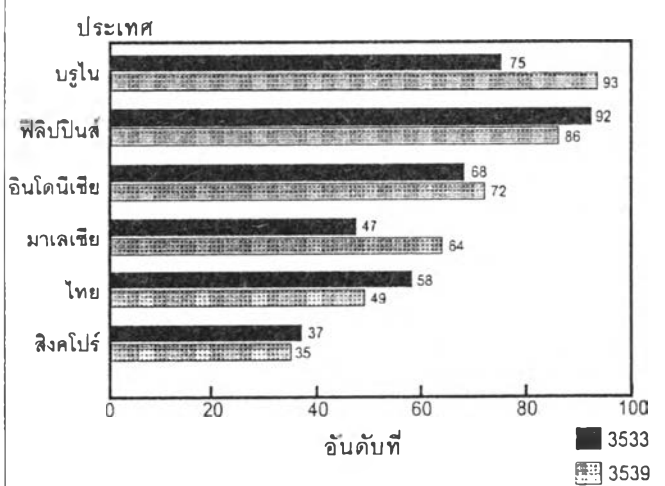
องค์การสหประชาชาติ จัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ประจำปี 2539 พบว่า ประเทศไทยมีอันดับการพัฒนาดีขึ้นกว่าปี 2533

นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือสภาพัฒน์ ได้แถลงรายงานดัชนีตัวเลขการชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของปี 2539 ปรากฏว่า จากจำนวนเต็ม 1 ซึ่งถือว่าดีที่สุดในดัชนีการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ของไทยอยู่ที่ระดับ 0.83 เพิ่มขึ้นจากปี 2533 ที่มีดัชนีการพัฒนาศักยภาพมนุษย์อยู่ในระดับ 0.78

จากการสำรวจทั้งหมด 174 ประเทศ พบว่า ประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงที่สุดคือ ประเทศแคนาดาซึ่งมีดัชนีอยู่ที่ระดับ 0.95 ส่วนประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์น้อยที่สุดคือ ประเทศไนเจอร์ ในทวีปแอฟริกา ซึ่งมีดัชนีอยู่ที่ระดับ 0.20

ขณะเดียวกันเมื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในเขตภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียนปรากฏว่า ในปี 2539 ประเทศไทยมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงกว่าประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน แต่ยังต่ำกว่าสิงคโปร์

รูปที่ 1 เปรียบเทียบการจัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปี 2533 กับปี 2539

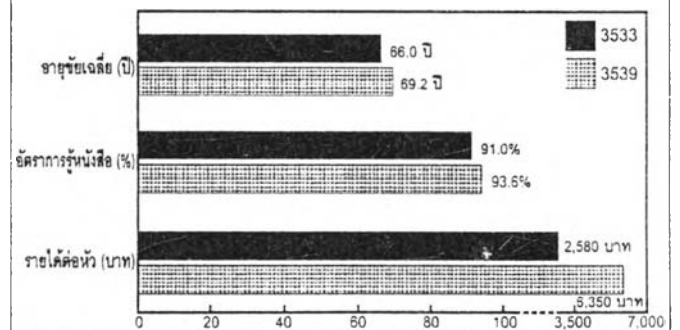

ทั้งนี้ ในปี 2539 ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 49 ส่วนสิงคโปร์เป็นประเทศเดียวในอาเซียนที่มีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ดีกว่าไทยโดยอยู่อันดับที่ 35 ขณะที่มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน อยู่ในตำแหน่งต่ำกว่าไทยคือ ตำแหน่งที่ 64, 72, 86 และ 93

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533 ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาอยู่อันดับที่ 58 ต่ำกว่ามาเลเซีย ซึ่งอยู่อันดับที่ 47 และสิงคโปร์ อันดับที่ 37 แต่สูงกว่าอินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ ที่อยู่ในตำแหน่งที่ 68, 75 และ 92 ตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

สำหรับปัจจัยที่มีส่วนทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงขึ้นในปี 2539 อันดับแรกได้แก่ รายได้ของคนไทยที่เพิ่มขึ้นจาก 2,580 บาท/เดือน ในปี 2533 เป็น 6,350 บาท/เดือน ในปี 2539 รองลงมาได้แก่ อายุขัยโดยเฉลี่ยของคนไทยที่เพิ่มขึ้นจาก 66.0 ปีในปี 2533 เป็น 69.2 ปีในปี 2539 และปัจจัยอันดับสุดท้ายได้แก่ อัตราการรู้หนังสือที่เพิ่มขึ้นจาก 91% ในปี 2533 เป็น 93.6% ในปี 2539 (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

รูปที่ 2 เปรียบเทียบปัจจัยที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทย ปี 2533 กับปี 2539

องค์การสหประชาชาติแสดงความวิตกว่า การที่ประเทศไทยมีรายได้เพิ่มขึ้นกว่าการรู้หนังสือไม่ได้เป็นเรื่องดีเสมอไป เพราะรายได้เฉลี่ยไม่ได้บอกถึงการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกัน แต่อาจแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาเศรษฐกิจที่เร็วกว่าการพัฒนาคนของประเทศไทย

ไทยผงาด ‘พัฒนาทรัพยากรมนุษย์’

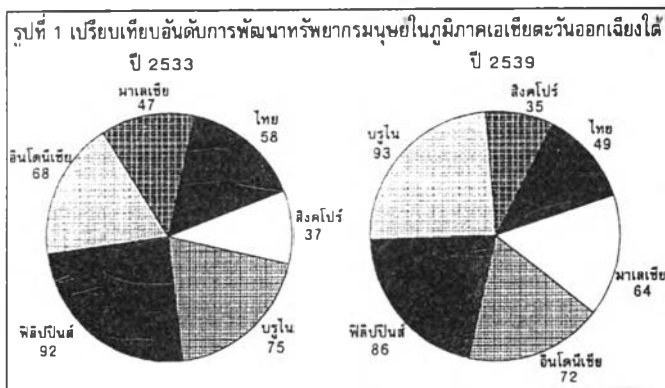
องค์การสหประชาชาติ จัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ประจำปี 2539 พบว่า ประเทศไทยมีอันดับการพัฒนาด้านนี้สูงกว่าปี 2533

นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือสภาพัฒน์ ได้แถลงรายงานดัชนีตัวเลขการชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของปี 2539 ปรากฏว่า จากจำนวนเดิม 1 ซึ่งถือว่าดีที่สุดในดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยอยู่ที่ระดับ 0.83 เพิ่มขึ้นจากปี 2533 ที่มีดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อยู่ในระดับ 0.78

จากการสำรวจทั้งหมด 174 ประเทศ พบว่า ประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงที่สุดคือ ประเทศแคนาดาซึ่งมีดัชนีอยู่ที่ระดับ 0.95 ส่วนประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์น้อยที่สุดคือ ประเทศไนเจอร์ ในทวีปแอฟริกา ซึ่งมีดัชนีอยู่ที่ระดับ 0.20

ขณะเดียวกันเมื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในเขตภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียนปรากฏว่า ในปี 2539 ประเทศไทยมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงกว่าประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน แต่ยังต่ำกว่าสิงคโปร์

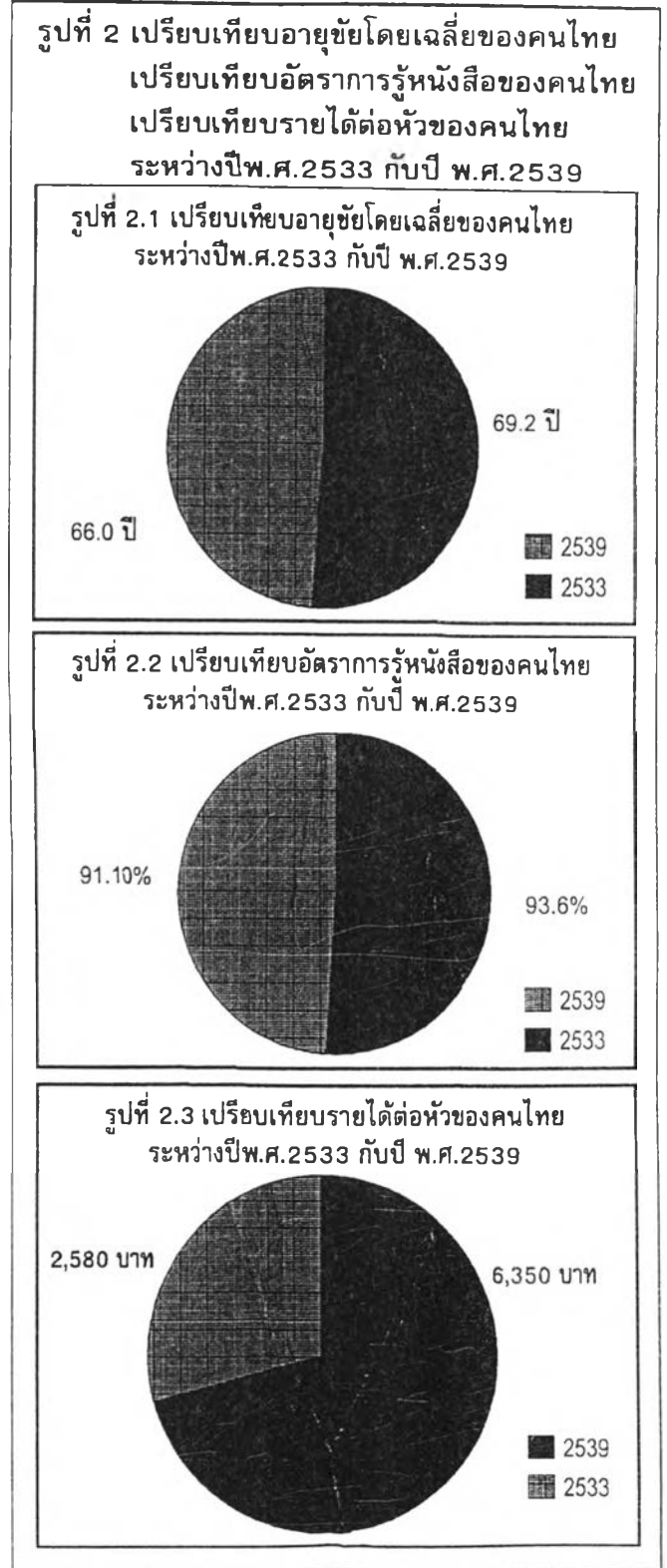
ทั้งนี้ ในปี 2539 ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 49 ส่วนสิงคโปร์เป็นประเทศเดียวในอาเซียนที่มีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ดีกว่าไทยโดยอยู่อันดับที่ 35 ขณะที่มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน อยู่ในตำแหน่งต่ำกว่าไทยคือ ตำแหน่งที่ 64, 72, 86 และ 93

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533 ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาอยู่อันดับที่ 58 ต่ำกว่ามาเลเซีย ซึ่งอยู่อันดับที่ 47 และสิงคโปร์ อันดับที่ 37 แต่สูงกว่าอินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ ที่อยู่ในตำแหน่งที่ 68, 75 และ 92 ตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

สำหรับปัจจัยที่มีส่วนทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงขึ้นในปี 2539 อันดับแรกได้แก่ รายได้ของคนไทยที่เพิ่มขึ้นจาก 2,580 บาท/เดือน ในปี 2533 เป็น 6,350 บาท/เดือน ในปี 2539 รองลงมาได้แก่ อายุขัยโดยเฉลี่ยของคนไทยที่เพิ่มขึ้นจาก 66.0 ปีในปี 2533

เป็น 69.2 ปีในปี 2539 และปัจจัยอันดับสุดท้าย ได้แก่ อัตราการรู้หนังสือที่เพิ่มขึ้นจาก 91% ในปี 2533 เป็น 93.6% ในปี 2539 (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

องค์การสหประชาชาติแสดงความวิตกว่า การที่ประเทศไทยมีรายได้เพิ่มขึ้นกว่าการรู้หนังสือไม่ได้เป็นเรื่องดีเสมอไป เพราะรายได้เฉลี่ยไม่ได้บอกถึงการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกัน แต่อาจแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาเศรษฐกิจที่เร็วกว่าการพัฒนาคนของประเทศไทย

ไทยผงาด ‘พัฒนาทรัพยากรมนุษย์’

องค์การสหประชาชาติ จัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ประจำปี 2539 พบว่า ประเทศไทยมีอันดับการพัฒนาดีขึ้นกว่าปี 2533

นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือสภาพัฒน์ ได้แถลงรายงานดัชนีตัวเลขการชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของปี 2539 ปรากฏว่า จากจำนวนเต็ม 1 ซึ่งถือว่าดีที่สุดในดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยอยู่ที่ระดับ 0.83 เพิ่มขึ้นจากปี 2533 ที่มีดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อยู่ในระดับ 0.78

จากการสำรวจทั้งหมด 174 ประเทศ พบว่า ประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงที่สุดคือ ประเทศแคนาดาซึ่งมีดัชนีอยู่ที่ระดับ 0.95 ส่วนประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์น้อยที่สุดคือ ประเทศไนเจอร์ ในทวีปแอฟริกา ซึ่งมีดัชนีอยู่ที่ระดับ 0.20

ขณะเดียวกันเมื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในเขตภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียนปรากฏว่า ในปี 2539 ประเทศไทยมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงกว่าประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน แต่ยังคงต่ำกว่าสิงคโปร์

รูปที่ 1 เปรียบเทียบการจัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปี 2533 กับปี 2539

ประเทศ	ปี 2533	ปี 2539
สิงคโปร์	37	35
ไทย	58	49
มาเลเซีย	47	64
อินโดนีเซีย	68	72
ฟิลิปปินส์	92	86
บรูไน	75	93

ทั้งนี้ ในปี 2539 ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 49 ส่วนสิงคโปร์เป็นประเทศเดียวในอาเซียนที่มีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ดีกว่าไทยโดยอยู่อันดับที่ 35 ขณะที่มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน อยู่ในตำแหน่งต่ำกว่าไทยคือ ตำแหน่งที่ 64, 72, 86 และ 93

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533 ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาอยู่อันดับที่ 58 ต่ำกว่ามาเลเซีย ซึ่งอยู่อันดับที่ 47 และสิงคโปร์ อันดับที่ 37 แต่สูงกว่าอินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ ที่อยู่ในตำแหน่งที่ 68, 75 และ 92 ตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

สำหรับปัจจัยที่มีส่วนทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงขึ้นในปี 2539 อันดับแรกได้แก่ รายได้ของคนไทยที่เพิ่มขึ้นจาก 2,580 บาท/เดือน ในปี 2533 เป็น 6,350 บาท/เดือน ในปี 2539 รองลงมาได้แก่ อายุขัยโดยเฉลี่ยของคนไทยที่เพิ่มขึ้นจาก 66.0 ปีในปี 2533 เป็น 69.2 ปีในปี 2539 และปัจจัยอันดับสุดท้ายได้แก่ อัตราการรู้หนังสือที่เพิ่มขึ้นจาก 91% ในปี 2533 เป็น 93.6% ในปี 2539 (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

รูปที่ 2 เปรียบเทียบปัจจัยที่มีส่วนในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทย ปี 2533 กับปี 2539

หมวด	ปี 2533	ปี 2539
อายุขัยเฉลี่ย (ปี)	66.0	69.2
อัตราการรู้หนังสือ (%)	91.0	93.6
รายได้ต่อหัว (บาท)	2,580	6,350

องค์การสหประชาชาติแสดงความวิตกว่า การที่ประเทศไทยมีรายได้เพิ่มขึ้นกว่าการรู้หนังสือไม่ได้เป็นเรื่องดีเสมอไป เพราะรายได้เฉลี่ยไม่ได้บอกถึงการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกัน แต่อาจแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาเศรษฐกิจที่เร็วกว่าการพัฒนาคนของประเทศไทย

ไทยผงาด ‘พัฒนาทรัพยากรมนุษย์’

องค์การสหประชาชาติ จัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ประจำปี 2539 พบว่า ประเทศไทยมีอันดับการพัฒนาดีขึ้นกว่าปี 2533

นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือสภาพัฒนา ได้แถลงรายงานดัชนีตัวเลขชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของปี 2539 ปรากฏว่า จากจำนวนเดิม 1 ซึ่งถือว่าดีที่สุด ดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยอยู่ที่ระดับ 0.83 ซึ่งเป็นดัชนีที่สูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533

ประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงสุดคือ แคนาดา ส่วนประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์น้อยที่สุดคือ ไนเจอร์ ในทวีปแอฟริกา

หากเปรียบเทียบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน ปรากฏว่า ประเทศไทยมีการพัฒนา

ทรัพยากรมนุษย์สูงกว่าประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และบรูไน แต่ยังต่ำกว่าสิงคโปร์

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533 ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่ต่ำกว่ามาเลเซีย และสิงคโปร์ แต่สูงกว่าอินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์

สำหรับปัจจัยที่มีส่วนทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงขึ้นในปี 2539 อันดับแรกได้แก่ รายได้ของคนไทยรองลงมาคือ อายุขัย และปัจจัยอันดับสุดท้าย ได้แก่ อัตราการรู้หนังสือ

องค์การสหประชาชาติแสดงความวิตกว่า การที่ประเทศไทยมีรายได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่เร็วกว่าการรู้หนังสือ ไม่ได้เป็นเรื่องดีเสมอไป เพราะรายได้เฉลี่ยไม่ได้บอกถึงการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกัน แต่อาจแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาเศรษฐกิจที่เร็วกว่าการพัฒนาคนของประเทศไทย

ไทยผงาด ‘พัฒนาทรัพยากรมนุษย์’

องค์การสหประชาชาติ จัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ประจำปี 2539 พบว่า ประเทศไทยมีอันดับการพัฒนาดีขึ้นกว่าปี 2533

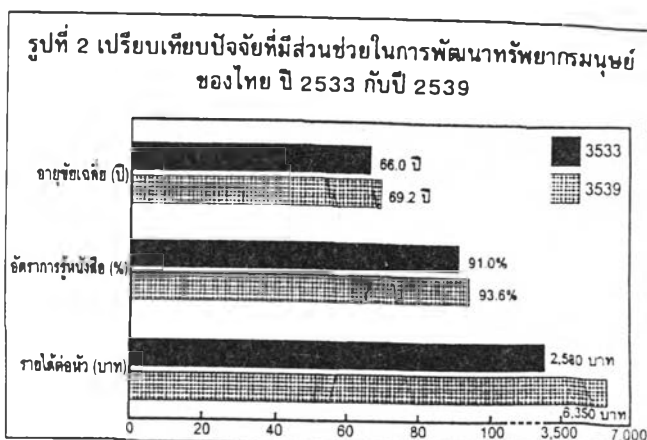
นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือสภาพัฒน์ ได้แถลงรายงานดัชนีตัวเลขชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของปี 2539 ปรากฏว่า จากจำนวนเดิม 1 ซึ่งถือว่าดีที่สุด ดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยอยู่ที่ระดับ 0.83 ซึ่งเป็นดัชนีที่สูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533

ประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงสุดคือ แคนาดา ส่วนประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์น้อยที่สุดคือ ไนเจอร์ ในทวีปแอฟริกา

หากเปรียบเทียบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน ปรากฏว่า ประเทศไทยมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงกว่าประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และ บรูไน แต่ยังต่ำกว่าสิงคโปร์

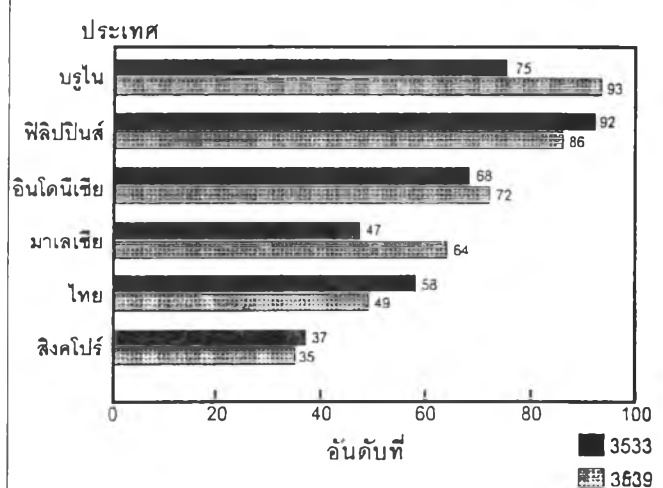
เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533 ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่ต่ำกว่ามาเลเซีย และสิงคโปร์ แต่สูงกว่าอินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

สำหรับปัจจัยที่มีส่วนทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงขึ้นในปี 2539 อันดับแรกได้แก่ รายได้ของคนไทยรองลงมาก็คือ อายุขัย และปัจจัยอันดับสุดท้าย ได้แก่ อัตราการรู้หนังสือ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

องค์การสหประชาชาติแสดงความวิตกว่า การที่ประเทศไทยมีรายได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่เร็วกว่าการรู้หนังสือไม่ได้เป็นเรื่องดีเสมอไป เพราะรายได้เฉลี่ยไม่ได้บอกถึงการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกัน แต่อาจแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาเศรษฐกิจที่เร็วกว่าการพัฒนาคนของประเทศไทย

รูปที่ 1 เปรียบเทียบการจัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปี 2533 กับปี 2539

ไทยผงาด ‘พัฒนาทรัพยากรมนุษย์’

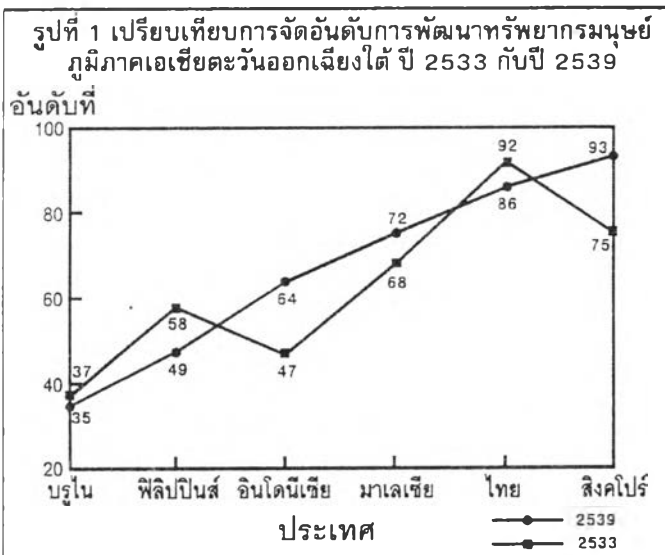
องค์การสหประชาชาติ จัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ประจำปี 2539 พบว่า ประเทศไทยมีอันดับการพัฒนาดีขึ้นกว่าปี 2533

นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือสภาพัฒน์ ได้แถลงรายงานดัชนีตัวเลขชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของปี 2539 ปรากฏว่า จากจำนวนเต็ม 1 ซึ่งถือว่าดีที่สุด ดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยอยู่ที่ระดับ 0.83 ซึ่งเป็นดัชนีที่สูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533

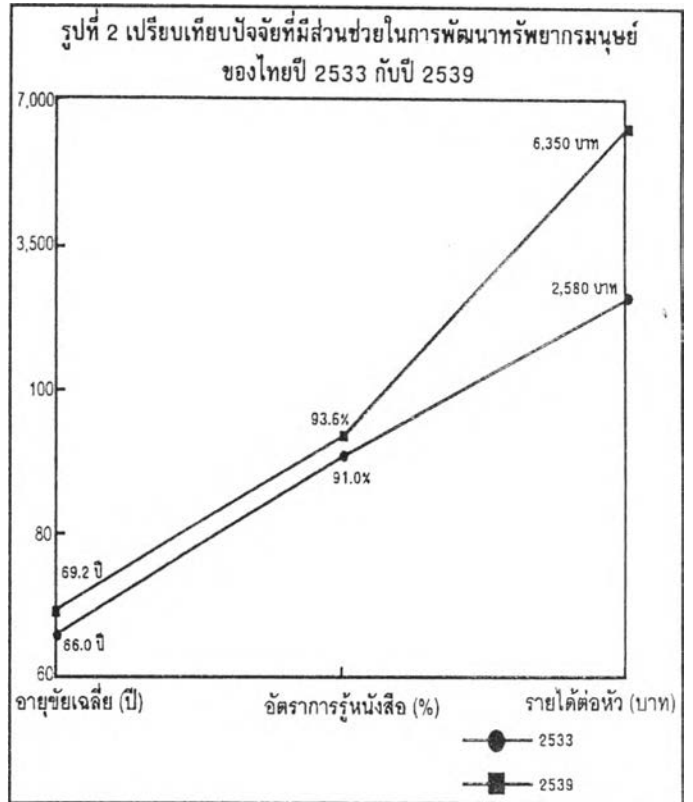
ประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงสุดคือ แคนาดา ส่วนประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์น้อยที่สุดคือ ไนเจอร์ ในทวีปแอฟริกา

หากเปรียบเทียบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน ปรากฏว่า ประเทศไทยมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงกว่าประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และ บรูไน แต่ยังต่ำกว่าสิงคโปร์

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533 ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่ต่ำกว่ามาเลเซีย และสิงคโปร์ แต่สูงกว่าอินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

สำหรับปัจจัยที่มีส่วนทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงขึ้นในปี 2539 อันดับแรกได้แก่ รายได้ของคนไทยรองลงมาคือ อายุขัย และปัจจัยอันดับสุดท้าย ได้แก่ อัตราการรู้หนังสือ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

องค์การสหประชาชาติแสดงความวิตกว่า การที่ประเทศไทยมีรายได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่เร็วกว่าการรู้หนังสือไม่ได้เป็นเรื่องดีเสมอไป เพราะรายได้เฉลี่ยไม่ได้บอกถึงการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกัน แต่อาจแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาเศรษฐกิจที่เร็วกว่าการพัฒนาคนของประเทศไทย

ไทยผงาด ‘พัฒนาทรัพยากรมนุษย์’

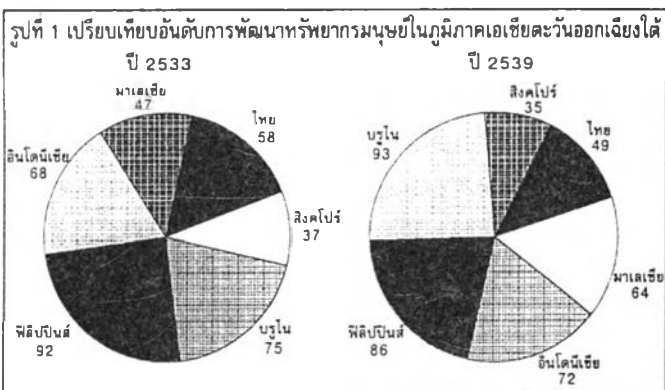
องค์การสหประชาชาติ จัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ประจำปี 2539 พบว่า ประเทศไทยมีอันดับการพัฒนาดีขึ้นกว่าปี 2533

นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือสภาพัฒน์ ได้แถลงรายงานดัชนีตัวเลขชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของปี 2539 ปรากฏว่า จากจำนวนเต็ม 1 ซึ่งถือว่าดีที่สุด ดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยอยู่ที่ระดับ 0.83 ซึ่งเป็นดัชนีที่สูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533

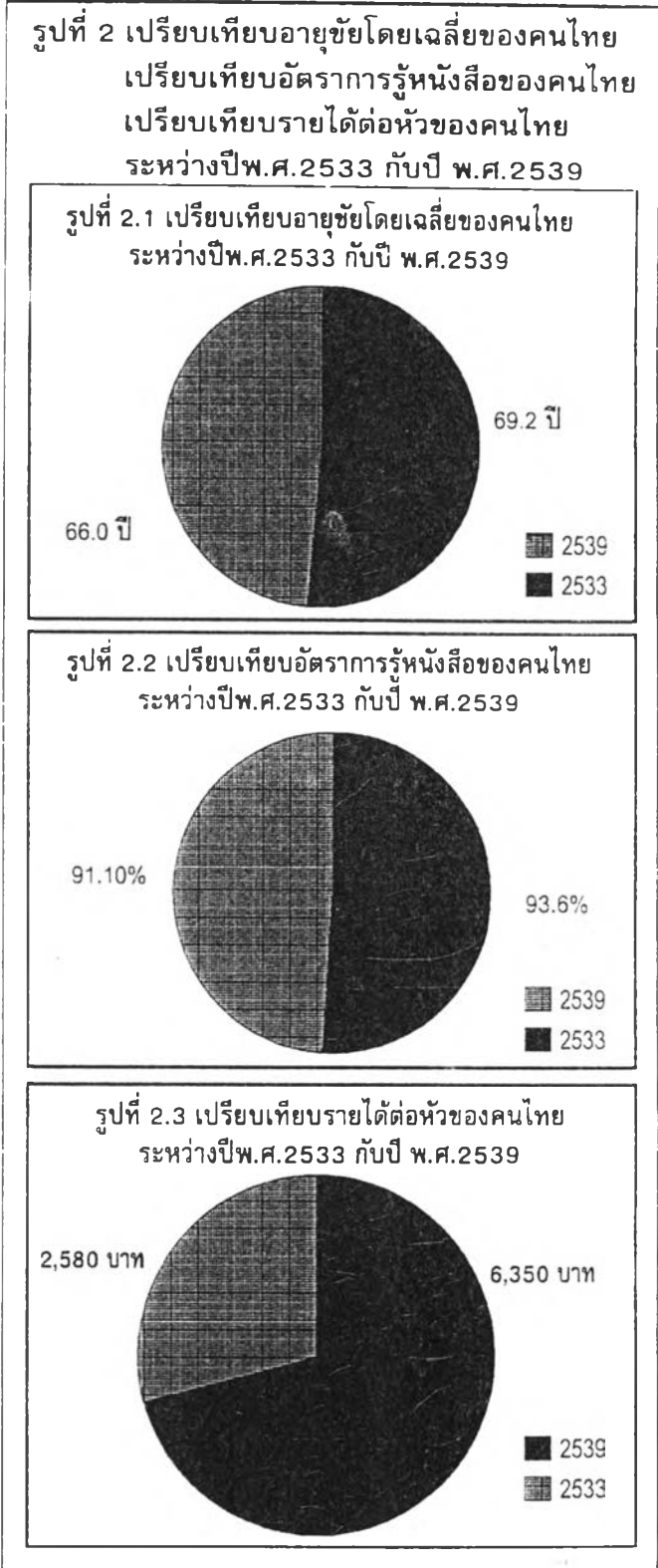
ประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงที่สุดคือ แคนาดา ส่วนประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์น้อยที่สุดคือ ไนเจอร์ ในทวีปแอฟริกา

หากเปรียบเทียบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน ปรากฏว่า ประเทศไทยมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงกว่าประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และ บรูไน แต่ยังต่ำกว่าสิงคโปร์

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533 ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่ต่ำกว่ามาเลเซีย และสิงคโปร์ แต่สูงกว่าอินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

สำหรับปัจจัยที่มีส่วนทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงขึ้นในปี 2539 อันดับแรกได้แก่ รายได้ของคนไทยรองลงมาคือ อายุขัย และปัจจัยอันดับสุดท้าย ได้แก่ อัตราการรู้หนังสือ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

องค์การสหประชาชาติแสดงความวิตกว่า การที่ประเทศไทยมีรายได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่เร็วกว่าการรู้หนังสือไม่ได้เป็นเรื่องดีเสมอไป เพราะรายได้เฉลี่ยไม่ได้บอกถึงการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกัน แต่อาจแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาเศรษฐกิจที่เร็วกว่าการพัฒนาคนของประเทศไทย

ไทยผงาด ‘พัฒนาทรัพยากรมนุษย์’

องค์การสหประชาชาติ จัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ประจำปี 2539 พบว่า ประเทศไทยมีอันดับการพัฒนาดีขึ้นกว่าปี 2533

นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือสภาพัฒน์ ได้แถลงรายงานดัชนีตัวเลขชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของปี 2539 ปรากฏว่า จากจำนวนเต็ม 1 ซึ่งถือว่าดีที่สุด ดัชนีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยอยู่ที่ระดับ 0.83 ซึ่งเป็นดัชนีที่สูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533

ประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงสุดคือ แคนาดา ส่วนประเทศที่มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์น้อยที่สุดคือ ไนเจอร์ ในทวีปแอฟริกา

หากเปรียบเทียบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน ปรากฏว่า ประเทศไทยมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงกว่าประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และ บรูไน แต่ยังต่ำกว่าสิงคโปร์

เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533 ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่ต่ำกว่ามาเลเซีย และสิงคโปร์ แต่สูงกว่าอินโดนีเซีย บรูไน และฟิลิปปินส์ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

รูปที่ 1 เปรียบเทียบการจัดอันดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปี 2533 กับปี 2539

ประเทศ	ปี 2533	ปี 2539
สิงคโปร์	37	35
ไทย	58	49
มาเลเซีย	47	64
อินโดนีเซีย	68	72
ฟิลิปปินส์	92	86
บรูไน	75	93

สำหรับปัจจัยที่มีส่วนทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สูงขึ้นในปี 2539 อันดับแรกได้แก่ รายได้ของคนไทยรองลงมาคือ อายุขัย และปัจจัยอันดับสุดท้าย ได้แก่ อัตราการรู้หนังสือ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

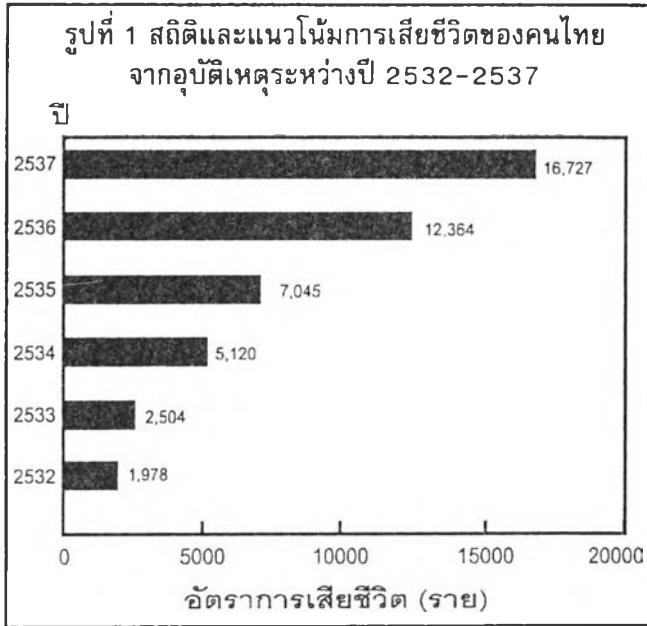
รูปที่ 2 เปรียบเทียบปัจจัยที่มีส่วนในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทย ปี 2533 กับปี 2539

หมวด	ปี 2533	ปี 2539
อายุขัยเฉลี่ย (ปี)	66.0	69.2
อัตราการรู้หนังสือ (%)	91.0	93.6
รายได้ต่อหัว (บาท)	2,580	6,350

องค์การสหประชาชาติแสดงความวิตกว่า การที่ประเทศไทยมีรายได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่เร็วกว่าการรู้หนังสือไม่ได้เป็นเรื่องดีเสมอไป เพราะรายได้เฉลี่ยไม่ได้บอกถึงการกระจายรายได้ที่เท่าเทียมกัน แต่อาจแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาเศรษฐกิจที่เร็วกว่าการพัฒนาคนของประเทศไทย

คนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

อัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรในเมืองไทยได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถิติที่สำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติระหว่างปี 2532-2537 แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะหลังปี 2534 เป็นต้นมาอัตราการเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากรัฐบาลเปิดให้นำเข้าสุราจากต่างประเทศโดยเสรีไปพร้อมกับอนุมัติให้ตั้งโรงกลั่นสุราเอกชนในประเทศเพิ่มขึ้น (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

สถิติแสดงให้เห็นว่า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนไทยที่สูงขึ้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุโดยตรง ทำให้รัฐบาลไทยตระหนักในจุดนี้ และได้นำมาตรการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่บ่งชี้ว่าเมาสุราออกมาบังคับใช้เป็นกฎหมายควบคุมผู้ที่ขับรถยนต์ในขณะที่มีเมามา

วงการแพทย์เปิดเผยลักษณะของอาการทางร่างกายเมื่อบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปว่า การดื่มสุราจะมันช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับความเร็วในการดูดซึมแอลกอฮอล์เข้าสู่หลอดเลือดของแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีอัตราการดูดซึมที่แตกต่างกัน และระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ หรือปริมาณดึกที่แต่ละคนดื่มเข้าไปด้วย

ในช่วงแรก ๆ ของการดื่มสุราหรือเบียร์ เมื่อมีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดประมาณ 3 มิลลิกรัมผู้ดื่มจะมีอาการสนุกสนาน แต่พอดื่มเข้าไป 55 มิลลิกรัมจะเริ่มขาดการควบคุมการเคลื่อนไหว และที่ระดับ 85 มิลลิกรัมจะเริ่มเดินไม่ตรงทาง ระดับ 150 มิลลิกรัมจะสับสนและงง ระดับ 250 มิลลิกรัมมีอาการซึม และง่วง จนแอลกอฮอล์ในเลือดถึงระดับ 400 มิลลิกรัม ผู้ดื่มอาจสลบ หรือถึงตายได้ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

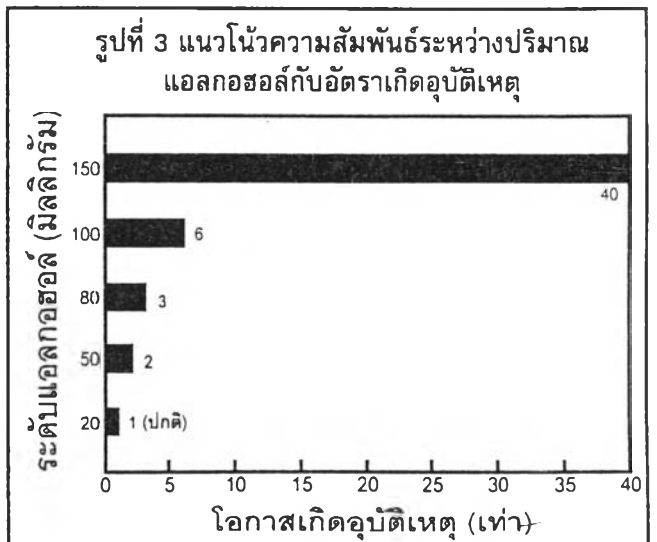

วงการแพทย์ได้ทดสอบผู้ที่ดื่มสุราได้ผลว่า ที่ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 20 มิลลิกรัมจะไม่ผลต่อผู้ดื่ม หรือมีอาการอยู่ในระดับใกล้เคียงกับผู้ไม่ดื่มสุรา และโอกาสจะเกิดอุบัติเหตุไม่แตกต่างจากคนปกติทั่วไป

เมื่อระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเพิ่มขึ้นเป็น 50 มิลลิกรัมเป็นระดับที่นักวิจัยทั่วไปยอมรับว่าการขับรถจะเริ่มเป็นอันตราย และจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุเป็น 2 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา

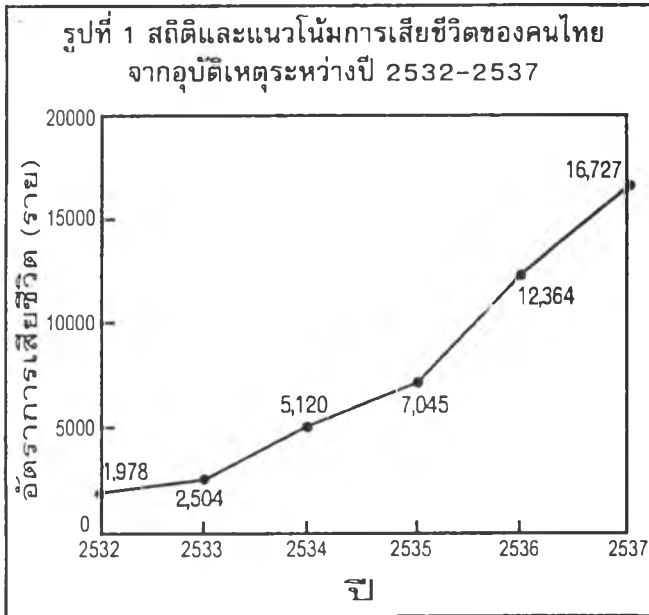
ส่วนระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 80 มิลลิกรัม จะมีผลต่อคนขับรถทุกคน และหลายประเทศกำหนดใช้ระดับนี้บังคับเป็นกฎหมายควบคุมห้ามขับรถขณะดื่มสุราถ้าผู้ใดฝ่าฝืนถือว่าละเมิดกฎหมายโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุจะเป็น 3 เท่าของคนปกติ

ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 100 มิลลิกรัมจะมีผลให้ความสามารถในการควบคุมรถยนต์ลดลงอย่างรวดเร็ว และจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุเป็น 6 เท่า และระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 150 มิลลิกรัมจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุสูงสุดถึง 40 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

คนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

อัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจากรางกายในเมืองไทยได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถิติที่สำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติระหว่างปี 2532-2537 แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะหลังปี 2534 เป็นต้นมาอัตราการเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากรัฐบาลเปิดให้นำเข้าสุราจากต่างประเทศโดยเสรีไปพร้อมกับอนุมัติให้ตั้งโรงกลั่นสุราเอกชนในประเทศเพิ่มขึ้น (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

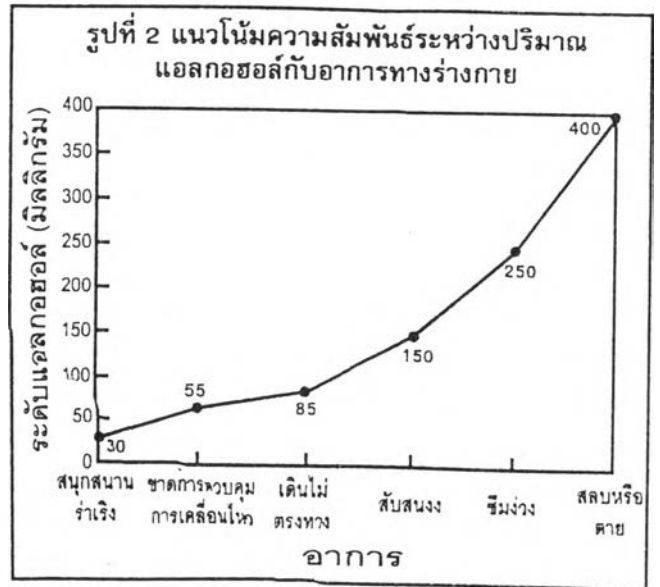

สถิติแสดงให้เห็นว่า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนไทยที่สูงขึ้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุโดยตรง ทำให้รัฐบาลไทยตระหนักในจุดนี้ และได้นำมาตรการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่บ่งชี้ว่าเมาสุราออกมาบังคับใช้เป็นกฎหมายควบคุมผู้ที่ขับขี่รถยนต์ในขณะที่มีเมามา

วงการแพทย์เปิดเผยลักษณะของอาการทางร่างกายเมื่อบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปว่า การดื่มสุราจะมีผลช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับความเร็วในการดูดซึมแอลกอฮอล์เข้าสู่หลอดเลือดของแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีอัตราการดูดซึมที่แตกต่างกัน และระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ หรือปริมาณดริกรีที่แต่ละคนดื่มเข้าไปด้วย

ในช่วงแรก ๆ ของการดื่มสุราหรือเบียร์ เมื่อมีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดประมาณ 3 มิลลิกรัมผู้ดื่มจะมีการสนุกสนาน แต่พอดื่มเข้าไป 55 มิลลิกรัมจะเริ่มขาดการควบคุมการเคลื่อนไหว และที่ระดับ 85 มิลลิกรัมจะเริ่มเดินไม่ตรงทาง ระดับ 150 มิลลิกรัมจะสับสนและง่วง ระดับ 250 มิลลิกรัม มีอาการซึม และง่วง จนแอลกอฮอล์ในเลือดถึงระดับ 400 มิลลิกรัม ผู้ดื่มอาจสลบ หรือถึงตายได้ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

วงการแพทย์ได้ทดสอบผู้ที่ดื่มสุราได้พบว่า ที่ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 20 มิลลิกรัมจะไม่มีผลต่อผู้ดื่ม หรือมี

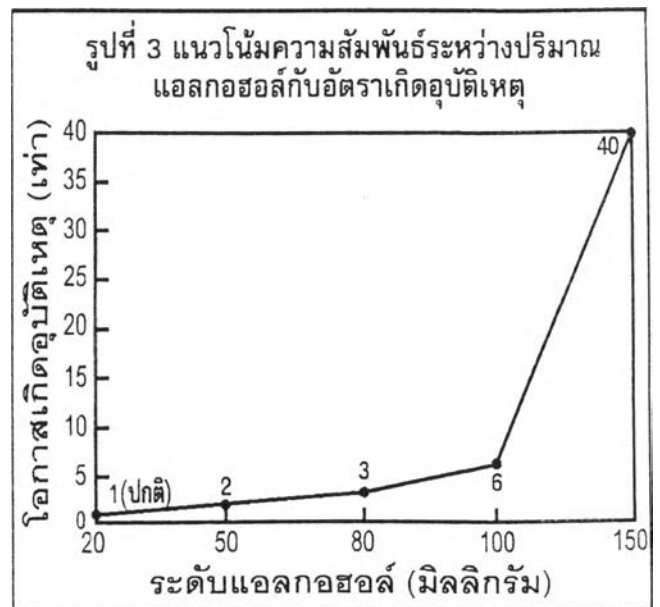

อาการอยู่ในระดับใกล้เคียงกับผู้ดื่มสุรา และโอกาสจะเกิดอุบัติเหตุไม่แตกต่างจากคนปกติทั่วไป

เมื่อระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเพิ่มขึ้นเป็น 50 มิลลิกรัมเป็นระดับที่นักวิจัยทั่วไปยอมรับว่าการขับรถจะเริ่มเป็นอันตราย และจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุเป็น 2 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา

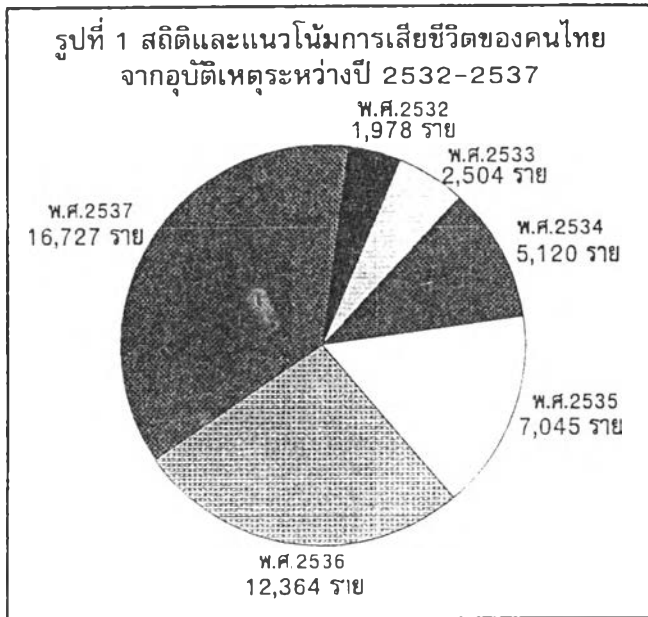
ส่วนระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 80 มิลลิกรัมจะมีผลต่อคนขับรถทุกคน และหลายประเทศกำหนดใช้ระดับนี้บังคับเป็นกฎหมายควบคุมห้ามขับรถขณะดื่มสุราถ้าผู้ใดฝ่าฝืนถือว่าละเมิดกฎหมายโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุจะเป็น 3 เท่าของคนปกติ

ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 100 มิลลิกรัมจะมีผลให้ความสามารถในการควบคุมรถยนต์ลดลงอย่างรวดเร็ว และจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุเป็น 6 เท่า และระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 150 มิลลิกรัมจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุสูงสุดถึง 40 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

คนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

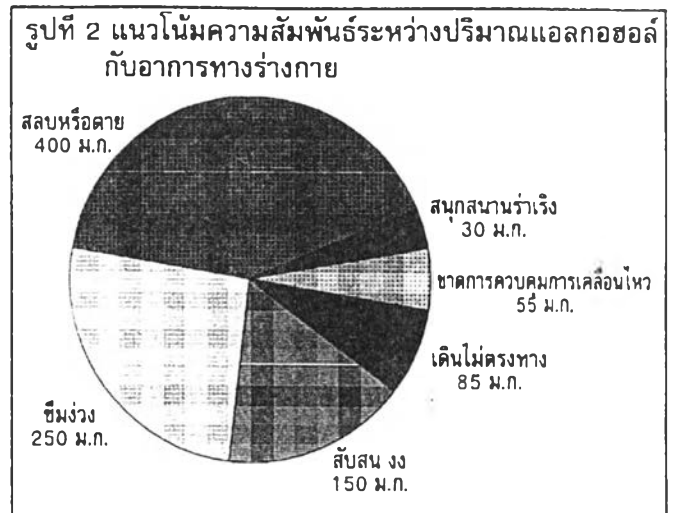
อัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรในเมืองไทยได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถิติที่สำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติระหว่างปี 2532-2537 แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะหลังปี 2534 เป็นต้นมาอัตราการเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากรัฐบาลเปิดให้นำเข้าสุราจากต่างประเทศโดยเสรีไปพร้อมกับอนุมัติให้ตั้งโรงกลั่นสุราเอกชนในประเทศเพิ่มขึ้น (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

สถิติ แสดงให้เห็นว่า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนไทยที่สูงขึ้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุโดยตรง ทำให้รัฐบาลไทยตระหนักในจุดนี้ และได้นำมาตราการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่บ่งชี้ว่าเมาสุราออกมาบังคับใช้เป็นกฎหมายควบคุมผู้ที่ขับขี่ยานยนต์ในขณะที่มีเมามา

วงการแพทย์เปิดเผยลักษณะของอาการทางร่างกายเมื่อบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปว่า การดื่มสุราจะเมึนช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับความเร็วในการดูดซึมแอลกอฮอล์เข้าสู่หลอดเลือดของแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีอัตราการดูดซึมที่แตกต่างกัน และระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ หรือปริมาณดึกิริที่แต่ละคนดื่มเข้าไปด้วย

ในช่วงแรก ๆ ของการดื่มสุราหรือเบียร์ เมื่อมีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดประมาณ 3 มิลลิกรัมผู้ดื่มจะมีอาการสนุกสนาน แต่พอดื่มเข้าไป 55 มิลลิกรัมจะเริ่มขาดการควบคุมการเคลื่อนไหว และที่ระดับ 85 มิลลิกรัมจะเริ่มเดินไม่ตรงทาง ระดับ 150 มิลลิกรัมจะหลับสนและง ระดับ 250 มิลลิกรัม มีอาการซึม และง่วง จนแอลกอฮอล์ในเลือดถึงระดับ 400 มิลลิกรัม ผู้ดื่มอาจสลบ หรือถึงตายได้ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

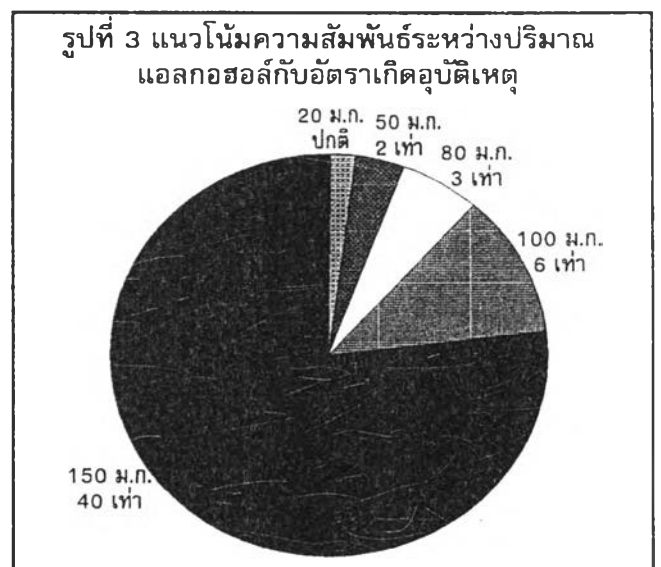

วงการแพทย์ได้ ทดสอบผู้ที่ ดื่มสุราได้ผลว่า ที่ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 20 มิลลิกรัมจะไม่มีผลต่อผู้ดื่ม หรือมีอาการอยู่ในระดับใกล้เคียงกับผู้ไม่ดื่มสุรา และโอกาสจะเกิดอุบัติเหตุไม่แตกต่างจากคนปกติทั่วไป

เมื่อระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเพิ่มขึ้นเป็น 50 มิลลิกรัมเป็นระดับที่นักวิจัยทั่วไปยอมรับว่าการขับรถจะเริ่มเป็นอันตราย และจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุเป็น 2 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา

ส่วนระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 80 มิลลิกรัม จะมีผลต่อคนขับรถทุกคน และหลายประเทศกำหนดใช้ระดับนี้บังคับเป็นกฎหมายควบคุมห้ามขับรถยนต์ขณะดื่มสุราถ้าผู้ใดฝ่าฝืนถือว่าละเมิดกฎหมายโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุจะเป็น 3 เท่าของคนปกติ

ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 100 มิลลิกรัมจะมีผลให้ความสามารถในการควบคุมรถยนต์ลดลงอย่างรวดเร็ว และจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุเป็น 6 เท่า และระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 150 มิลลิกรัมจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุสูงสุดถึง 40 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

คนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

อัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรในเมืองไทยได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถิติที่สำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติระหว่างปี 2532-2537 แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะหลังปี 2534 เป็นต้นมาอัตราการเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากรัฐบาลเปิดให้นำเข้าสุราจากต่างประเทศโดยเสรีไปพร้อมกับอนุมัติให้ตั้งโรงกลั่นสุราเอกชนในประเทศเพิ่มขึ้น (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

รูปที่ 1 สถิติและแนวโน้มการเสียชีวิตของคนไทยจากอุบัติเหตุระหว่างปี 2532-2537

ปี	อัตราการเสียชีวิต (ราย)
2532	1,978
2533	2,504
2534	5,120
2535	7,045
2536	12,364
2537	16,727

สถิติแสดงให้เห็นว่า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนไทยที่สูงขึ้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุโดยตรง ทำให้รัฐบาลไทยตระหนักในจุดนี้ และได้นำมาตรการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่บ่งชี้ว่าเมาสุราออกมาบังคับใช้เป็นกฎหมายควบคุมผู้ที่ขับขี่รถยนต์ในขณะที่มีนเมา

วงการแพทย์เปิดเผยลักษณะของอาการทางร่างกายเมื่อบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปว่า การดื่มสุราจะมีผลช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับความเร็วในการดูดซึมแอลกอฮอล์เข้าสู่หลอดเลือดของแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีอัตราการดูดซึมที่แตกต่างกัน และระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ หรือปริมาณดื่กรที่แต่ละคนดื่มเข้าไปด้วย

ในช่วงแรก ๆ ของการดื่มสุราหรือเบียร์ เมื่อมีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดประมาณ 3 มิลลิกรัมผู้ดื่มจะมีอาการสับสน แต่พอดื่มเข้าไป 55 มิลลิกรัมจะเริ่มขาดการควบคุมการเคลื่อนไหว และที่ระดับ 85 มิลลิกรัมจะเริ่มเดินไม่ตรงทาง ระดับ 150 มิลลิกรัมจะสับสนและง่วง ระดับ 250 มิลลิกรัมมีอาการซึม และง่วง จนแอลกอฮอล์ในเลือดถึงระดับ 400 มิลลิกรัม ผู้ดื่มอาจสลบ หรือถึงตายได้ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

รูปที่ 2 แนวโน้มความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณแอลกอฮอล์กับอาการทางร่างกาย

อาการ	ปริมาณแอลกอฮอล์ (มิลลิกรัม)
สับสนานรำเริง	30
ขาดการควบคุมการเคลื่อนไหว	55
เดินไม่ตรงทาง	85
สับสนง	150
ซึม ง่วง	250
สลบหรือตาย	400

วงการแพทย์ได้ทดสอบผู้ที่ดื่มสุราได้ผลว่า ที่ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 20 มิลลิกรัมจะไม่มีผลต่อผู้ดื่ม หรือมีอาการอยู่ในระดับใกล้เคียงกับผู้ไม่ดื่มสุรา และโอกาสจะเกิดอุบัติเหตุไม่แตกต่างจากคนปกติทั่วไป

เมื่อระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเพิ่มขึ้นเป็น 50 มิลลิกรัมเป็นระดับที่นักวิจัยทั่วไปยอมรับว่าการขับรถจะเริ่มเป็นอันตราย และจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุเป็น 2 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา

ส่วนระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 80 มิลลิกรัม จะมีผลต่อคนขับรถทุกคน และหลายประเทศกำหนดใช้ระดับนี้บังคับเป็นกฎหมายควบคุมห้ามขับรถขณะดื่มสุราถ้าผู้ใดฝ่าฝืนถือว่าละเมิดกฎหมายโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุจะเป็น 3 เท่าของคนปกติ

ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 100 มิลลิกรัมจะมีผลให้ความสามารถในการควบคุมรถยนต์ลดลงอย่างรวดเร็ว และจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุเป็น 6 เท่า และระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 150 มิลลิกรัมจะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุสูงสุดถึง 40 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

รูปที่ 3 แนวโน้มความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณแอลกอฮอล์กับอัตราเกิดอุบัติเหตุ

ระดับแอลกอฮอล์ (มิลลิกรัม)	โอกาสเกิดอุบัติเหตุ (เท่า)
20	1 (ปกติ)
50	2
80	3
100	6
150	40

คนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

อัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรในเมืองไทยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถิติที่สำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติระหว่างปี 2532-2537 แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะช่วงหลังปี 2534 เป็นต้นมาอัตราเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากรัฐบาลเปิดให้นำเข้าสุราจากต่างประเทศโดยเสรี ไปพร้อมกับการอนุมัติให้ตั้งโรงกลั่นสุราเอกชนในประเทศเพิ่มขึ้น

สถิติแสดงให้เห็นว่า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนไทยที่สูงขึ้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุโดยตรง ทำให้รัฐบาลตระหนักในจุดนี้ และได้นำมาตราการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่บ่งชี้ว่าเมาสุราออกมาบังคับใช้เป็นกฎหมายควบคุมผู้ที่ขับขี่รถยนต์ในขณะที่มีเมา

วงการแพทย์เปิดเผยลักษณะของ อาการทางร่างกายเมื่อบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปว่า การดื่มสุราจะมี น้ ้า หรือ เร็ว ช้ ้น อยู่ กับ ความเร็ว ในการดู ด ชี ม

แอลกอฮอล์เข้าสู่หลอดเลือดของแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีอัตราการดูดซึมที่แตกต่างกัน และระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ หรือปริมาณดื่กรที่แต่ละคนดื่มเข้าไปด้วย

ในช่วงแรกๆ ของการดื่มเครื่องดื่มสุราหรือเบียร์ผู้ดื่มจะมีอาการสนุกสนาน และจะเริ่มขาดการควบคุมการเคลื่อนไหว เดินไม่ตรงทางสับสนและง่วง ซึมและง่วง ในถึงที่สุดผู้ดื่มอาจสลบ หรือถึงตายได้

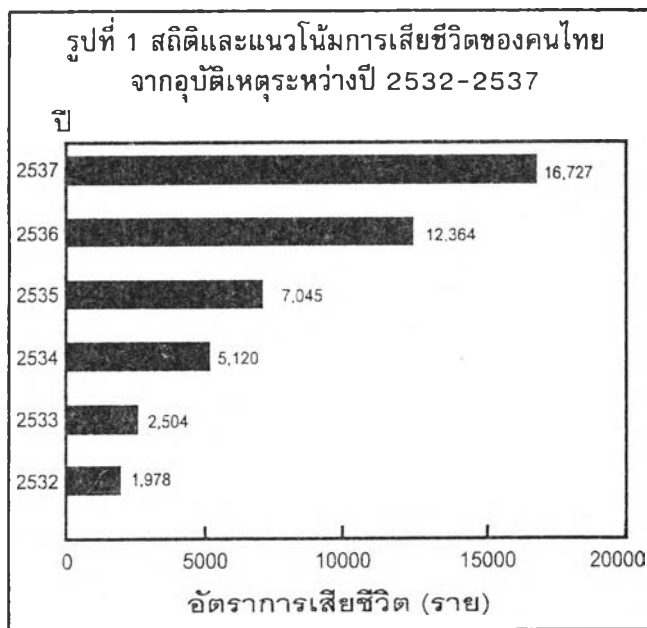
วงการแพทย์ได้ทดสอบผู้ที่ดื่มสุราได้ผลว่า ที่ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 20 มก. จะไม่มีผลต่อผู้ดื่ม หรือมีอาการอยู่ในระดับใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ดื่มสุรา

พอเข้าสู่แอลกอฮอล์ระดับ 50 มก. เป็นระดับที่นักวิจัยยอมรับว่าจะส่งผลอันตรายต่อการขับรถ และระดับ 80 มก. จะมีผลต่อคนขับทุกคน และหลายประเทศกำหนดใช้ระดับนี้บังคับเป็นกฎหมายห้ามขับรถขณะเมาสุรา

และหากระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเพิ่มขึ้นถึง 150 มก. ผู้ขับขี่รถยนต์จะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุสูงสุดถึง 40 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา

คนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

อัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจากรถในเมืองไทยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถิติที่สำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติระหว่างปี 2532-2537 แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะช่วงหลังปี 2534 เป็นต้นมาอัตราเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากรัฐบาลเปิดให้นำเข้าสุราจากต่างประเทศโดยเสรี ไปพร้อมกับการอนุมัติให้ตั้งโรงกลั่นสุราเอกชนในประเทศเพิ่มขึ้น (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

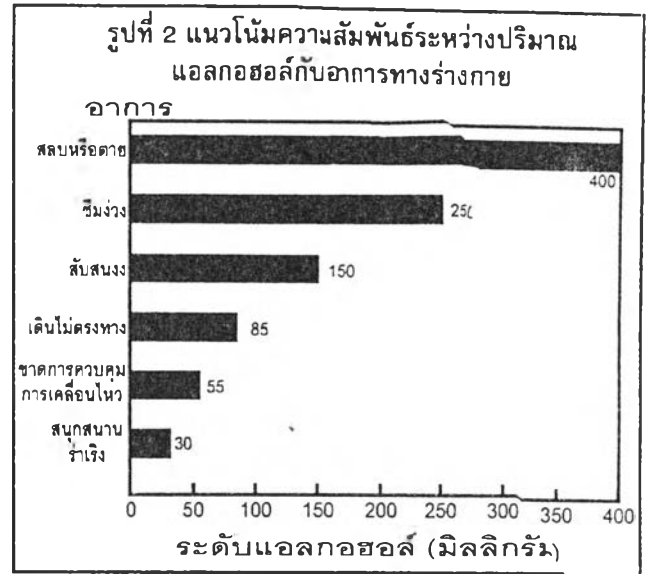

สถิติ แสดงให้เห็นว่า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนไทยที่สูงขึ้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุโดยตรง ทำให้รัฐบาลตระหนักในจุดนี้ และได้นำมาตรากำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่บ่งชี้ว่าเมาสุราออกมาบังคับใช้เป็นกฎหมายควบคุมผู้ที่ขับขี่รถยนต์ในขณะที่มีเมามา

วงการแพทย์เปิดเผยลักษณะของ อาการทางร่างกายเมื่อบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปว่า การดื่มสุราจะมีผลช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับความเร็วในการดูดซึมแอลกอฮอล์เข้าสู่หลอดเลือดของแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีอัตราการดูดซึมที่แตกต่างกัน และระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ หรือปริมาณดึกฤทธิ์ที่แต่ละคนดื่มเข้าไปด้วย

ในช่วงแรกๆ ของการดื่มเครื่องดื่มสุราหรือเบียร์ผู้ดื่มจะมีอาการสนุกสนาน และจะเริ่มขาดการควบคุมการ

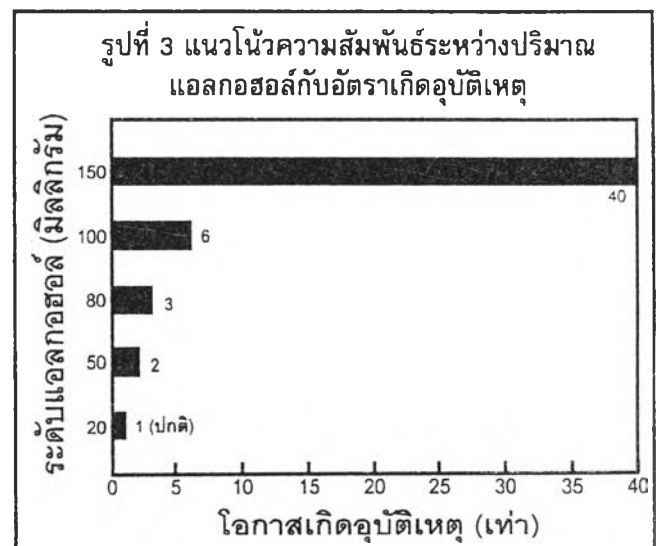
เคลื่อนไหว เดินไม่ตรงทางสับสนและง่วง ซึมและง่วง ในถึงที่สุดผู้ดื่มอาจสลบ หรือถึงตายได้ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

วงการแพทย์ได้ทดสอบผู้ที่ดื่มสุราได้ผลว่า ที่ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 20 มก. จะไม่มีผลต่อผู้ดื่ม หรือมีอาการอยู่ในระดับใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ดื่มสุรา

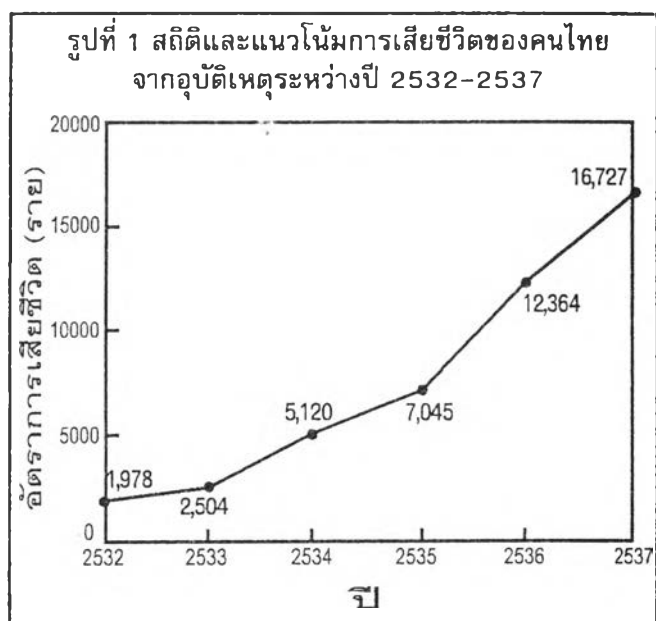
พอเข้าสู่แอลกอฮอล์ระดับ 50 มก. เป็นระดับที่นักวิจัยยอมรับว่าจะส่งผลกระทบต่ออาการขับรถ และระดับ 80 มก. จะมีผลต่อคนขับทุกคน และหลายประเทศกำหนดใช้ระดับนี้บังคับเป็นกฎหมายห้ามขับรถขณะเมาสุรา

และหากระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเพิ่มขึ้นถึง 150 มก. ผู้ขับขี่รถยนต์จะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุสูงสุดถึง 40 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

คนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

อัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรในเมืองไทยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถิติที่สำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติระหว่างปี 2532-2537 แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะช่วงหลังปี 2534 เป็นต้นมาอัตราเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากรัฐบาลเปิดให้นำเข้าสุราจากต่างประเทศโดยเสรี ไปพร้อมกับการอนุมัติให้ตั้งโรงกลั่นสุราเอกชนในประเทศเพิ่มขึ้น (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

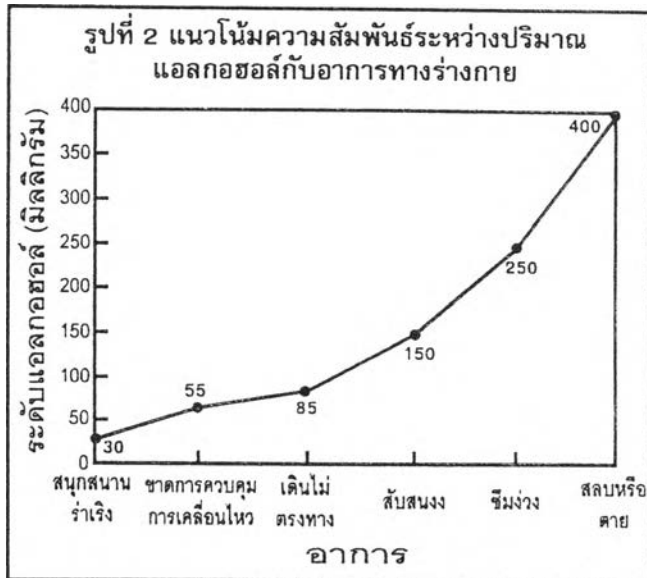

สถิติ แสดงให้เห็นว่า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนไทยที่สูงขึ้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุโดยตรง ทำให้รัฐบาลตระหนักในจุดนี้ และได้นำมาตราการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่บ่งชี้ว่าเมาสุราออกมาบังคับใช้เป็นกฎหมายควบคุมผู้ที่ขับขี่รถยนต์ในขณะที่มีนเมา

วงการแพทย์เปิดเผยลักษณะของ อาการทางร่างกายเมื่อบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปว่า การดื่มสุราจะมีนช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับความเร็วในการดูดซึมแอลกอฮอล์เข้าสู่หลอดเลือดของแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีอัตราการดูดซึมที่แตกต่างกัน และระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ หรือปริมาณดีกรีของแต่ละคนดื่มเข้าไปด้วย

ในช่วงแรกๆ ของการดื่มเครื่องดื่มสุราหรือเบียร์ผู้ดื่มจะมีอาการสนุกสนาน และจะเริ่มขาดการควบคุมการเคลื่อนไหว เดินไม่ตรงทางสับสนและง่วง ซึมและง่วง ในถึงที่

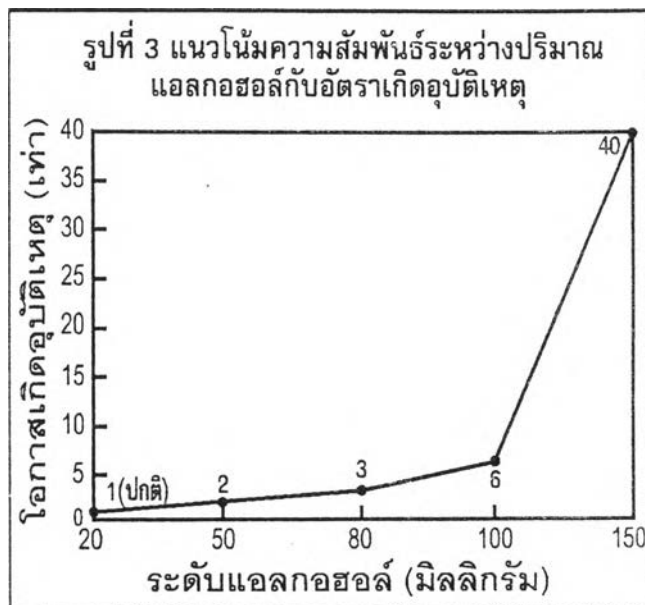
สุดผู้ดื่มอาจสลบ หรือถึงตายได้ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

วงการแพทย์ได้ทดสอบผู้ที่ดื่มสุราได้ผลว่า ที่ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 20 มก. จะไม่มีผลต่อผู้ดื่ม หรือมีอาการอยู่ในระดับใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ดื่มสุรา

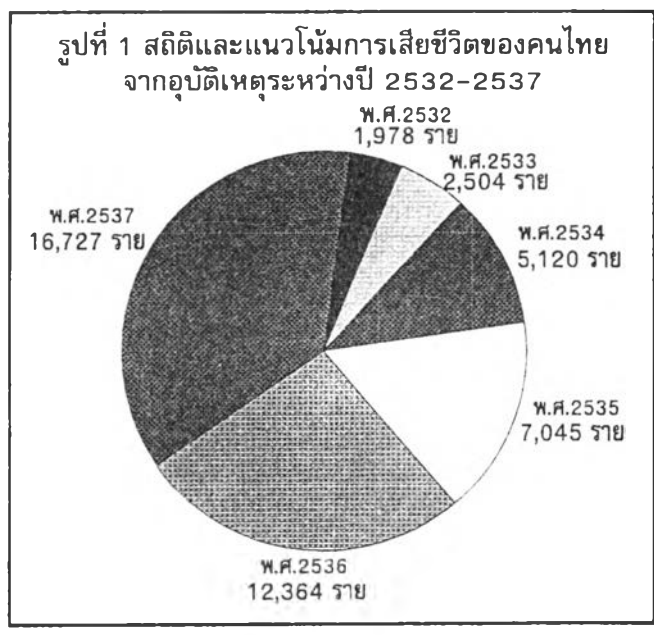
พอเข้าสู่แอลกอฮอล์ระดับ 50 มก. เป็นระดับที่นักวิจัยยอมรับว่าจะส่งผลอันตรายต่อการขับรถ และระดับ 80 มก. จะมีผลต่อคนขับทุกคน และหลายประเทศกำหนดใช้ระดับนี้บังคับเป็นกฎหมายห้ามขับรถขณะเมาสุรา

และหากระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเพิ่มขึ้นถึง 150 มก. ผู้ขับขี่รถยนต์จะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุสูงถึง 40 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

คนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

อัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรในเมืองไทยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถิติที่สำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติระหว่างปี 2532-2537 แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะช่วงหลังปี 2534 เป็นต้นมาอัตราเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากรัฐบาลเปิดให้นำเข้าสุราจากต่างประเทศโดยเสรี ไปพร้อมกับการอนุมัติให้ตั้งโรงกลั่นสุราเอกชนในประเทศเพิ่มขึ้น (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

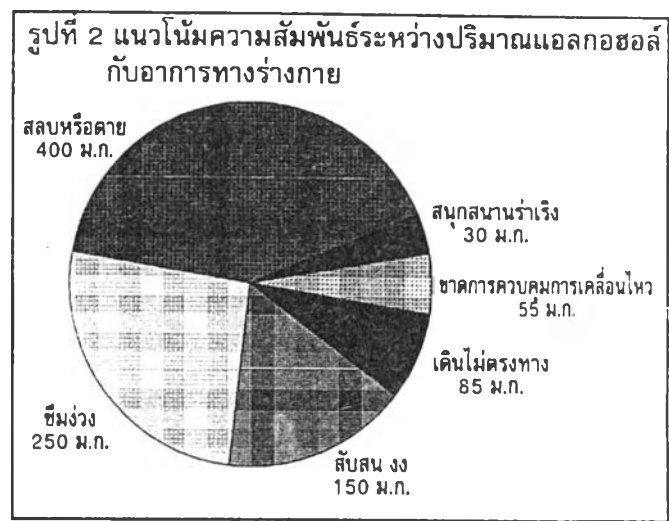

สถิติแสดงให้เห็นว่า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนไทยที่สูงขึ้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุโดยตรง ทำให้รัฐบาลตระหนักในจุดนี้ และได้นำมาตรการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่บ่งชี้ว่าเมาสุราออกมาบังคับใช้เป็นกฎหมายควบคุมผู้ที่ขับขี่ยานยนต์ในขณะที่มีนเมา

วงการแพทย์เปิดเผยลักษณะของ อาการทางร่างกายเมื่อบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปว่า การดื่มสุราจะซึมเข้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับความเร็วในการดูดซึมแอลกอฮอล์เข้าสู่หลอดเลือดของแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีอัตราการดูดซึมที่แตกต่างกัน และระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ หรือปริมาณดริกรีที่แต่ละคนดื่มเข้าไปด้วย

ในช่วงแรกๆ ของการดื่มเครื่องดื่มสุราหรือเบียร์ผู้ดื่มจะมีอาการสนุกสนาน และจะเริ่มขาดการควบคุมการ

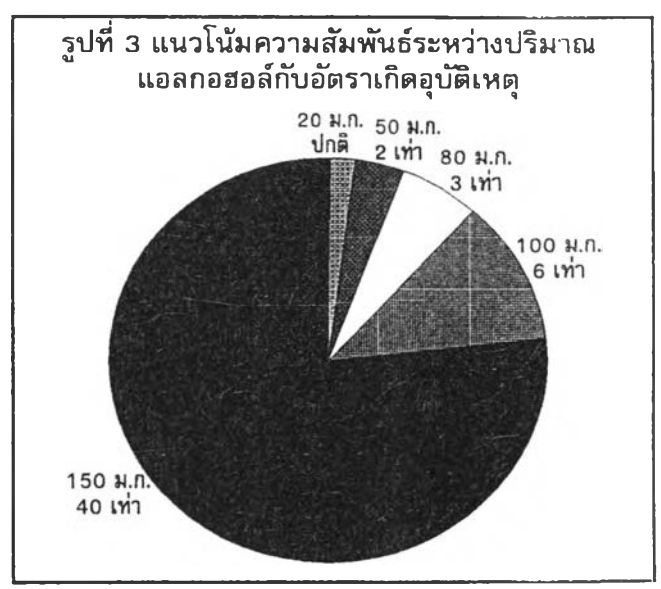
เคลื่อนไหว เดินไม่ตรงทางสับสนและง่วง ซึมและร่วง ในถึงที่สุดผู้ดื่มอาจสลบ หรือถึงตายได้ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

วงการแพทย์ได้ทดสอบผู้ที่ดื่มสุราได้ผลว่า ที่ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 20 มก. จะไม่มีผลต่อผู้ดื่ม หรือมีอาการอยู่ในระดับใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ดื่มสุรา

พอเข้าสู่แอลกอฮอล์ระดับ 50 มก. เป็นระดับที่นักวิจัยยอมรับว่าจะส่งผลอันตรายต่อการขับรถ และระดับ 80 มก. จะมีผลต่อคนขับทุกคน และหลายประเทศกำหนดใช้ระดับนี้บังคับเป็นกฎหมายห้ามขับรถขณะเมาสุรา

และหากกระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเพิ่มขึ้นถึง 150 มก. ผู้ขับขี่ยานยนต์จะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุสูงสุดถึง 40 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

คนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

อัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรในเมืองไทยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สถิติที่สำรวจโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติระหว่างปี 2532-2537 แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะช่วงหลังปี 2534 เป็นต้นมาอัตราเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุเพิ่มขึ้นมาก เนื่องจากรัฐบาลเปิดให้นำเข้าสุราจากต่างประเทศโดยเสรี ไปพร้อมกับการอนุมัติให้ตั้งโรงกลั่นสุราเอกชนในประเทศเพิ่มขึ้น (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

รูปที่ 1 สถิติและแนวโน้มการเสียชีวิตของคนไทยจากอุบัติเหตุระหว่างปี 2532-2537

ปี	อัตราการเสียชีวิต (ราย)
2532	1,978
2533	2,504
2534	5,120
2535	7,045
2536	12,364
2537	16,727

สถิติ แสดงให้เห็นว่า การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของคนไทยที่สูงขึ้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุโดยตรง ทำให้รัฐบาลตระหนักในจุดนี้ และได้นำมาตราการกำหนดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่บ่งชี้ว่าเมาสุราออกมาบังคับใช้เป็นกฎหมายควบคุมผู้ที่ขับรถยนต์ในขณะที่มีเมามา

วงการแพทย์เปิดเผยลักษณะของ อาการทางร่างกายเมื่อบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าไปว่า การดื่มสุราจะมึนช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับความเร็วในการดูดซึมแอลกอฮอล์เข้าสู่หลอดเลือดของแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีอัตราการดูดซึมที่แตกต่างกัน และระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ หรือปริมาณดื่กรที่แต่ละคนดื่มเข้าไปด้วย

ในช่วงแรกๆ ของการดื่มเครื่องดื่มสุราหรือเบียร์ผู้ดื่มจะมีอาการสนุกสนาน และจะเริ่มขาดการควบคุมการ

เคลื่อนไหว เดินไม่ตรงทางสับสนและงง ซึมและง่วง ในถึงที่สุดผู้ดื่มอาจสลบ หรือถึงตายได้ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

รูปที่ 2 แนวโน้มความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณแอลกอฮอล์กับอาการทางร่างกาย

อาการ	ปริมาณแอลกอฮอล์ (มิลลิกรัม)
สนุกสนานร่าเริง	30
ขาดการควบคุมการเคลื่อนไหว	55
เดินไม่ตรงทาง	85
สับสน งง	150
ซึม ง่วง	250
สลบหรือตาย	400

วงการแพทย์ได้ทดสอบผู้ที่ดื่มสุราได้ผลว่า ที่ระดับแอลกอฮอล์ในเลือด 20 มก.จะไม่มีผลต่อผู้ดื่ม หรือมีอาการอยู่ในระดับใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ดื่มสุรา

พอเข้าสู่แอลกอฮอล์ระดับ 50 มก.เป็นระดับที่นักวิจัยยอมรับว่าจะส่งผลกระทบต่ออาการขับรถ และระดับ 80 มก.จะมีผลต่อคนขับทุกคน และหลายประเทศกำหนดใช้ระดับนี้บังคับเป็นกฎหมายห้ามขับรถขณะเมาสุรา

และหากระดับแอลกอฮอล์ในเลือดเพิ่มขึ้นถึง 150 มก. ผู้ขับรถยนต์จะมีโอกาสเกิดอุบัติเหตุสูงสุดถึง 40 เท่าของผู้ที่ไม่ดื่มสุรา (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

รูปที่ 3 แนวโน้มความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณแอลกอฮอล์กับอัตราเกิดอุบัติเหตุ

ระดับแอลกอฮอล์ (มิลลิกรัม)	โอกาสเกิดอุบัติเหตุ (เท่า)
20	1 (ปกติ)
50	2
80	3
100	6
150	40

บันทึกไทยพร้อมรับการแข่งขัน

ในยุคกระแสทุนนิยม เศรษฐกิจการค้าแบบเสรี กลายเป็นกระแสหลักของระบบ จึงเป็นการยากที่จะสกัดกั้นมิให้เงินทุนต่างชาติหลั่งไหลเข้าประเทศ ตัวอย่างหนึ่งของผลจากกระแสทุนนิยมนี้ได้แก่ การรุกคืบของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกในประเทศไทย จึงน่าจับตามองว่าทุนข้ามชาตินี้จะมีผลต่อธุรกิจบันทึกอย่างไร และประเทศไทยจะมีความพร้อมแค่ไหนที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางของธุรกิจนี้ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในอนาคต

ดังนั้นหน่วยงานเอกชนจึงได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 500 คนเกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ถึง 72.6% เห็นว่าไทยมีความเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคนี้ ในขณะที่ผู้ตอบ 29.50% เห็นว่าไม่เหมาะสม ส่วนที่เหลืออีก 1.50% ไม่แน่ใจในเรื่องนี้

เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้ตอบเห็นว่าไทยเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือ การมีโครงข่ายโทรคมนาคมที่ครอบคลุมทั่วประเทศ และความได้เปรียบทางด้านที่ตั้งและภูมิศาสตร์ ซึ่งแต่ละข้อมีผู้กล่าวถึง 19.39% รองลงมาคือ

การมีค่าแรงงานถูก ซึ่งมีผู้กล่าวถึง 14.55% ส่วนเหตุผลอื่น ๆ ที่มีผู้กล่าวถึง ได้แก่ การมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี การมีบุคลากรที่มีคุณภาพ ส่วนเหตุผลที่สำคัญน้อยที่สุดคือ การมีวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งมีผู้ตอบกล่าวถึงเพียง 0.91%

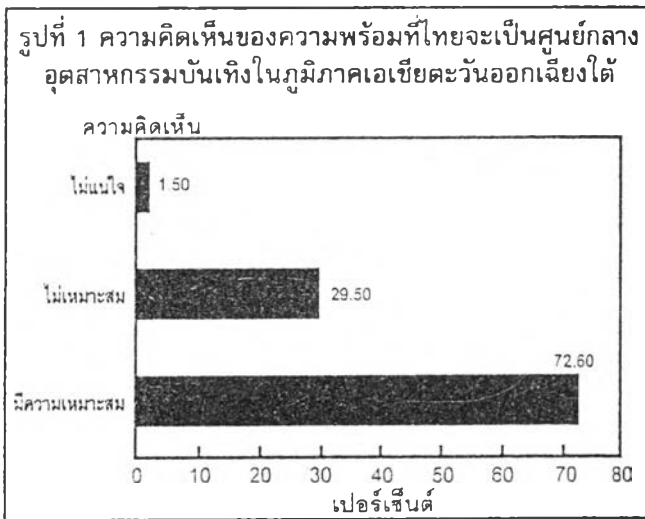
สำหรับผู้เห็นว่าไทยไม่เหมาะสมจะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น 17.65% เห็นว่าไทยมีภาษาเข้าอุปกรณในการผลิตสูงเมื่อเทียบกับประเทศอื่น 16.91% เห็นว่าไทยขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ และ 13.24% เห็นว่ารายการผลิตภาพยนตร์ทั้งหมดเป็นภาษาไทย เหตุผลอื่น ๆ ที่ผู้ตอบกล่าวถึงได้แก่ การ “เซนเซอร์” เนื้อหา การขาดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การขาดรายการที่มีมาตรฐานทัดเทียมสากล การขาดสถาบันฝึกอบรมด้านนี้ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน และเหตุผลที่มีผู้กล่าวถึงน้อยที่สุดเพียง 3.68% คือ ผลแง่ลบของการลงทุนต่างชาติ ซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมบันทึกของไทยไม่เติบโต

กรณีที่มีการลงทุนจากต่างชาติ ผู้ตอบ 70.40% เห็นว่า จะเกิดผลกระทบในทางที่ดีของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการบันทึกของไทย นอกจากนั้น 20.70% เห็นว่าจะส่งผลกระทบในด้านลบ 5.90% เห็นว่าไม่ส่งผลกระทบ และ 3.00% ไม่แน่ใจว่าจะเกิดผลอย่างไร

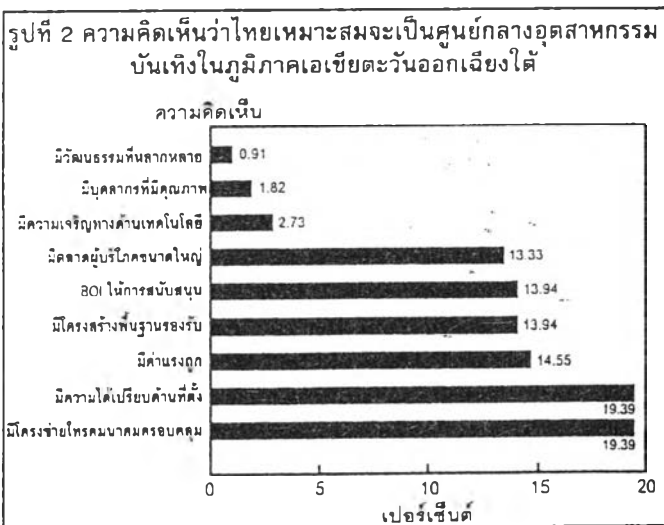
บันทึกไทยพร้อมรับการแข่งขัน

ในยุคกระแสทุนนิยม เศรษฐกิจการค้าแบบเสรี กลายเป็นกระแสหลักของระบบ จึงเป็นการยากที่จะสกัดกั้นมิให้เงินทุนต่างชาติไหลเข้าประเทศ ตัวอย่างหนึ่งของผลจากกระแสทุนนิยมนี้ได้แก่ การรุกคืบของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกในประเทศไทย จึงน่าจับตามองว่าทุนข้ามชาตินี้จะมีผลต่อธุรกิจบันทึกอย่างไร และประเทศไทยจะมีความพร้อมแค่ไหนที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางของธุรกิจนี้ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในอนาคต

ดังนั้นหน่วยงานเอกชนจึงได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 500 คน เกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ถึง 72.6% เห็นว่าไทยมีความเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคนี้ ในขณะที่ผู้ตอบ 29.50% เห็นว่าไม่เหมาะสม ส่วนที่เหลืออีก 1.50% ไม่แน่ใจในเรื่องนี้ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้ตอบเห็นว่าไทยเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือ การมีโครงข่ายโทรคมนาคมที่ครอบคลุมทั่วประเทศ และความได้เปรียบทางด้านที่ตั้งและภูมิศาสตร์ ซึ่งแต่ละข้อมีผู้กล่าวถึง 19.39% รองลงมาคือ การมีค่าแรงงานถูก ซึ่งมีผู้กล่าวถึง 14.55% ส่วนเหตุผลอื่น ๆ ที่มีผู้

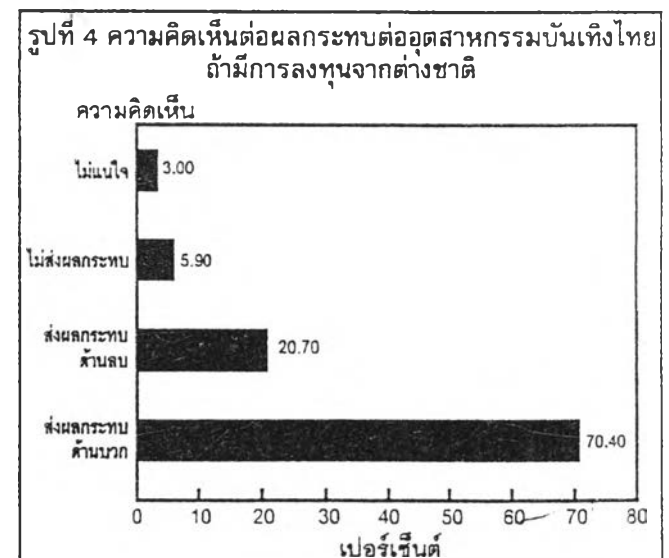

กล่าวถึง ได้แก่ การมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี การมีบุคลากรที่มีคุณภาพ ส่วนเหตุผลที่สำคัญน้อยที่สุดคือ การมีวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งมีผู้ตอบกล่าวถึงเพียง 0.91% (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับผู้ที่เห็นว่าไทยไม่เหมาะสมจะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มี 17.65% เห็นว่าไทยมีภาษีนำเข้าอุปกรณ์ในการผลิตสูงเมื่อเทียบกับประเทศอื่น 16.91% เห็นว่าไทยขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ และ 13.24% เห็นว่ารายการผลิตภาพยนตร์ทั้งหมดเป็นภาษาไทย เหตุผลอื่น ๆ ที่ผู้ตอบกล่าวถึงได้แก่ การ "เซนเซอร์" เนื้อหา การขาดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การขาดรายการที่มีมาตรฐานทัดเทียมสากล การขาดสถาบันฝึกอบรมด้านนี้ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน และเหตุผลที่มีผู้กล่าวถึงน้อยที่สุดเพียง 3.68% คือ ผลแง่ลบของการลงทุนต่างชาติ ซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมบันทึกของไทยไม่เติบโต (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

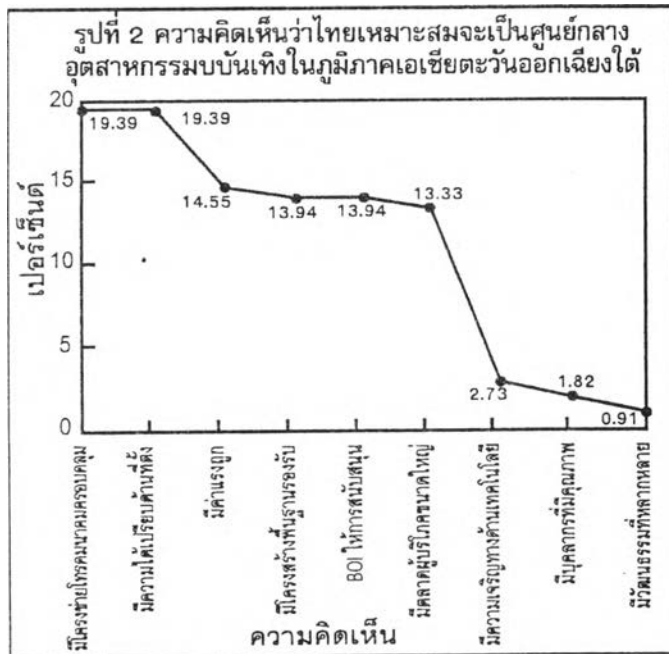
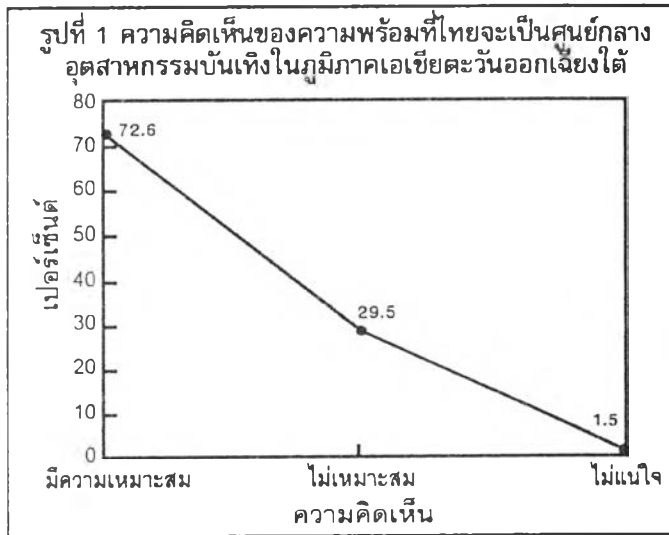
กรณีที่มีการลงทุนจากต่างชาติ ผู้ตอบ 70.40% เห็นว่า จะเกิดผลกระทบในทางที่ดีของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกของไทย นอกจากนั้น 20.70% เห็นว่าจะส่งผลกระทบต่อด้านลบ 5.90% เห็นว่าไม่ส่งผลกระทบต่อ และ 3.00% ไม่แน่ใจว่าจะเกิดผลอย่างไร (ดูรูปที่ 4 ประกอบ)

บันทึกไทยพร้อมรับการแข่งขัน

ในยุคกระแสทุนนิยม เศรษฐกิจการค้าแบบเสรี กลายเป็นกระแสหลักของระบบ จึงเป็นการยากที่จะสกัดกั้นมิให้เงินทุนต่างชาติไหลเข้าประเทศ ตัวอย่างหนึ่งของผลจากกระแสทุนนิยมนี้ได้แก่ การรุกคืบของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกในประเทศไทย จึงน่าจับตามองว่าทุนข้ามชาตินี้จะมีผลต่อธุรกิจบันทึกอย่างไร และประเทศไทยจะมีความพร้อมแค่ไหนที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางของธุรกิจนี้ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในอนาคต

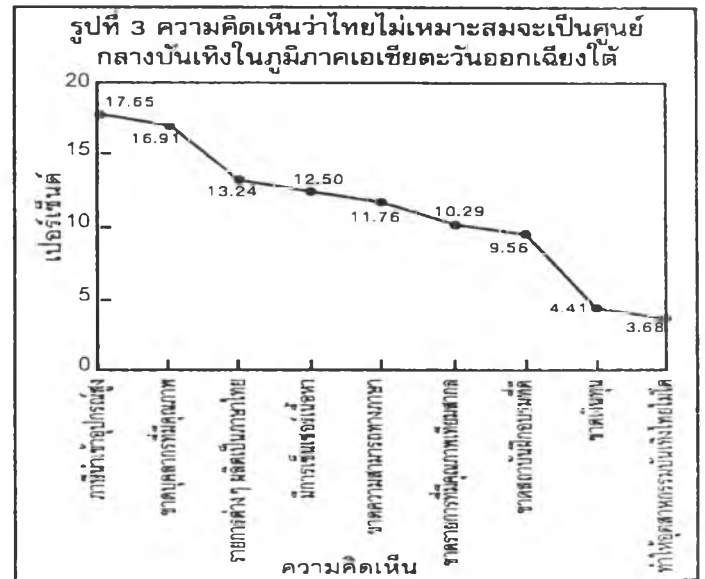
ดังนั้นหน่วยงานเอกชนจึงได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 500 คน เกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ถึง 72.6% เห็นว่าไทยมีความเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคนี้ ในขณะที่ผู้ตอบ 29.50% เห็นว่าไม่เหมาะสม ส่วนที่เหลืออีก 1.50% ไม่แน่ใจในเรื่องนี้ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

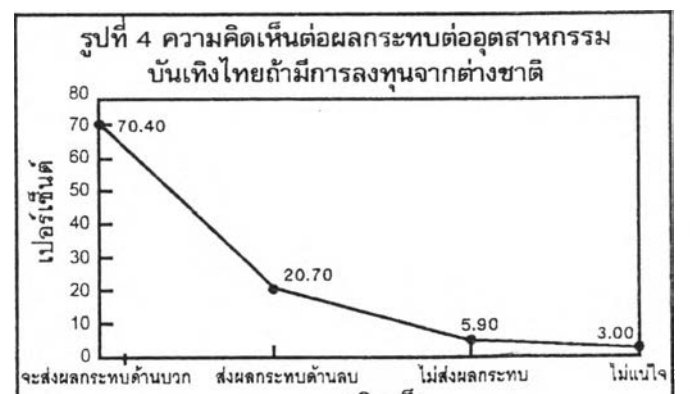
เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้ตอบเห็นว่าไทยเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ประเทศ และความได้เปรียบทางด้านที่ตั้งและภูมิศาสตร์ ซึ่งแต่ละข้อมีผู้กล่าวถึง 19.39% รองลงมาคือ การมีค่าแรงงานถูก ซึ่งมีผู้กล่าวถึง 14.55% ส่วนเหตุผลอื่น ๆ ที่มีผู้กล่าวถึง ได้แก่ การมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี การมีบุคลากรที่มีคุณภาพ ส่วนเหตุผลที่สำคัญน้อยที่สุดคือ การมีวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งมีผู้ตอบกล่าวถึงเพียง 0.91% (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับผู้เห็นว่าไทยไม่เหมาะสมจะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น 17.65% เห็นว่าไทยมีภาษีนำเข้าอุปกรณ์ในการผลิตสูงเมื่อเทียบกับประเทศอื่น 16.91% เห็นว่าไทยขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ และ 13.24% เห็นว่ารายการผลิตภาพยนตร์ทั้งหมดเป็นภาษาไทย เหตุผลอื่น ๆ ที่ผู้ตอบกล่าวถึงได้แก่ การ “เซนเซอร์” เนื้อหา การขาดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การขาดรายการที่มีมาตรฐานทัดเทียมสากล การขาดสถาบันฝึกอบรมด้านนี้ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน และเหตุผลที่มีผู้กล่าวถึงน้อยที่สุดเพียง 3.68% คือ ผลแง่ลบของการลงทุนต่างชาติ ซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมบันทึกของไทยไม่เติบโต (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

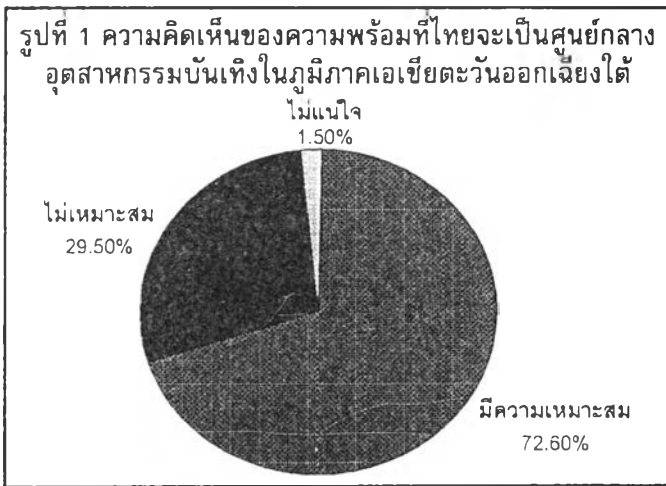
กรณีที่มีการลงทุนจากต่างชาติ ผู้ตอบ 70.40% เห็นว่า จะเกิดผลกระทบในทางที่ดีของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกของไทย นอกจากนี้ 20.70% เห็นว่า จะส่งผลกระทบต่อด้านลบ 5.90% เห็นว่าไม่ส่งผลกระทบต่อ และ 3.00% ไม่แน่ใจว่าจะเกิดผลอย่างไร (ดูรูปที่ 4 ประกอบ)

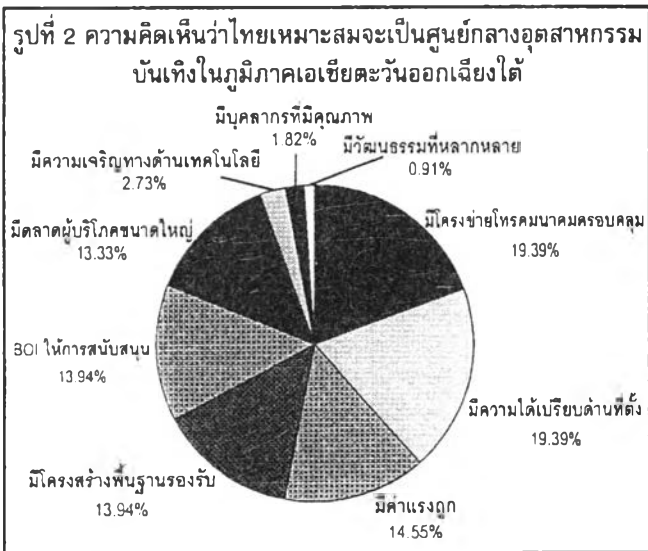
บันทึกไทยพร้อมรับการแข่งขัน

ในยุคกระแสทุนนิยม เศรษฐกิจการค้าแบบเสรี กลายเป็นกระแสหลักของระบบ จึงเป็นการยากที่จะสกัดกั้นมิให้เงินทุนต่างชาติไหลเข้าประเทศ ตัวอย่างหนึ่งของผลจากกระแสทุนนิยมนี้ได้แก่ การรุกคืบของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกในประเทศไทย จึงน่าจับตามองว่าทุนข้ามชาตินี้จะมีผลต่อธุรกิจบันทึกอย่างไร และประเทศไทยจะมีความพร้อมแค่ไหนที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางของธุรกิจนี้ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในอนาคต

ดังนั้นหน่วยงานเอกชนจึงได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 500 คน เกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ถึง 72.6% เห็นว่าไทยมีความเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคนี้ ในขณะที่ผู้ตอบ 29.50% เห็นว่าไม่เหมาะสม ส่วนที่เหลืออีก 1.50% ไม่แน่ใจในเรื่องนี้ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้ตอบเห็นว่าไทยเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือ การมีโครงข่ายโทรคมนาคมที่ครอบคลุมทั่วประเทศ และความได้เปรียบทางด้านที่ตั้งและภูมิศาสตร์ ซึ่งแต่ละข้อมีผู้กล่าวถึง 19.39% รองลงมาคือ การมีค่าแรงงานถูก ซึ่งมีผู้กล่าวถึง 14.55% ส่วนเหตุผลอื่น ๆ ที่มีผู้

กล่าวถึง ได้แก่ การมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี การมีบุคลากรที่มีคุณภาพ ส่วนเหตุผลที่สำคัญน้อยที่สุดคือ การมีวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งมีผู้ตอบกล่าวถึงเพียง 0.91% (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับผู้ที่เห็นว่าไทยไม่เหมาะสมจะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น 17.65% เห็นว่าไทยมีภาษีนำเข้าอุปกรณ์ในการผลิตสูงเมื่อเทียบกับประเทศอื่น 16.91% เห็นว่าไทยขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ และ 13.24% เห็นว่ารายการผลิตภาพยนตร์ทั้งหมดเป็นภาษาไทย เหตุผลอื่น ๆ ที่ผู้ตอบกล่าวถึงได้แก่ การ "เซนเซอร์" เนื้อหา การขาดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การขาดรายการที่มีมาตรฐานทัดเทียมสากล การขาดสถาบันฝึกอบรมด้านนี้ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน และเหตุผลที่มีผู้กล่าวถึงน้อยที่สุดเพียง 3.68% คือ ผลแง่ลบของการลงทุนต่างชาติ ซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมบันทึกของไทยไม่เติบโต (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

กรณีที่มีการลงทุนจากต่างชาติ ผู้ตอบ 70.40% เห็นว่า จะเกิดผลกระทบในทางที่ดีของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกของไทย นอกจากนั้น 20.70% เห็นว่าจะส่งผลกระทบในด้านลบ 5.90% เห็นว่าไม่ส่งผลกระทบ และ 3.00% ไม่แน่ใจว่าจะเกิดผลอย่างไร (ดูรูปที่ 4 ประกอบ)

บันทึกไทยพร้อมรับการแข่งขัน

ในยุคกระแสทุนนิยม เศรษฐกิจการค้าแบบเสรี กลายเป็นกระแสหลักของระบบ จึงเป็นการยากที่จะสกัดกั้นมิให้เงินทุนต่างชาติไหลเข้าประเทศ ตัวอย่างหนึ่งของผลจากกระแสทุนนิยมนี้ได้แก่ การรุกคืบของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกในประเทศไทย จึงน่าจับตามองว่าทุนข้ามชาตินี้จะมีผลต่อธุรกิจบันทึกอย่างไร และประเทศไทยจะมีความพร้อมแค่ไหนที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางของธุรกิจนี้ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในอนาคต

ดังนั้นหน่วยงานเอกชนจึงได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 500 คน เกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ถึง 72.6% เห็นว่าไทยมีความเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคนี้ ในขณะที่ผู้ตอบ 29.50% เห็นว่าไม่เหมาะสม ส่วนที่เหลืออีก 1.50% ไม่แน่ใจในเรื่องนี้ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

รูปที่ 1 ความคิดเห็นของความพร้อมที่ไทยจะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ความคิดเห็น	เปอร์เซ็นต์
มีความเหมาะสม	72.60
ไม่เหมาะสม	29.50
ไม่แน่ใจ	1.50

เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้ตอบเห็นว่าไทยเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้คือ การมีโครงข่ายโทรคมนาคมที่ครอบคลุมทั่วประเทศ และความได้เปรียบทางด้านที่ตั้งและภูมิศาสตร์ ซึ่งแต่ละข้อมีผู้กล่าวถึง 19.39% รองลงมาคือ การมีค่าแรงงานถูก ซึ่งมีผู้กล่าวถึง 14.55% ส่วนเหตุผลอื่น ๆ ที่มีผู้กล่าวถึง ได้แก่ การมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี การมีบุคลากรที่มีคุณภาพ ส่วนเหตุผลที่สำคัญน้อยที่สุดคือ การมีวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งมีผู้ตอบกล่าวถึงเพียง 0.91% (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

รูปที่ 2 ความคิดเห็นว่าไทยเหมาะสมจะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ความคิดเห็น	เปอร์เซ็นต์
มีโครงข่ายโทรคมนาคมครอบคลุม	19.39
มีความได้เปรียบด้านที่ตั้ง	19.39
มีค่าแรงถูก	14.55
มีโครงสร้างพื้นฐานรองรับ	13.94
BOI ให้การสนับสนุน	13.94
มีตลาดผู้บริโภคขนาดใหญ่	13.33
มีความเจริญทางเทคโนโลยี	2.73
มีบุคลากรที่มีคุณภาพ	1.82
มีวัฒนธรรมที่หลากหลาย	0.91

สำหรับผู้เห็นว่าไทยไม่เหมาะสมจะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ถึง 17.65% เห็นว่าไทยมีภาษีนำเข้าอุปกรณ์ในการผลิตสูงเมื่อเทียบกับประเทศอื่น 16.91% เห็นว่าไทยขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ และ 13.24% เห็นว่ารายการผลิตภาพยนตร์ทั้งหมดเป็นภาษาไทย เหตุผลอื่น ๆ ที่ผู้ตอบกล่าวถึงได้แก่ การ "เซนเซอร์" เนื้อหา การขาดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การขาดรายการที่มีมาตรฐานทัดเทียมสากล การขาดสถาบันฝึกอบรมด้านนี้ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน และเหตุผลที่มีผู้กล่าวถึงน้อยที่สุดเพียง 3.68% คือ ผลแง่ลบของการลงทุนต่างชาติ ซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมบันทึกของไทยไม่เติบโต (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

รูปที่ 3 ความคิดเห็นว่าไทยไม่เหมาะสมจะเป็นศูนย์กลางบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ความคิดเห็น	เปอร์เซ็นต์
ภาษีนำเข้าอุปกรณ์สูง	17.65
ขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ	16.91
รายการต่างๆ ผลิตเป็นภาษาไทย	13.24
มีการ "เซนเซอร์" เนื้อหา	12.50
ขาดความสามารถทางภาษา	11.76
ขาดรายการที่มีคุณภาพเทียบสากล	10.29
ขาดสถาบันฝึกอบรมที่ดี	9.56
ขาดเงินทุน	4.41
ทำให้อุตสาหกรรมบันทึกไทยไม่โต	3.68

กรณีที่มีการลงทุนจากต่างชาติ ผู้ตอบ 70.40% เห็นว่า จะเกิดผลกระทบในทางที่ดีของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกของไทย นอกจากนั้น 20.70% เห็นว่าจะส่งผลกระทบต่อด้านลบ 5.90% เห็นว่าไม่ส่งผลกระทบต่อ และ 3.00% ไม่แน่ใจว่าจะเกิดผลอย่างไร (ดูรูปที่ 4 ประกอบ)

รูปที่ 4 ความคิดเห็นต่อผลกระทบต่ออุตสาหกรรมบันทึกไทยถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติ

ความคิดเห็น	เปอร์เซ็นต์
จะส่งผลกระทบต่อด้านบวก	70.40
ส่งผลกระทบต่อด้านลบ	20.70
ไม่ส่งผลกระทบต่อ	5.90
ไม่แน่ใจ	3.00

บัณฑิตไทยพร้อมรับการแข่งขัน

ในยุคกระแสทุนนิยม เศรษฐกิจการค้าเสรีกลายเป็นกระแสหลักของระบบ จึงเป็นการยากที่จะสกัดกั้นมิให้เงินต่างชาติหลั่งไหลเข้าประเทศ ตัวอย่างหนึ่งของผลจากกระแสทุนนิยมนี้ได้แก่ การรุกคืบของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมบัณฑิตของไทย จึงน่าจับตามองว่าทุนข้ามชาตินี้จะมีผลต่อธุรกิจบัณฑิตอย่างไร และประเทศไทยจะมีความพร้อมแค่ไหนที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางของธุรกิจนี้ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ดังนั้นหน่วยงานเอกชนจึงได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 500 คน เกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบัณฑิตในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ถึง 72.6% เห็นว่าไทยมีความเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคนี้รองลงมาคือไม่เหมาะสม และไม่แน่ใจตามลำดับ

เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้ตอบเห็นว่าไทยเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบัณฑิตในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ การมีโครงข่ายโทรคมนาคมที่ครอบคลุมทั่วประเทศ และความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ ซึ่งมีผู้

กล่าวถึง 19.39% รองลงมาคือ การมีค่าแรงถูก การมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี การมีบุคลากรที่มีคุณภาพ และการมีวัฒนธรรมที่หลากหลายตามลำดับ

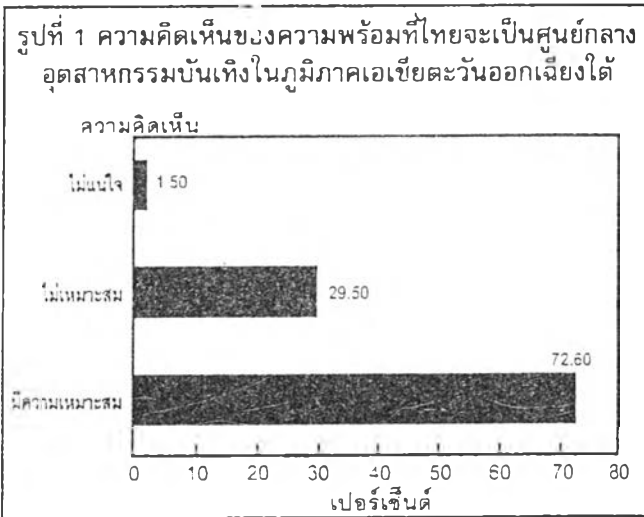
สำหรับผู้ที่เห็นว่าไทยไม่เหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบัณฑิตในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ส่วนใหญ่ 17.65% เห็นว่า ไทยมีภาษีนำเข้าอุปกรณืในการผลิตสูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น รองลงมาคือเห็นว่าไทยขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ รายการหรือการผลิตทั้งหมดเป็นภาษาไทย การ "เซนเซอร์" เนื้อหา การขาดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การขาดรายการที่มีมาตรฐานทัดเทียมสากล การขาดสถาบันฝึกอบรมทางด้านนี้ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน และจะทำให้อุตสาหกรรมบัณฑิตไทยไม่เติบโต ตามลำดับ

ส่วนกรณีที่เห็นว่าถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติผู้ตอบ 70.40% เห็นว่า จะส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบัณฑิตของไทย นอกจากเห็นว่าจะส่งผลกระทบในด้านลบไม่ส่งผลกระทบ และไม่แน่ใจว่าจะเกิดผลอย่างไร ตามลำดับ

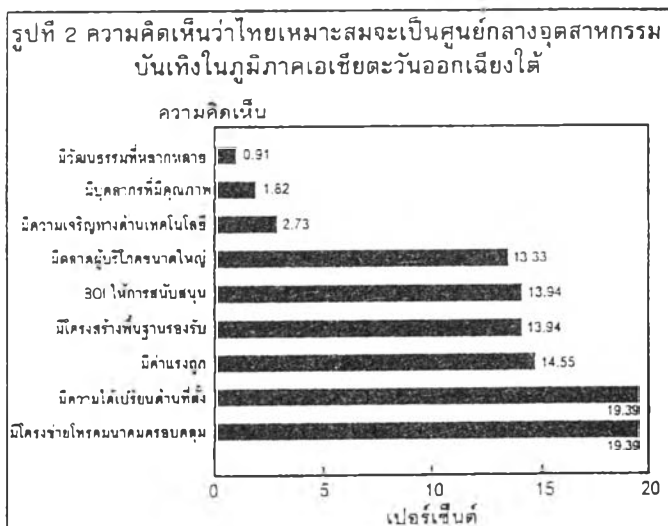
บันทึกไทยพร้อมรับการแข่งขัน

ในยุคกระแสทุนนิยม เศรษฐกิจการค้าเสรีกลายเป็นกระแสหลักของระบบ จึงเป็นการยากที่จะสกัดกั้นมิให้เงินต่างชาติหลังไหลเข้าประเทศ ตัวอย่างหนึ่งของผลจากกระแสทุนนิยมนี้ ได้แก่ การรุกคืบของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกของไทย จึงน่าจับตามองว่าทุนต่างชาตินี้จะมีผลต่อธุรกิจบันทึกอย่างไร และประเทศไทยจะมีความพร้อมแค่ไหนที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางของธุรกิจนี้ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ดังนั้นหน่วยงานเอกชนจึงได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 500 คน เกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ถึง 72.6% เห็นว่าไทยมีความเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคนี้ รองลงมาคือไม่เหมาะสม และไม่แน่ใจตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

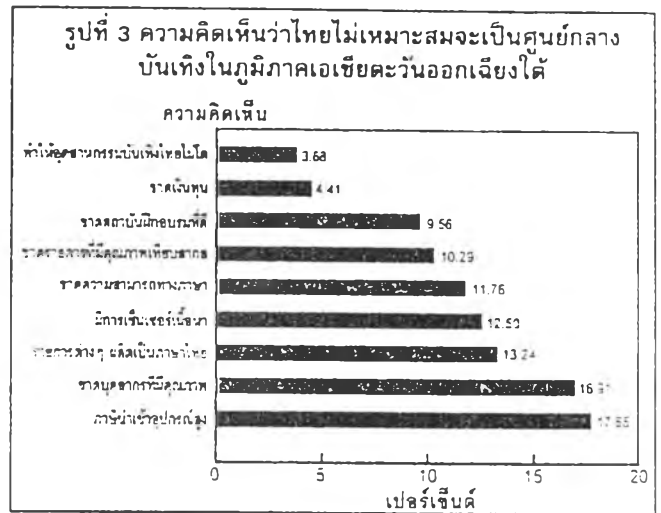

เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้ตอบเห็นว่าไทยเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ การมีโครงข่ายโทรคมนาคมที่ครอบคลุมทั่วประเทศ และความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ ซึ่งมีผู้กล่าวถึง

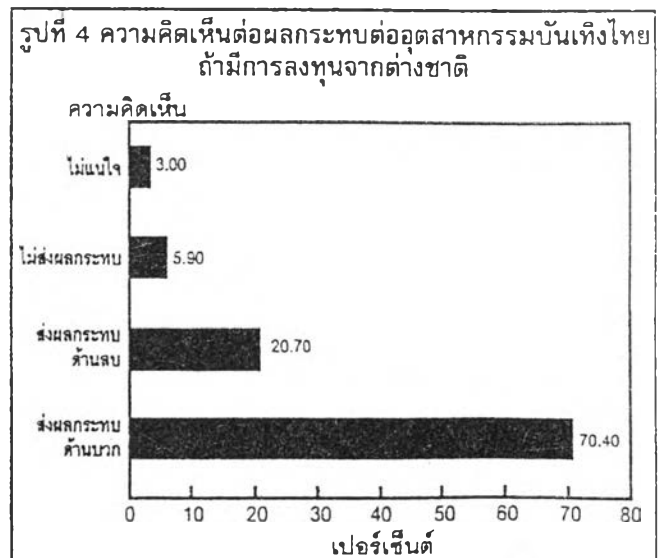

19.39% รองลงมาคือ การมีค่าแรงถูก การมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี การมีบุคลากรที่มีคุณภาพ และการมีวัฒนธรรมที่หลากหลายตามลำดับ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับผู้เห็นว่าไทยไม่เหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ส่วนใหญ่ 17.65% เห็นว่า ไทยมีภาษานำเข้าอุปกรณ์ในการผลิตสูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น รองลงมาคือ เห็นว่าไทยขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ รายการหรือการผลิตทั้งหมดเป็นภาษาไทย การเซ็นเซอร์เนื้อหา การขาดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การขาดรายการที่มีมาตรฐานทัดเทียมสากล การขาดสถาบันฝึกอบรมทางด้านนี้ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน และจะทำให้อุตสาหกรรมบันทึกไทยไม่เติบโต ตามลำดับ (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

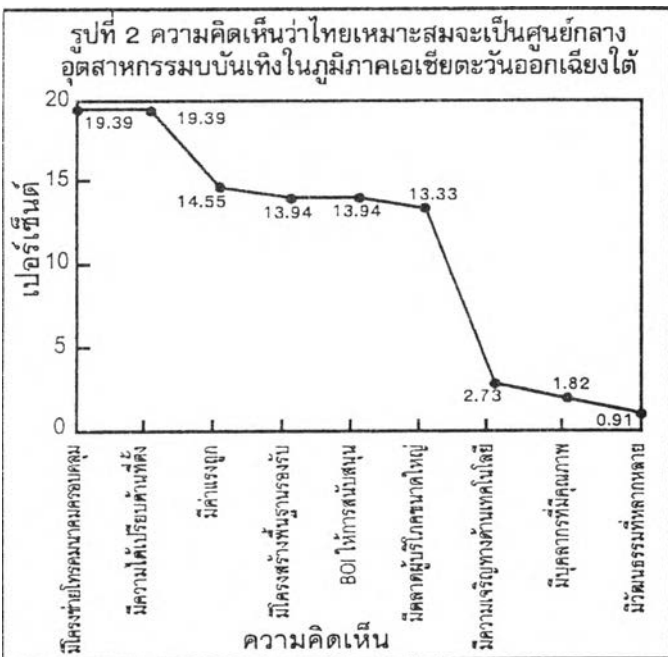
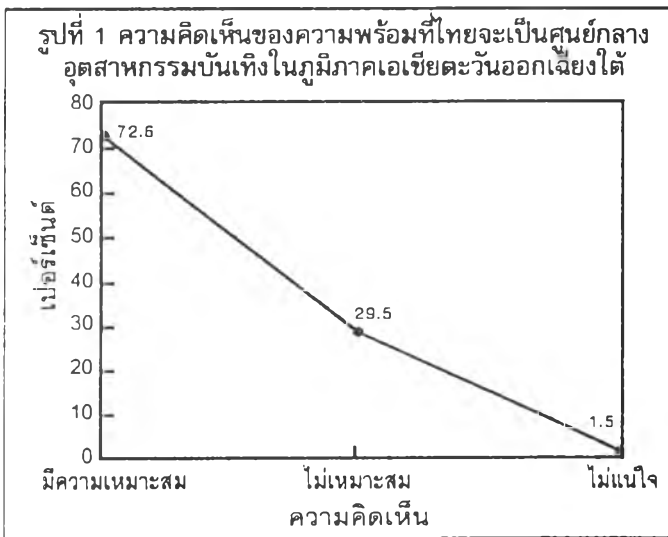
ส่วนกรณีที่เห็นว่าถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติผู้ตอบ 70.40% เห็นว่า จะส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการบันทึกของไทย นอกจากเห็นว่าจะส่งผลกระทบต่อด้านลบไม่ส่งผลกระทบต่อ และไม่เห็นว่าจะเกิดผลอย่างไรก็ตามลำดับ (ดูรูปที่ 4 ประกอบ)

บันทึกไทยพร้อมรับการแข่งขัน

ในยุคกระแสทุนนิยม เศรษฐกิจการค้าเสรีกลายเป็นกระแสหลักของระบบ จึงเป็นการยากที่จะสกัดกั้นไม่ให้เงินต่างชาติหลั่งไหลเข้าประเทศ ตัวอย่างหนึ่งของผลจากกระแสทุนนิยมนี้ได้แก่ การรุกคืบของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกของไทย จึงนำจับตามองว่าทุนข้ามชาตินี้จะมีผลต่อธุรกิจบันทึกอย่างไร และประเทศไทยจะมีความพร้อมแค่ไหนที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางของธุรกิจนี้ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

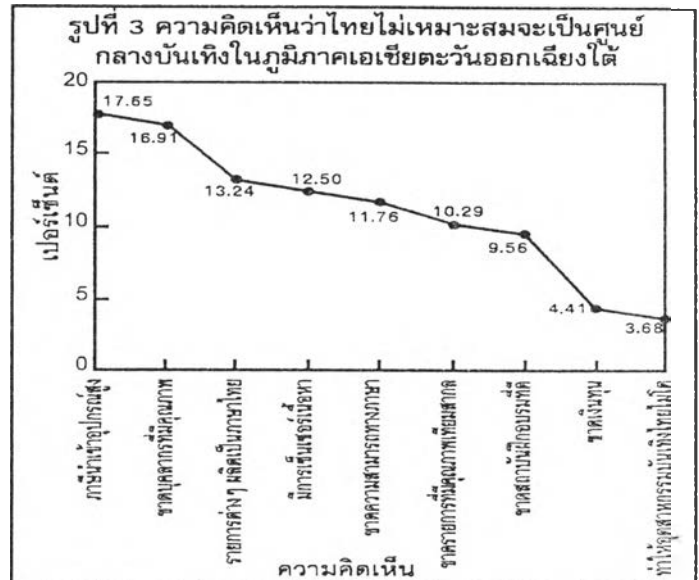
ดังนั้นหน่วยงานเอกชนจึงได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 500 คน เกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ถึง 72.6% เห็นว่าไทยมีความเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคนี้ รองลงมาคือไม่เหมาะสม และไม่แน่ใจตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

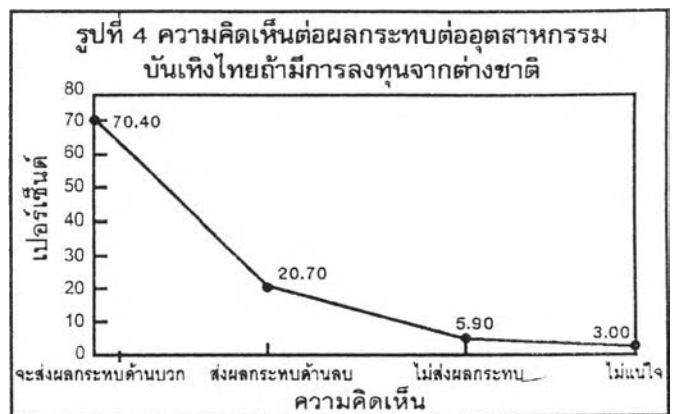
เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้ตอบเห็นว่าไทยเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ออกเฉียงใต้ คือ การมีโครงข่ายโทรคมนาคมที่ครอบคลุมทั่วประเทศ และความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ ซึ่งมีผู้กล่าวถึง 19.39% รองลงมาคือ การมีค่าแรงถูก การมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี การมีบุคลากรที่มีคุณภาพ และการมีวัฒนธรรมที่หลากหลายตามลำดับ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับผู้เห็นว่าไทยไม่เหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ส่วนใหญ่ 17.65% เห็นว่า ไทยมีภาษีนำเข้าอุปกรณ์ในการผลิตสูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น รองลงมาคือ เห็นว่าไทยขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ รายการหรือการผลิตทั้งหมดเป็นภาษาไทย การเซ็นเซอร์เนื้อหา การขาดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การขาดรายการที่มีมาตรฐานทัดเทียมสากล การขาดสถาบันฝึกอบรมทางด้านนี้ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน และจะทำให้อุตสาหกรรมบันทึกไทยไม่เติบโต ตามลำดับ (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

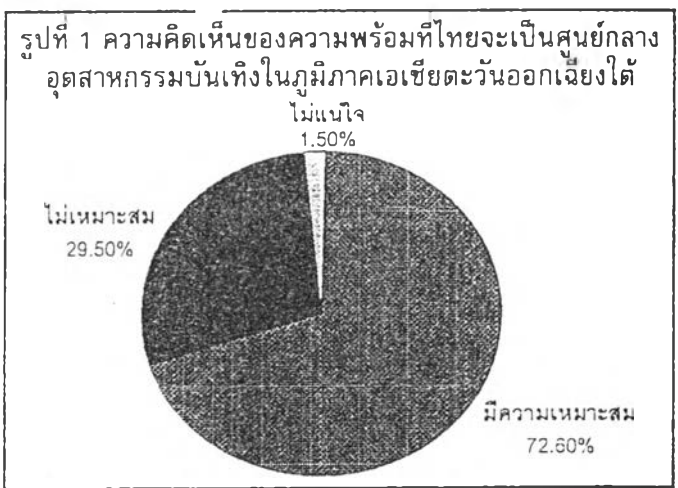
ส่วนกรณีที่เห็นว่าถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติผู้ตอบ 70.40% เห็นว่า จะส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกของไทย นอกจากเห็นว่าจะส่งผลกระทบต่อด้านลบไม่ส่งผลกระทบต่อ และไม่แน่ใจว่าจะเกิดผลอย่างไรตามลำดับ (ดูรูปที่ 4 ประกอบ)

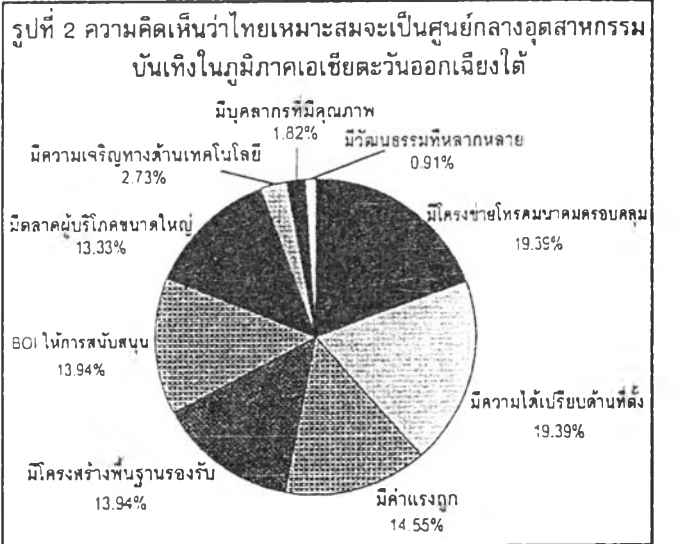
บันเทิงไทยพร้อมรับการแข่งขัน

ในยุคกระแสทุนนิยม เศรษฐกิจการค้าเสรีกลายเป็นกระแสหลักของระบบ จึงเป็นการยากที่จะสกัดกั้นมิให้เงินต่างชาติหลังไหลเข้าประเทศ ตัวอย่างหนึ่งของผลจากกระแสทุนนิยมนี้ได้แก่ การรุกคืบของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมบันเทิงของไทย จึงน่าจับตามองว่าทุนข้ามชาตินี้จะมีผลต่อธุรกิจบันเทิงอย่างไร และประเทศไทยจะมีความพร้อมแค่ไหนที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางของธุรกิจนี้ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ดังนั้นหน่วยงานเอกชนจึงได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 500 คน เกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันเทิงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ถึง 72.6% เห็นว่าไทยมีความเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคนี้ รองลงมาคือไม่เหมาะสม และไม่แน่ใจตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

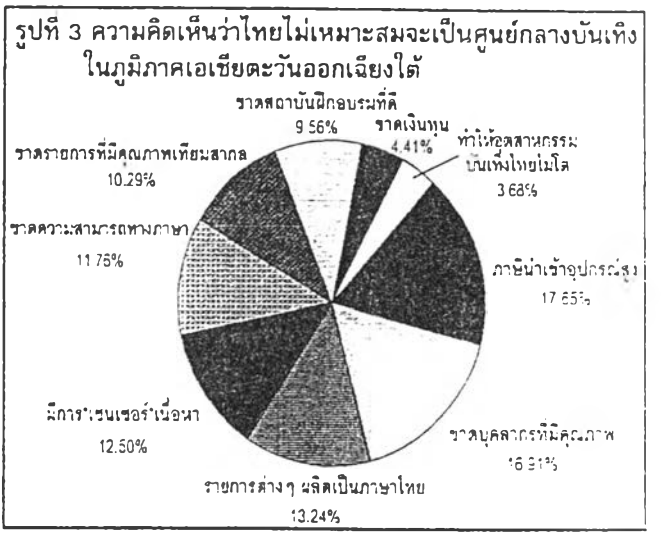

เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้ตอบเห็นว่าไทยเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันเทิงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ การมีโครงข่ายโทรคมนาคมที่ครอบคลุมทั่วประเทศ และความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ ซึ่งมีผู้กล่าวถึง

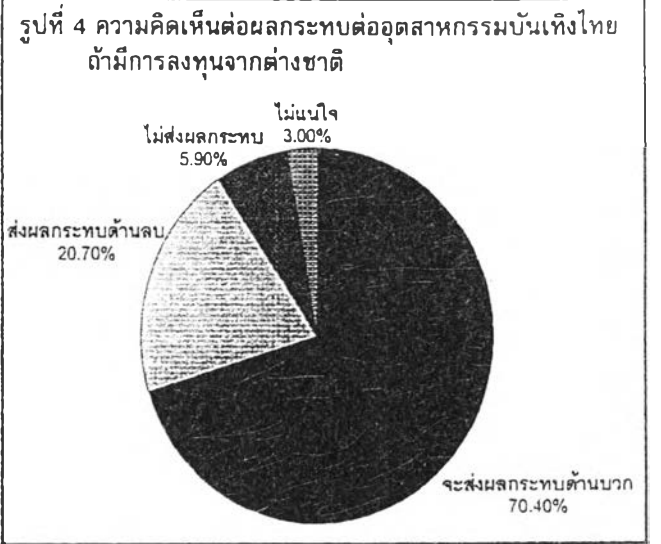

19.39% รองลงมาคือ การมีค่าแรงถูก การมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี การมีบุคลากรที่มีคุณภาพ และการมีวัฒนธรรมที่หลากหลายตามลำดับ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับผู้เห็นว่าไทยไม่เหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันเทิงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ส่วนใหญ่ 17.65% เห็นว่า ไทยมีภาษาเ้าเข้าอุปกรณในการผลิตสูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น รองลงมาคือ เห็นว่าไทยขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ รายการหรือการผลิตทั้งหมดเป็นภาษาไทย การ เช่นเซอร์เนื้อหา การขาดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การขาดรายการที่มีมาตรฐานทัดเทียมสากล การขาดสถาบันฝึกอบรมทางด้านนี้ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน และจะทำให้อุตสาหกรรมบันเทิงไทยไม่เติบโต ตามลำดับ (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

ส่วนกรณีที่เห็นว่าถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติผู้ตอบ 70.40% เห็นว่า จะส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบันเทิงของไทย นอกจากเห็นว่าจะส่งผลกระทบต่อด้านลบไม่ส่งผลกระทบ และไม่แน่ใจว่าจะเกิดผลอย่างไรก็ตามลำดับ (ดูรูปที่ 4 ประกอบ)

ในยุคกระแสทุนนิยม เศรษฐกิจการค้าเสรีกลายเป็นกระแสหลักของระบบ จึงเป็นการยากที่จะสกัดกั้นมิให้เงินต่างชาติหลั่งไหลเข้าประเทศ ตัวอย่างหนึ่งของผลจากกระแสทุนนิยมนี้ได้แก่ การรุกคืบของบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมบันทึกของไทย จึงน่าจับตามองว่าทุนข้ามชาตินี้จะมีผลต่อธุรกิจบันทึกอย่างไร และประเทศไทยจะมีความพร้อมแค่ไหนที่จะเติบโตเป็นศูนย์กลางของธุรกิจนี้ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ดังนั้นหน่วยงานเอกชนจึงได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์จำนวน 500 คน เกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ถึง 72.6% เห็นว่าไทยมีความเหมาะสมในการเป็นศูนย์กลางภูมิภาคนี้ รองลงมาคือไม่เหมาะสม และไม่แน่ใจตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

รูปที่ 1 ความคิดเห็นของความพร้อมที่ไทยจะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ความคิดเห็น	เปอร์เซ็นต์
มีความเหมาะสม	72.60
ไม่เหมาะสม	29.50
ไม่แน่ใจ	1.50

เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้ตอบเห็นว่าไทยเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ การมีโครงข่ายโทรคมนาคมที่ครอบคลุมทั่วประเทศ และความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ ซึ่งมีผู้กล่าวถึง 19.39% รองลงมาคือ การมีค่าแรงถูก การมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี การมีบุคลากรที่มีคุณภาพ และการมีวัฒนธรรมที่หลากหลายตามลำดับ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

รูปที่ 2 ความคิดเห็นว่าไทยเหมาะสมจะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ความคิดเห็น	เปอร์เซ็นต์
มีโครงข่ายโทรคมนาคมครอบคลุม	19.39
มีความได้เปรียบด้านที่ตั้ง	19.39
มีค่าแรงถูก	14.55
มีโครงสร้างพื้นฐานรองรับ	13.94
BOI ให้การสนับสนุน	13.94
มีตลาดผู้บริโภคขนาดใหญ่	13.33
มีความเจริญทางเทคโนโลยี	2.73
มีบุคลากรที่มีคุณภาพ	1.82
มีวัฒนธรรมที่หลากหลาย	0.91

สำหรับผู้เห็นว่าไทยไม่เหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ส่วนใหญ่ 17.65% เห็นว่า ไทยมีภาษีนำเข้าอุปกรณ์ในการผลิตสูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น รองลงมาคือ เห็นว่าไทยขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ รายการหรือการผลิตทั้งหมดเป็นภาษาไทย การ "เซนเซอร์" เนื้อหา การขาดความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การขาดรายการที่มีมาตรฐานทัดเทียมสากล การขาดสถาบันฝึกอบรมทางด้านนี้ การขาดแคลนเงินทุนสนับสนุน และจะทำให้อุตสาหกรรมบันทึกไทยไม่เติบโต ตามลำดับ (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

รูปที่ 3 ความคิดเห็นว่าไทยไม่เหมาะสมจะเป็นศูนย์กลางบันทึกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ความคิดเห็น	เปอร์เซ็นต์
ภาษีนำเข้าอุปกรณ์สูง	17.65
ขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ	16.91
รายการต่างๆ ผลิตเป็นภาษาไทย	13.24
มีการ "เซนเซอร์" เนื้อหา	12.50
ขาดความสามารถทางภาษา	11.76
ขาดรายการที่มีคุณภาพเทียบสากล	10.29
ขาดสถาบันฝึกอบรมที่ดี	9.56
ขาดเงินทุน	4.41
ทำให้อุตสาหกรรมบันทึกไทยไม่โต	3.68

ส่วนกรณีที่เห็นว่าถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติผู้ตอบ 70.40% เห็นว่า จะส่งผลดีต่ออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการบันทึกของไทย นอกจากนี้เห็นว่า จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมด้านลบไม่ส่งผลกระทบต่อ และไม่แน่ใจว่าจะเกิดผลอย่างไรตามลำดับ (ดูรูปที่ 4 ประกอบ)

รูปที่ 4 ความคิดเห็นต่อผลกระทบต่ออุตสาหกรรมบันทึกไทยถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติ

ความคิดเห็น	เปอร์เซ็นต์
จะส่งผลกระทบต่อด้านบวก	70.40
ส่งผลกระทบต่อด้านลบ	20.70
ไม่ส่งผลกระทบต่อ	5.90
ไม่แน่ใจ	3.00

แรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

การย้ายถิ่นเป็นปัญหาระดับชาติซึ่งหลายรัฐบาลที่ผ่านมามายามที่จะแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่ว่าจะแก้ไขด้วยการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค การส่งเสริมอาชีพและส่งเสริมการเกษตร รวมทั้งการตั้งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือแรงงานทั่วประเทศ แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่บรรเทาลง หากทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังฤดูกาลเก็บเกี่ยวพืชผลจากการทำไร่นาจะมีชาวบ้านจากจังหวัดต่าง ๆ โดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังไหลเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯเป็นจำนวนมากกว่าภูมิภาคอื่น

แนวโน้มดังกล่าวทำให้กรุงเทพฯมหานครมีประชากรเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างรวดเร็ว จากการประมาณของสำนักงานสถิติแห่งชาติคาดว่า กรุงเทพฯมหานครน่าจะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 12.5 ล้านคนในอีก 2 ทศวรรษข้างหน้า ทั้งนี้ จะเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งโดยธรรมชาติ และจากการย้ายถิ่นของประชากรที่มาจากจังหวัดอื่น

สถาบันราชภัฏสวนดุสิต นำโดย ผ.ศ.สุขุม เฉลยทรัพย์ได้วิจัยหัวข้อ “แรงงานย้ายถิ่น การเข้ามาหากินที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือ” พบว่า แรงงานที่เดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯมหานคร จากที่สู่มมา 1,000 คน จะเป็นประชากรจากภาคอีสานเป็นอัตราส่วนสูงสุด 65.5% รองลงมาได้แก่ แรงงานจาก ภาคเหนือ 13.66% ภาคใต้ 10.2% ภาคกลาง 8.2% และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2.6%

ภูมิลำเนาของแรงงานภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ 10 อันดับแรกได้แก่ อุตรธานี อุบลราชธานี หนองคาย ขอนแก่น ศรีสะเกษ นครราชสีมา สุรินทร์ ร้อยเอ็ด บุรีรัมย์ และสกลนคร นอกจากนี้พบว่า แรงงานเหล่านี้ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็น 67% รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนต้น 24% และผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ 9%

ส่วนอาชีพเดิมของกลุ่มแรงงานของกลุ่มแรงงานอันดับหนึ่ง ทำการเกษตรกรรม คิดเป็น 55% รองลงมาคือ รับจ้าง 35% และว่างงาน 10% และระยะเวลาที่แรงงานย้ายถิ่นคิดจะอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯมหานคร ส่วนใหญ่ 59.4% คิดจะอยู่นานกว่า 1 ปี 13.4% จะอยู่นาน 1 ปี 12.0% จะอยู่นาน 6 เดือน 10% จะอยู่นาน 3 เดือน และน้อยที่สุด 5.2% จะอยู่นาน 1 เดือน

สำหรับงานที่แรงงานเหล่านี้ต้องการทำมากที่สุดได้แก่ งานก่อสร้าง เป็นสัดส่วน 52% รองลงมาคือ งานช่างตามโรงงาน 28% ค้าขาย 15% และ เย็บผ้า 5%

สิ่งที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุดคือ ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหาค่าแรง รองลงมาคือ อยากให้รัฐบาลช่วยกระจายงานและรายได้สู่ชนบท รวมถึงจัดหางานให้ทำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบันตามลำดับ

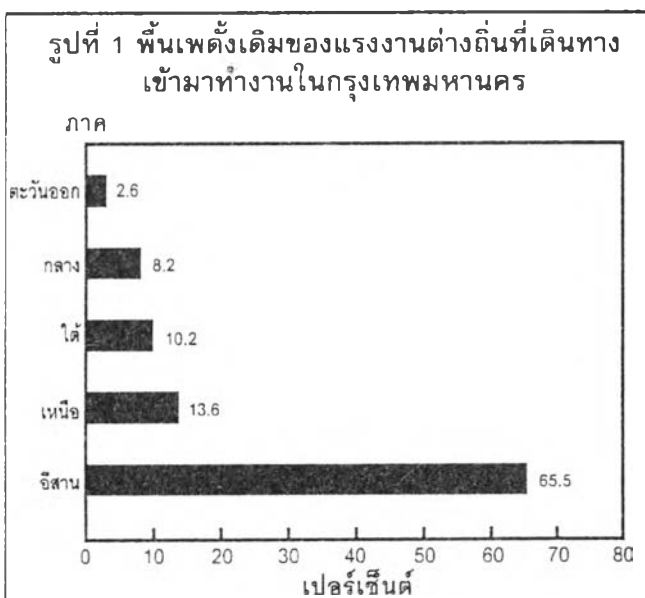
แรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

การย้ายถิ่นเป็นปัญหาระดับชาติซึ่งหลายรัฐบาลที่ผ่านมายุบายที่จะแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่ว่าจะแก้ไขด้วยการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค การส่งเสริมอาชีพ และส่งเสริมการเกษตร รวมทั้งการตั้งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือแรงงานทั่วประเทศ แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่บรรเทาลง หากทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังฤดูกาลเก็บเกี่ยวพืชผลจากการทำไร่นาจจะมีชาวบ้านจากจังหวัดต่าง ๆ โดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังไหลเข้ามาทำงานในกรุงเทพเป็นจำนวนมากกว่าภูมิภาคอื่น

แนวโน้มดังกล่าวทำให้กรุงเทพมหานครมีประชากรเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างรวดเร็ว จากการประมาณของสำนักงานสถิติแห่งชาติคาดว่า กรุงเทพมหานครน่าจะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 12.5 ล้านคนในอีก 2 ทศวรรษข้างหน้า ทั้งนี้ จะเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งโดยธรรมชาติและจากการย้ายถิ่นของประชากรที่มาจากจังหวัดอื่น

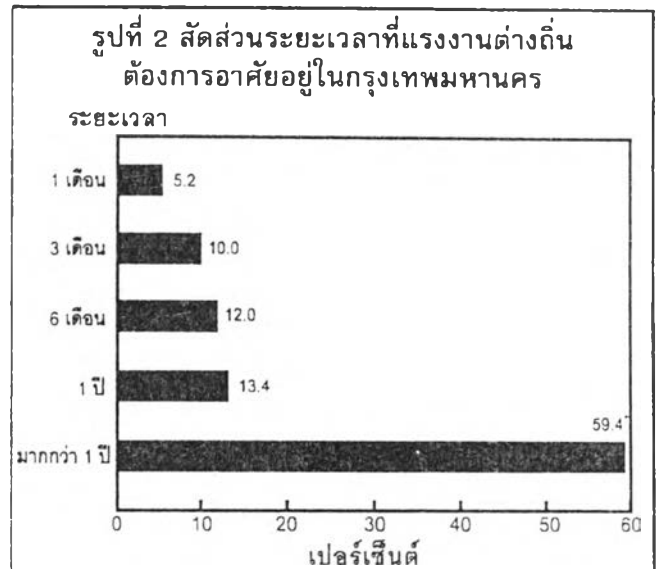
สถาบันราชภัฏสวนดุสิต นำโดย ผ.ศ.สุขุม เฉลยทรัพย์ได้วิจัยหัวข้อ “แรงงานย้ายถิ่น การเข้ามาทำงานที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือ” พบว่า แรงงานที่เดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานคร จากที่สู่มมา 1,000 คน จะเป็นประชากรจากภาคอีสานเป็นอัตราส่วนสูงสุด 65.5% รองลงมาได้แก่ แรงงานจาก ภาคเหนือ 13.66% ภาคใต้ 10.2% ภาคกลาง 8.2% และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2.6%

(ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

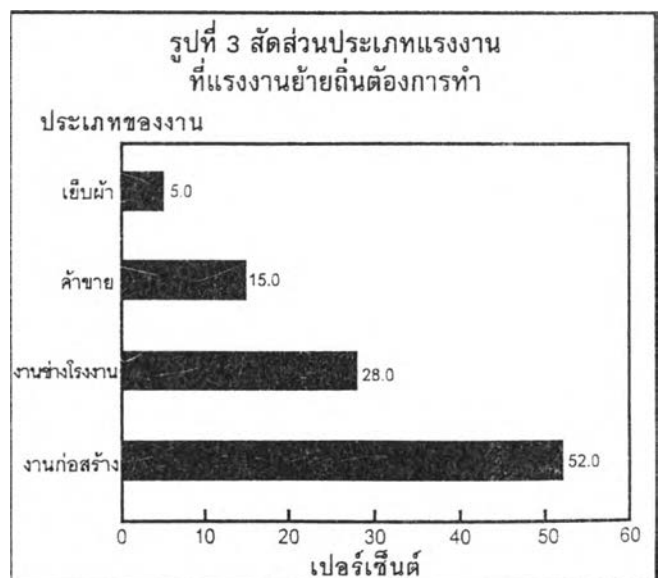
ภูมิฐานะของแรงงานภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพ 10 อันดับแรกได้แก่ อุดรธานี อุบลราชธานี หนองคาย ขอนแก่น ศรีสะเกษ นครราชสีมา สุรินทร์ ร้อยเอ็ด บุรีรัมย์ และสกลนคร นอกจากนี้พบว่า แรงงานเหล่านี้ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็น 67% รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนต้น 24% และผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ 9%

ส่วนอาชีพเดิมของกลุ่มแรงงานของกลุ่มแรงงานอันดับหนึ่ง ทำการเกษตรกรรม คิดเป็น 55% รองลงมาคือ รับจ้าง 35% และว่างงาน 10% และระยะเวลาที่แรงงานย้ายถิ่นคิดจะอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ 59.4% คิดจะอยู่นานกว่า 1 ปี 13.4% จะอยู่นาน 1 ปี 12.0% จะอยู่นาน 6 เดือน 10% จะอยู่นาน 3 เดือน และน้อยที่สุด 5.2% จะอยู่นาน 1 เดือน (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับงานที่แรงงานเหล่านี้ต้องการทำมากที่สุด ได้แก่ งานก่อสร้าง เป็นสัดส่วน 52% รองลงมาคือ งานช่างตามโรงงาน 28% ค้าขาย 15% และ เย็บผ้า 5%

(ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

สิ่งที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุดคือ ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหาค่าแรง รองลงมาคือ อยากให้รัฐบาลช่วยกระจายงานและรายได้สู่ชนบท รวมถึงจัดหางานให้ทำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ตามลำดับ

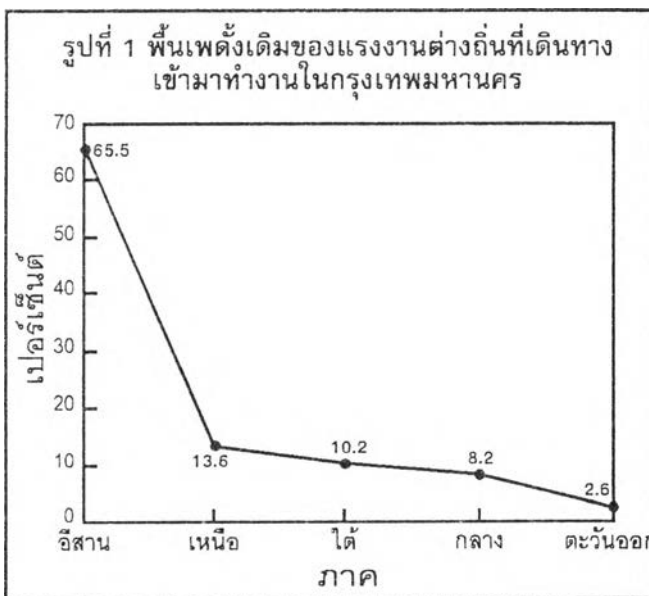
แรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

การย้ายถิ่นเป็นปัญหาระดับชาติซึ่งหลายรัฐบาลที่ผ่านมายุบายที่จะแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่ว่าจะแก้ไขด้วยการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค การส่งเสริมอาชีพ และส่งเสริมการเกษตร รวมทั้งการตั้งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือแรงงานทั่วประเทศ แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่บรรเทาลง หากทวิความรุนแรงยิ่งขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังฤดูกาลเก็บเกี่ยวพืชผลจากการทำไร่นาจจะมีชาวบ้านจากจังหวัดต่าง ๆ โดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังไหลเข้ามาทำงานในกรุงเทพเป็นจำนวนมากกว่าภูมิภาคอื่น

แนวโน้มดังกล่าวทำให้กรุงเทพมหานครมีประชากรเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างรวดเร็ว จากการประมาณของสำนักงานสถิติแห่งชาติคาดว่า กรุงเทพมหานครน่าจะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 12.5 ล้านคนในอีก 2 ทศวรรษข้างหน้า ทั้งนี้ จะเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งโดยธรรมชาติและจากการย้ายถิ่นของประชากรที่มาจากจังหวัดอื่น

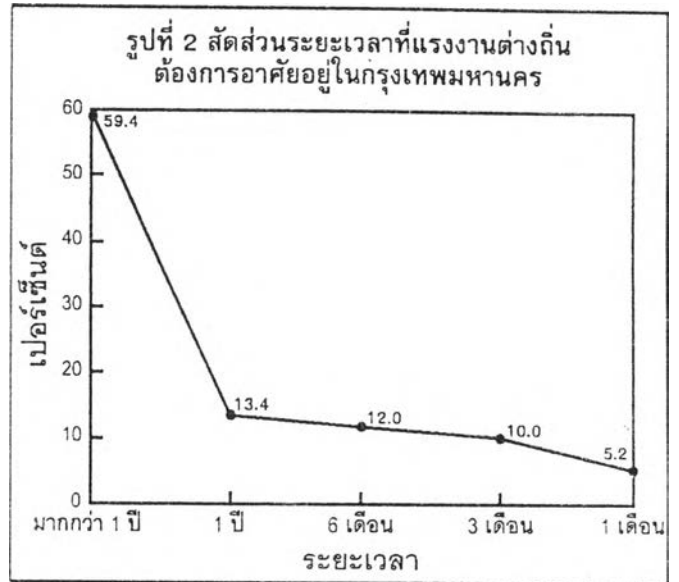
สถาบันราชภัฏสวนดุสิต นำโดย ผ.ศ.สุขุม เฉลยทรัพย์ได้วิจัยหัวข้อ “แรงงานย้ายถิ่น การเข้ามาทำงานที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือ” พบว่า แรงงานที่เดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานคร จากที่สู่มมา 1,000 คน จะเป็นประชากรจากภาคอีสานเป็นอัตราส่วนสูงสุด 65.5% รองลงมาได้แก่ แรงงานจาก ภาคเหนือ 13.66% ภาคใต้ 10.2% ภาคกลาง 8.2% และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2.6%

(ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

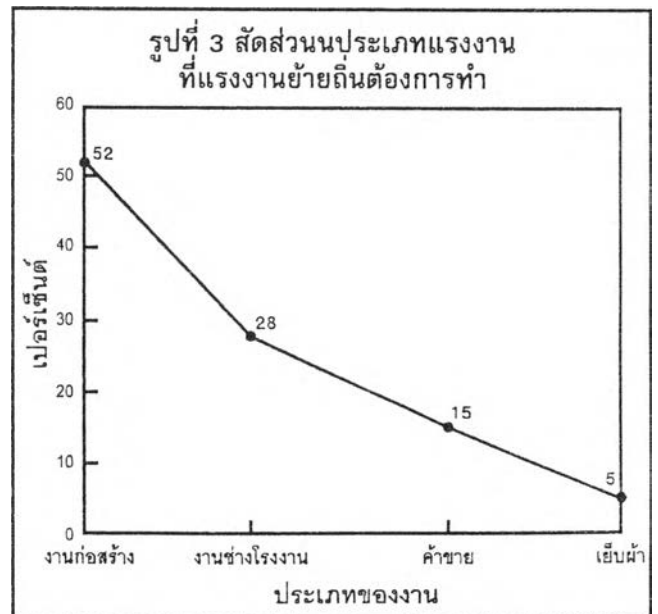
ภูมิสำเนาของแรงงานภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพ 10 อันดับแรกได้แก่ อุดรธานี อุบลราชธานี หนองคาย ขอนแก่น ศรีสะเกษ นครราชสีมา สุรินทร์ ร้อยเอ็ด บุรีรัมย์ และสกลนคร นอกจากนี้พบว่า แรงงานเหล่านี้ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็น 67% รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนต้น 24% และผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ 9%

ส่วนอาชีพเดิมของกลุ่มแรงงานของกลุ่มแรงงานอันดับหนึ่ง ทำการเกษตรกรรม คิดเป็น 55% รองลงมาคือ รับจ้าง 35% และว่างงาน 10% และระยะเวลาที่แรงงานย้ายถิ่นคิดจะอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ 59.4% คิดจะอยู่นานกว่า 1 ปี 13.4% จะอยู่นาน 1 ปี 12.0% จะอยู่นาน 6 เดือน 10% จะอยู่นาน 3 เดือน และน้อยที่สุด 5.2% จะอยู่นาน 1 เดือน (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับงานที่แรงงานเหล่านี้ต้องการทำมากที่สุดได้แก่ งานก่อสร้าง เป็นสัดส่วน 52% รองลงมาคือ งานช่างตามโรงงาน 28% ค้าขาย 15% และ เย็บผ้า 5%

(ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

สิ่งที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุดคือ ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหาค่าแรง รองลงมาคือ อยากให้รัฐบาลช่วยกระจายงานและรายได้สู่ชนบท รวมถึงจัดหางานให้ทำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ตามลำดับ

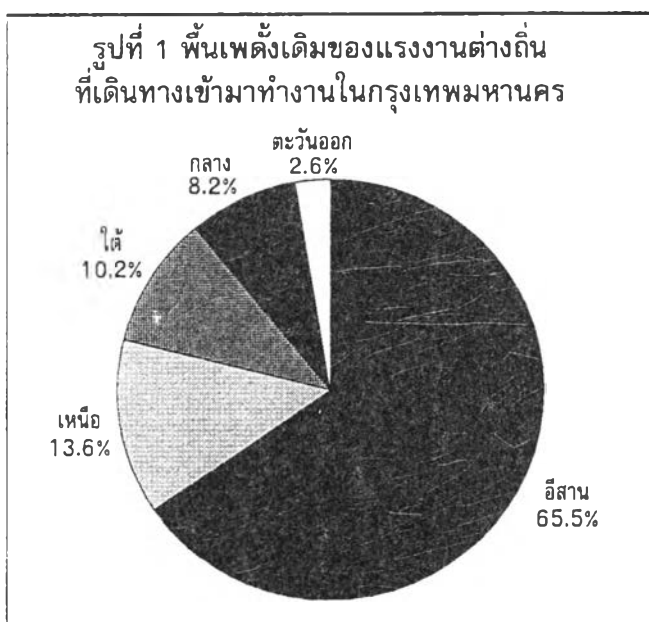
แรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

การย้ายถิ่นเป็นปัญหาระดับชาติซึ่งหลายรัฐบาลที่ผ่านมายุบายามที่จะแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่ว่าจะแก้ไขด้วยการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค การส่งเสริมอาชีพ และส่งเสริมการเกษตร รวมทั้งการตั้งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือแรงงานทั่วประเทศ แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่บรรเทาลง หากทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังฤดูกาลเก็บเกี่ยวพืชผลจากการทำไร่นาจจะมีชาวบ้านจากจังหวัดต่าง ๆ โดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังไหลเข้ามาทำงานในกรุงเทพเป็นจำนวนมากกว่าภูมิภาคอื่น

แนวโน้มดังกล่าวทำให้กรุงเทพมหานครมีประชากรเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างรวดเร็ว จากการประมาณของสำนักงานสถิติแห่งชาติคาดว่า กรุงเทพมหานครน่าจะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 12.5 ล้านคนในอีก 2 ทศวรรษข้างหน้า ทั้งนี้ จะเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งโดยธรรมชาติและจากการย้ายถิ่นของประชากรที่มาจากจังหวัดอื่น

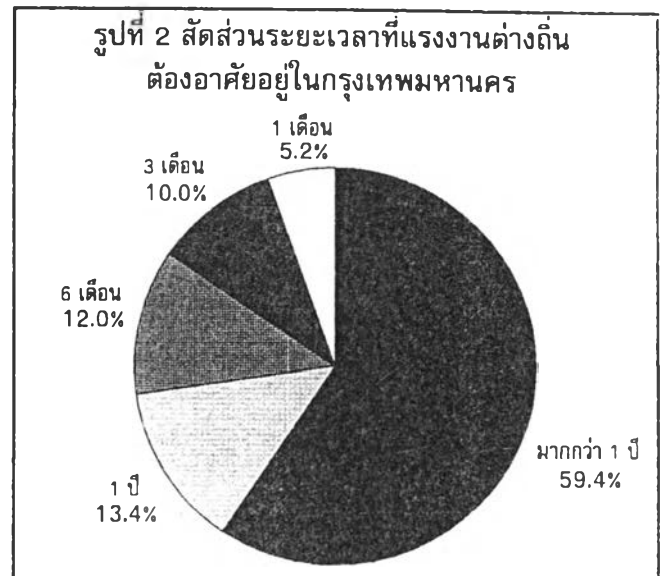
สถาบันราชภัฏสวนดุสิต นำโดย ผ.ศ.สุขุม เฉลยทรัพย์ได้วิจัยหัวข้อ “แรงงานย้ายถิ่น การทำมาหากินที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือ” พบว่า แรงงานที่เดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานคร จากที่สู่มมา 1,000 คน จะเป็นประชากรจากภาคอีสานเป็นอัตราส่วนสูงสุด 65.5% รองลงมาได้แก่ แรงงานจาก ภาคเหนือ 13.66% ภาคใต้ 10.2% ภาคกลาง 8.2% และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2.6%

(ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

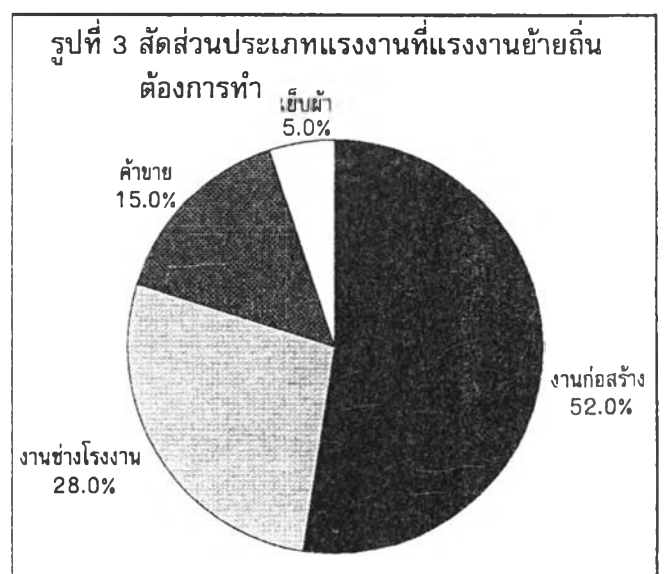

ภูมิสำเนาของแรงงานภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพ 10 อันดับแรกได้แก่ อุดรธานี อุบลราชธานี หนองคาย ขอนแก่น ศรีสะเกษ นครราชสีมา สุรินทร์ ร้อยเอ็ด บุรีรัมย์ และสกลนคร นอกจากนี้พบว่า แรงงานเหล่านี้ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็น 67% รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนต้น 24% และผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ 9%

ส่วนอาชีพเดิมของกลุ่มแรงงานของกลุ่มแรงงานอันดับหนึ่ง ทำการเกษตรกรรม คิดเป็น 55% รองลงมาคือ รับจ้าง 35% และว่างงาน 10% และระยะเวลาที่แรงงานย้ายถิ่นคิดจะอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ 59.4% คิดจะอยู่นานกว่า 1 ปี 13.4% จะอยู่นาน 1 ปี 12.0% จะอยู่นาน 6 เดือน 10% จะอยู่นาน 3 เดือน และน้อยที่สุด 5.2% จะอยู่นาน 1 เดือน (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับงานที่แรงงานเหล่านี้ต้องการทำมากที่สุด ได้แก่ งานก่อสร้าง เป็นสัดส่วน 52% รองลงมาคือ งานช่างตามโรงงาน 28% ค้าขาย 15% และ เย็บผ้า 5% (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

สิ่งที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุดคือ ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหาค่าแรง รองลงมาคือ อยากให้รัฐบาลช่วยกระจายงานและรายได้สู่ชนบท รวมถึงจัดหางานให้ทำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ตามลำดับ

แรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

การย้ายถิ่นเป็นปัญหาระดับชาติซึ่งหลายรัฐบาลที่ผ่านมายุบายามที่จะแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่ว่าจะแก้ไขด้วยการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค การส่งเสริมอาชีพ และส่งเสริมการเกษตร รวมทั้งการตั้งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือแรงงานทั่วประเทศ แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่บรรเทาลง หากทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังฤดูกาลเก็บเกี่ยวพืชผลจากการทำไร่นาจจะมีชาวบ้านจากจังหวัดต่าง ๆ โดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังไหลเข้ามาทำงานในกรุงเทพเป็นจำนวนมากกว่าภูมิภาคอื่น

แนวโน้มดังกล่าวทำให้กรุงเทพมหานครมีประชากรเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างรวดเร็ว จากการประมาณของสำนักงานสถิติแห่งชาติคาดว่า กรุงเทพมหานครน่าจะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 12.5 ล้านคนในอีก 2 ทศวรรษข้างหน้า ทั้งนี้ จะเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งโดยธรรมชาติและจากการย้ายถิ่นของประชากรที่มาจากจังหวัดอื่น

สถาบันราชภัฏสวนดุสิต นำโดย ผ.ศ.สุขุม เฉลยทรัพย์ได้วิจัยหัวข้อ “แรงงานย้ายถิ่น การเข้ามาหากินที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือ” พบว่า แรงงานที่เดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานคร จากที่สู่มมา 1,000 คน จะเป็นประชากรจากภาคอีสานเป็นอัตราส่วนสูงสุด 65.5% รองลงมาได้แก่ แรงงานจาก ภาคเหนือ 13.66% ภาคใต้ 10.2% ภาคกลาง 8.2% และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2.6%

(ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

รูปที่ 1 สัดส่วนพื้นที่แหล่งเดิมของแรงงานต่างถิ่นที่เดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานคร

ภาค	เปอร์เซ็นต์
อีสาน	65.5
เหนือ	13.6
ใต้	10.2
กลาง	8.2
ตะวันออกเฉียง	2.6

ภูมิลาเนาของแรงงานภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพ 10 อันดับแรกได้แก่ อุดรธานี อุบลราชธานี หนองคาย ขอนแก่น ศรีสะเกษ นครราชสีมา สุรินทร์ ร้อยเอ็ด บุรีรัมย์ และสกลนคร นอกจากนี้พบว่า แรงงานเหล่านี้ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษามากที่สุด

คิดเป็น 67% รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนต้น 24% และผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ 9%

ส่วนอาชีพเดิมของกลุ่มแรงงานของกลุ่มแรงงานอันดับหนึ่ง ทำการเกษตรกรรม คิดเป็น 55% รองลงมาคือรับจ้าง 35% และว่างงาน 10% และระยะเวลาที่แรงงานย้ายถิ่นคิดจะอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ 59.4% คิดจะอยู่นานกว่า 1 ปี 13.4% จะอยู่นาน 1 ปี 12.0% จะอยู่นาน 6 เดือน 10% จะอยู่นาน 3 เดือน และน้อยที่สุด 5.2% จะอยู่นาน 1 เดือน (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

รูปที่ 2 สัดส่วนระยะเวลาที่แรงงานต่างถิ่นต้องการอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร

ระยะเวลา	เปอร์เซ็นต์
มากกว่า 1 ปี	59.4
1 ปี	13.4
6 เดือน	12.0
3 เดือน	10.0
1 เดือน	5.2

สำหรับงานที่แรงงานเหล่านี้ต้องการทำมากที่สุดได้แก่ งานก่อสร้าง เป็นสัดส่วน 52% รองลงมาคือ งานช่างตามโรงงาน 28% ค้าขาย 15% และ เย็บผ้า 5%

(ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

รูปที่ 3 สัดส่วนประเภทแรงงานที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการทำ

ประเภทของงาน	เปอร์เซ็นต์
งานก่อสร้าง	52
งานช่างโรงงาน	28
ค้าขาย	15
เย็บผ้า	5

สิ่งที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุดคือ ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหาค่าแรง รองลงมาคือ อยากให้รัฐบาลช่วยกระจายงานและรายได้สู่ชนบท รวมถึงจัดหางานให้ทำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ตามลำดับ

แรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

การย้ายถิ่นเป็นปัญหาระดับชาติ ซึ่งหลายรัฐบาลที่ผ่านมามายามที่จะแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่ว่าจะแก้ไขด้วยการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค การส่งเสริมอาชีพและส่งเสริมการเกษตร รวมทั้งการตั้งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือแรงงานทั่วประเทศ แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่บรรเทาลง หากทวีความรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังฤดูเก็บเกี่ยวพืชผลจากการทำไร่ในจะมีชาวบ้านจากจังหวัดต่างๆ โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังไหลเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ เป็นจำนวนมากกว่าภูมิภาคอื่น

แนวโน้มดังกล่าวทำให้กรุงเทพฯ มีประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จากการประมาณจากสำนักงานสถิติแห่งชาติคาดว่า กรุงเทพฯจะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 12.5 ล้านคนในอีก 2 ทศวรรษข้างหน้า ทั้งนี้จะเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งโดยธรรมชาติและจากการย้ายถิ่นของประชากรที่มาจากจังหวัดอื่น

สถาบันราชภัฏสวนดุสิต นำโดย ผ.ศ. สุขุม เฉลยทรัพย์ ได้วิจัยหัวข้อเรื่อง "แรงงานย้ายถิ่น การทำมาหากินที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือ" พบว่า จากแรงงานที่ส่งมา 1,000 คนจะเป็นประชากรจากภาคอีสานเป็นอัตราสูงสุดคือ 65.5% รองลงมาคือภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาค

ตะวันออก ตามลำดับ

ภูมิลำเนาจากแรงงานภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ มากที่สุดสามอันดับแรก คือ อุตรธานี อุบลราชธานี และหนองคาย

นอกจากนี้พบว่า แรงงานเหล่านี้มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษามากที่สุด รองลงมา คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ

ส่วนอาชีพเดิมของกลุ่มแรงงานอันดับหนึ่งทำกรเกษตรกรรม รองลงมาคือ รับจ้าง และว่างงาน ในขณะที่ระยะเวลาที่แรงงานคิดจะอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่คิดจะอยู่นานกว่า 1 ปี มีอัตราส่วน 59.4% รองลงมาคือ 1 ปี, 6 เดือน, 3 เดือนและ 1 เดือนตามลำดับ

สำหรับงานที่แรงงานเหล่านี้ต้องการทำมากที่สุดได้แก่ งานก่อสร้าง คิดเป็น 52% รองลงมาคือ งานช่างตามโรงงาน คำขาย และเย็บผ้า ตามลำดับ

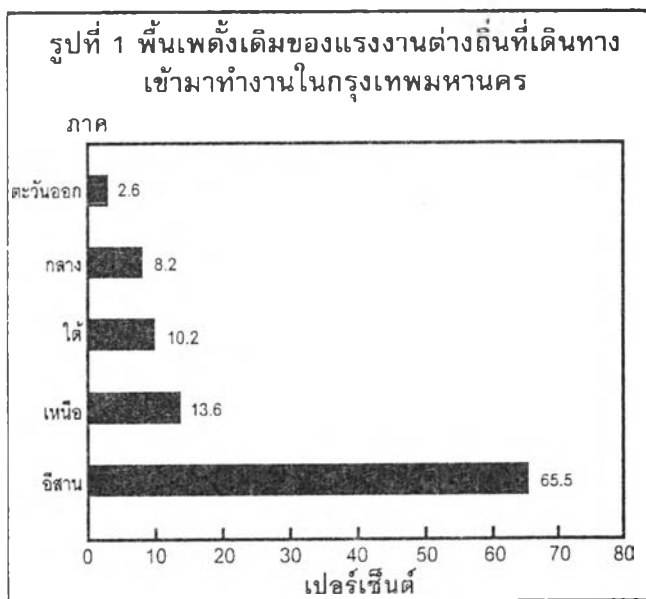
สิ่งที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุดคือ ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหาค่าแรง รองลงมาคือ อยากให้รัฐบาลช่วยกระจายงานและรายได้สู่ชนบท รวมถึงจัดหางานให้ทำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบันตามลำดับ

แรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

การย้ายถิ่นเป็นปัญหาระดับชาติ ซึ่งหลายรัฐบาลที่ผ่านมาย่อมพยายามที่จะแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่ว่าจะแก้ไขด้วยการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค การส่งเสริมอาชีพ และส่งเสริมการเกษตร รวมทั้งการตั้งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือแรงงานทั่วประเทศ แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่บรรเทาลง หากทวีความรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังฤดูเก็บเกี่ยวพืชผลจากการทำไร่นาจจะมีชาวบ้านจากจังหวัดต่างๆ โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลั่งไหลเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ เป็นจำนวนมากกว่าภูมิภาคอื่น

แนวโน้มดังกล่าวทำให้กรุงเทพฯ มีประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จากการประมาณจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ คาดว่า กรุงเทพฯจะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 12.5 ล้านคนในอีก 2 ทศวรรษข้างหน้า ทั้งนี้จะเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งโดยธรรมชาติและจากการย้ายถิ่นของประชากรที่มาจากจังหวัดอื่น

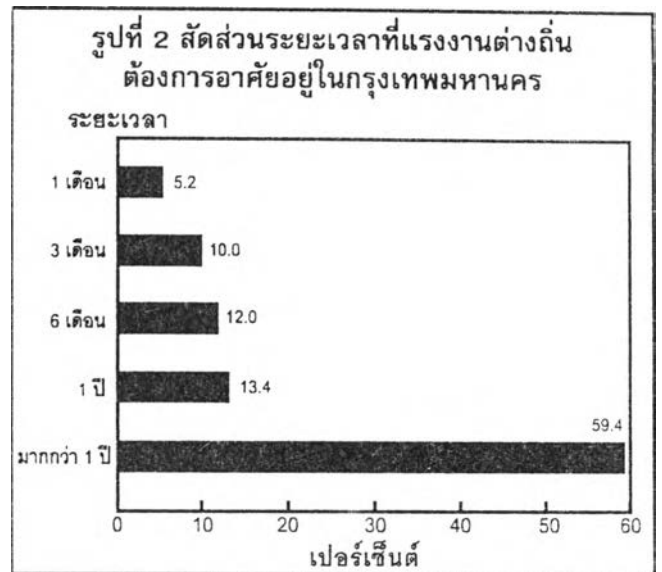
สถาบันราชภัฏสวนดุสิต นำโดย ผ.ศ. สุขุม เฉลยทรัพย์ ได้วิจัยหัวข้อเรื่อง "แรงงานย้ายถิ่น การทำมาหากินที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือ" พบว่า จากแรงงานที่เข้ามา 1,000 คนจะเป็นประชากรจากภาคอีสานเป็นอัตราสูงสุดคือ 65.5% รองลงมาคือภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออก ตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

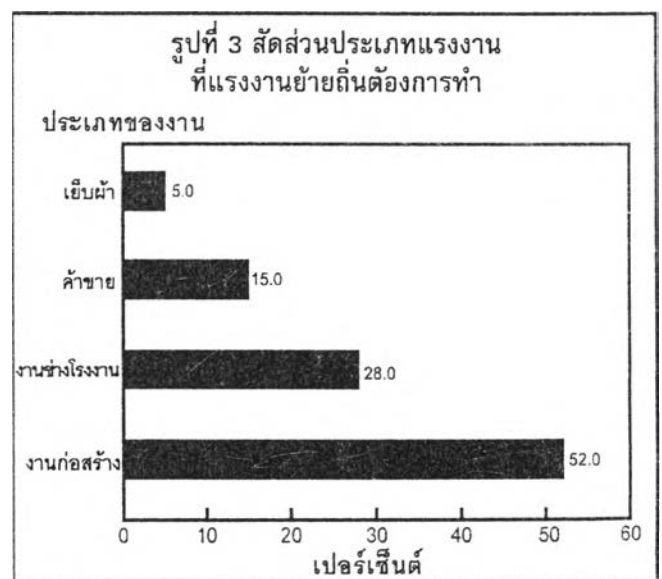
ภูมิฐานะจากแรงงานภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ มากที่สุดสามอันดับแรก คือ อุดรธานี อุบลราชธานี และหนองคาย

นอกจากนี้พบว่า แรงงานเหล่านี้มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษามากที่สุด รองลงมา คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ

ส่วนอาชีพเดิมของกลุ่มแรงงานอันดับหนึ่งทำการเกษตรกรรม รองลงมาคือ รับจ้าง และว่างงาน ในขณะที่ระยะเวลาที่แรงงานคิดจะอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่คิดจะอยู่นานกว่า 1 ปี มีอัตราส่วน 59.4% รองลงมาคือ 1 ปี, 6 เดือน, 3 เดือนและ 1 เดือนตามลำดับ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับงานที่แรงงานเหล่านี้ต้องการทำมากที่สุดได้แก่ งานก่อสร้าง คิดเป็น 52% รองลงมาคือ งานช่างตามโรงงาน ค้าขาย และเย็บผ้า ตามลำดับ (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

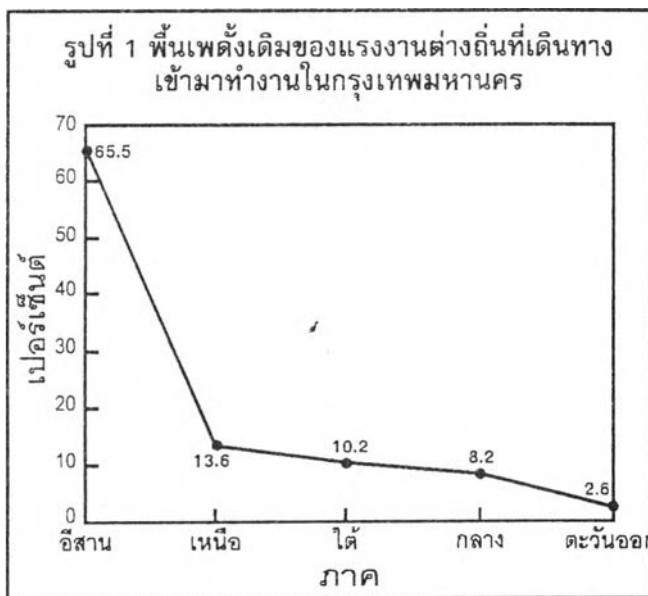
สิ่งที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุดคือ ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหาค่าแรง รองลงมาคือ อยากให้รัฐบาลช่วยกระจายงานและรายได้สู่ชนบท รวมถึงจัดหางานให้ทำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ตามลำดับ

แรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

การย้ายถิ่นเป็นปัญหาระดับชาติ ซึ่งหลายรัฐบาลที่ผ่านมายุบายามที่จะแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่ว่าจะแก้ไขด้วยการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค การส่งเสริมอาชีพ และส่งเสริมการเกษตร รวมทั้งการตั้งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือแรงงานทั่วประเทศ แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่บรรเทาลง หากทวีความรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังฤดูเก็บเกี่ยวพืชผลจากการทำไร่นาจจะมีชาวบ้านจากจังหวัดต่างๆ โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังไหลเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ เป็นจำนวนมากกว่าภูมิภาคอื่น

แนวโน้มดังกล่าวทำให้กรุงเทพฯ มีประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จากการประมาณจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ คาดว่า กรุงเทพฯจะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 12.5 ล้านคนในอีก 2 ทศวรรษข้างหน้า ทั้งนี้จะเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งโดยธรรมชาติและจากการย้ายถิ่นของประชากรที่มาจากจังหวัดอื่น

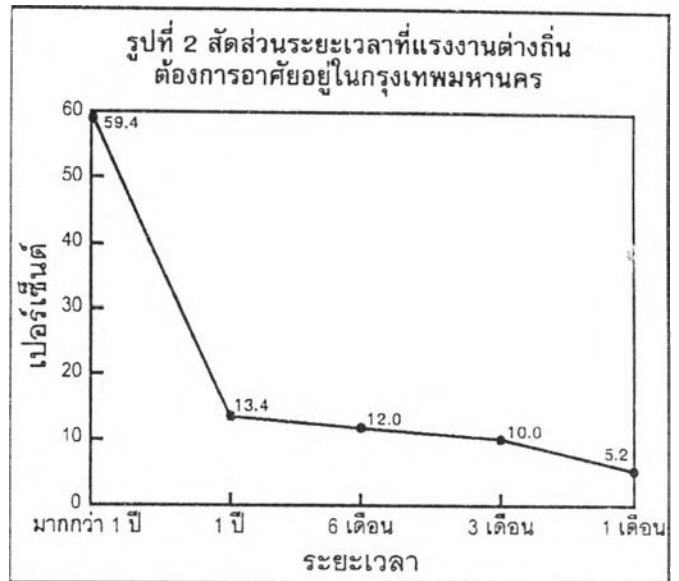
สถาบันราชภัฏสวนดุสิต นำโดย ผ.ศ. สุขุม เฉลยทรัพย์ ได้วิจัยหัวข้อเรื่อง "แรงงานย้ายถิ่น การทำมาหากินที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือ" พบว่า จากแรงงานที่ส่งมา 1,000 คนจะเป็น ประชากรจากภาคอีสานเป็น อันดับสูงสุดคือ 65.5% รองลงมาคือภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออก ตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

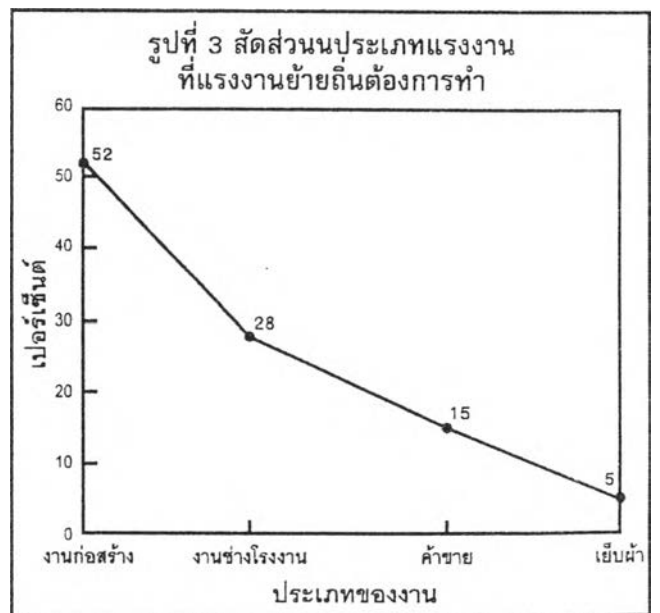
ภูมิลำเนาจากแรงงานภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ มากที่สุดสามอันดับแรก คือ อุดรธานี อุบลราชธานี และหนองคาย

นอกจากนี้พบว่า แรงงานเหล่านี้มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษามากที่สุด รองลงมา คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ

ส่วนอาชีพเดิมของกลุ่มแรงงานอันดับหนึ่งทำการเกษตรกรรม รองลงมาคือ รับจ้าง และว่างงาน ในขณะที่ระยะเวลาที่แรงงานคิดจะอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่คิดจะอยู่นานกว่า 1 ปี มีอัตราส่วน 59.4% รองลงมาคือ 1 ปี, 6 เดือน, 3 เดือนและ 1 เดือนตามลำดับ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับงานที่แรงงานเหล่านี้ต้องการทำมากที่สุด ได้แก่ งานก่อสร้าง คิดเป็น 52% รองลงมาคือ งานช่างตามโรงงาน ค้าขาย และเย็บผ้า ตามลำดับ (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

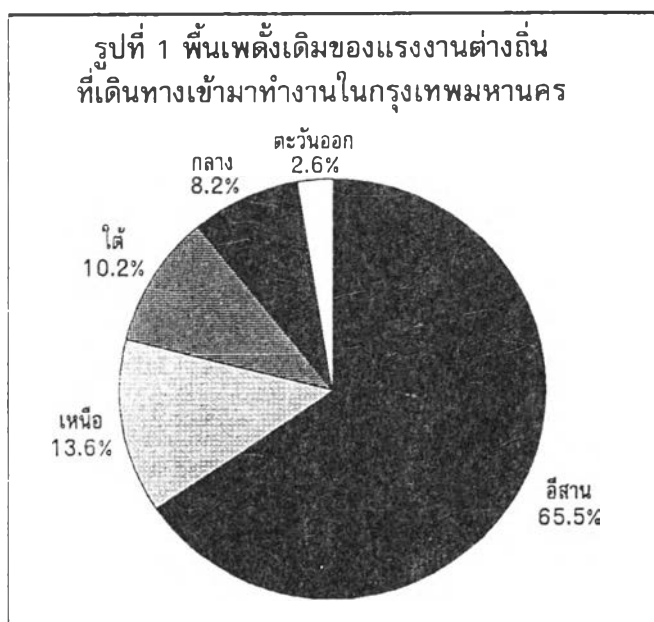
สิ่งที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุดคือ ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหาค่าแรง รองลงมาคือ อยากให้รัฐบาลช่วยกระจายงานและรายได้สู่ชนบท รวมถึงจัดหางานให้ทำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ตาม

แรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

การย้ายถิ่นเป็นปัญหาระดับชาติ ซึ่งหลายรัฐบาลที่ผ่านมามีพยายามที่จะแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่ว่าจะแก้ไขด้วยการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค การส่งเสริมอาชีพ และส่งเสริมการเกษตร รวมทั้งการตั้งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือแรงงานทั่วประเทศ แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่บรรเทาลง หากทวีความรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังฤดูเก็บเกี่ยวพืชผลจากการทำไร่นาจจะมีชาวบ้านจากจังหวัดต่างๆ โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังไหลเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ เป็นจำนวนมากกว่าภูมิภาคอื่น

แนวโน้มดังกล่าวทำให้กรุงเทพฯ มีประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จากการประมาณจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ คาดว่า กรุงเทพฯจะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 12.5 ล้านคนในอีก 2 ทศวรรษข้างหน้า ทั้งนี้จะเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งโดยธรรมชาติและจากการย้ายถิ่นของประชากรที่มาจากจังหวัดอื่น

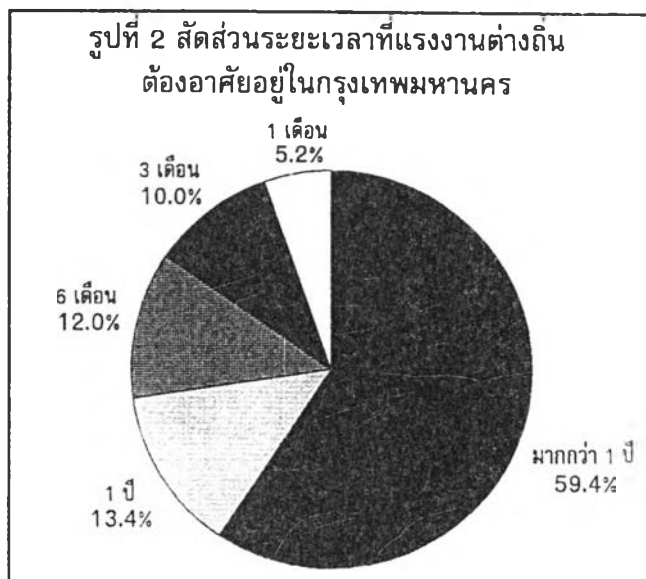
สถาบันราชภัฏสวนดุสิต นำโดย ผ.ศ. สุขุม เฉลยทรัพย์ ได้วิจัยหัวข้อเรื่อง "แรงงานย้ายถิ่น การทำมาหากินที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือ" พบว่า จากแรงงานที่สู้มมา 1,000 คนจะเป็น ประชากรจากภาคอีสานเป็น 65.5% รองลงมาคือภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

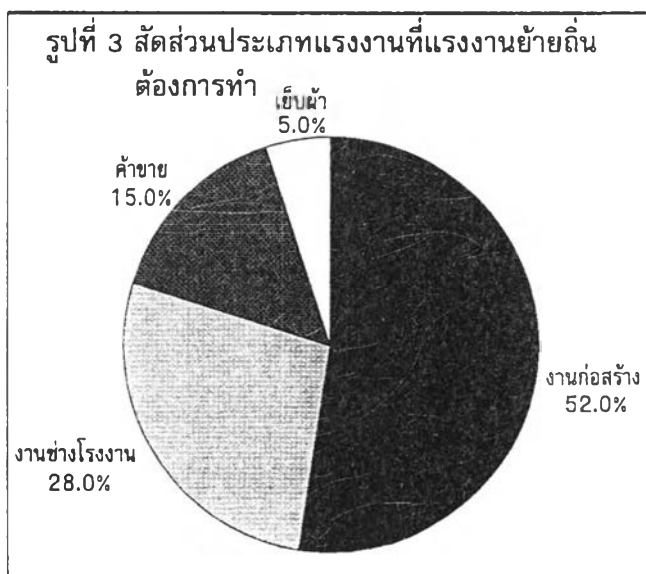
ภูมิลำเนาจากแรงงานภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ มากที่สุดสามอันดับแรก คือ อุดรธานี อุบลราชธานี และหนองคาย

นอกจากนี้พบว่า แรงงานเหล่านี้มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษามากที่สุด รองลงมา คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ

ส่วนอาชีพเดิมของกลุ่มแรงงานอันดับหนึ่งทำการเกษตรกรรม รองลงมาคือ รับจ้าง และว่างงาน ในขณะที่ระยะเวลาที่แรงงานคิดจะอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่คิดจะอยู่นานกว่า 1 ปี มีอัตราส่วน 59.4% รองลงมาคือ 1 ปี, 6 เดือน, 3 เดือน และ 1 เดือนตามลำดับ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

สำหรับงานที่แรงงานเหล่านี้ต้องการทำมากที่สุดได้แก่ งานก่อสร้าง คิดเป็น 52% รองลงมาคือ งานช่างตามโรงงาน ค้าขาย และเย็บผ้า ตามลำดับ (ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

สิ่งที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุดคือ ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหาค่าแรง รองลงมาคือ อยากให้รัฐบาลช่วยกระจายงานและรายได้สู่ชนบท รวมถึงจัดหางานให้ทำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ตามลำดับ

แรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

การย้ายถิ่นเป็นปัญหาระดับชาติ ซึ่งหลายรัฐบาลที่ผ่านมายุบายามที่จะแก้ไขมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่ว่าจะแก้ไขด้วยการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค การส่งเสริมอาชีพ และส่งเสริมการเกษตร รวมทั้งการตั้งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือแรงงานทั่วประเทศ แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่บรรเทาลง หากทวีความรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหลังฤดูเก็บเกี่ยวพืชผลจากการทำไร่นาจจะมีชาวบ้านจากจังหวัดต่างๆ โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังไหลเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ เป็นจำนวนมากกว่าภูมิภาคอื่น

แนวโน้มดังกล่าวทำให้กรุงเทพฯ มีประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จากการประมาณจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ คาดว่า กรุงเทพฯจะมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 12.5 ล้านคนในอีก 2 ทศวรรษข้างหน้า ทั้งนี้จะเป็นการเพิ่มขึ้นทั้งโดยธรรมชาติและจากการย้ายถิ่นของประชากรที่มาจากจังหวัดอื่น

สถาบันราชภัฏสวนดุสิต นำโดย ผ.ศ. สุขุม เฉลยทรัพย์ ได้วิจัยหัวข้อเรื่อง "แรงงานย้ายถิ่น การทำมาหากินที่รัฐบาลต้องช่วยเหลือ" พบว่า จากแรงงานที่สู่มมา 1,000 คนจะเป็นประชากรจากภาคอีสานเป็นอัตราสูงสุดคือ 65.5% รองลงมาคือภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามลำดับ (ดูรูปที่ 1 ประกอบ)

รูปที่ 1 สัดส่วนพื้นที่แหล่งเดิมของแรงงานต่างถิ่นที่เดินทางเข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานคร

ภาค	เปอร์เซ็นต์
อีสาน	65.5
เหนือ	13.6
ใต้	10.2
กลาง	8.2
ตะวันออกเฉียงเหนือ	2.6

ภูมิลำเนาจากแรงงานภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ มากที่สุดสามอันดับแรก คือ อุตรดิตถ์ อุบลราชธานี และหนองคาย

นอกจากนี้พบว่า แรงงานเหล่านี้มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษามากที่สุด รองลงมา คือ มัธยมศึกษาตอนต้น และผู้ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ

ส่วนอาชีพเดิมของกลุ่มแรงงานอันดับหนึ่งทำกรเกษตรกรรม รองลงมาคือ รับจ้าง และว่างงาน ในขณะที่ระยะเวลาที่แรงงานคิดจะอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่คิดจะอยู่นานกว่า 1 ปี มีอัตราส่วน 59.4% รองลงมาคือ 1 ปี, 6 เดือน, 3 เดือน และ 1 เดือนตามลำดับ (ดูรูปที่ 2 ประกอบ)

รูปที่ 2 สัดส่วนระยะเวลาที่แรงงานต่างถิ่นต้องการอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร

ระยะเวลา	เปอร์เซ็นต์
มากกว่า 1 ปี	59.4
1 ปี	13.4
6 เดือน	12.0
3 เดือน	10.0
1 เดือน	5.2

สำหรับงานที่แรงงานเหล่านี้ต้องการทำมากที่สุดได้แก่ งานก่อสร้าง คิดเป็น 52% รองลงมาคือ งานช่างตามโรงงาน ค้าขาย และเย็บผ้า ตามลำดับ

(ดูรูปที่ 3 ประกอบ)

รูปที่ 3 สัดส่วนประเภทแรงงานที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการทำ

ประเภทของงาน	เปอร์เซ็นต์
งานก่อสร้าง	52
งานช่างโรงงาน	28
ค้าขาย	15
เย็บผ้า	5

สิ่งที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุดคือ ต้องการให้รัฐบาลช่วยแก้ไขปัญหาค่าแรง รองลงมาคือ อยากให้รัฐบาลช่วยกระจายงานและรายได้สู่ชนบท รวมถึงจัดหางานให้ทำจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ตามลำดับ

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

รหัสชุด.....

กรณาทกรอกข้อมูลส่วนตัวนักเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา

ห้อง..... เลขที่

๑๖

เพศ

() ชาย () หญิง

แผนก / สาขาวิชาเรียน

- () วิทยาศาสตร์ - คณิต
 () ศิลป์-คำนวณ
 () ศิลป์-ฝรั่งเศส
 () ศิลป์-เยอรมัน

นักเรียนสายวิทยาศาสตร์ให้กรอกข้อความที่ 1 นี้ สำหรับนักเรียนสายศิลป์ให้ข้ามไป
 กรอกข้อความที่ 2 จัดไปแทน

ข้อความที่ 1

นักเรียนสายวิทยาศาสตร์

กรุณาให้คะแนนวิชาที่คิดว่าหนัก หรือชอบมากที่สุด โดยใช้เกณฑ์ต่อไปนี้

ชอบมากที่สุด	5	คะแนน
ชอบ	4	คะแนน
เฉยๆ	3	คะแนน
ไม่ชอบ	2	คะแนน
ไม่ชอบมากที่สุด	1	คะแนน
ฟิสิกส์		คะแนน
เคมี		คะแนน
ชีววิทยา.....		คะแนน
คณิตศาสตร์		คะแนน
ภาษาอังกฤษ (หลัก)		คะแนน
ภาษาไทย (วรรณสารวิทย์)		คะแนน
สังคม		คะแนน

เกรดในแต่ละวิชาของเทอมที่ผ่านมาของนักเรียนสายวิทยาศาสตร์

คณิตศาสตร์ เกรด

ฟิสิกส์ เกรด

เคมี เกรด

ชีววิทยา เกรด

ภาษาไทย (วรรณสารวิทย์) เกรด

ภาษาอังกฤษ (หลัก) เกรด

สังคม เกรด

ข้อความที่ 2

สำหรับนักเรียนสายศิลป์

กรุณาให้คะแนนวิชาที่คิดว่าถนัด หรือชอบมากที่สุด โดยใช้เกณฑ์ต่อไปนี้

ชอบมากที่สุด 5 คะแนน

ชอบ 4 คะแนน

เฉยๆ 3 คะแนน

ไม่ชอบ 2 คะแนน

ไม่ชอบมากที่สุด 1 คะแนน

ภาษาฝรั่งเศส คะแนน ภาษาเยอรมัน คะแนน

คณิตศาสตร์ (ศิลป์-คำนวณ) คะแนน

ภาษาอังกฤษ (หลัก) คะแนน

สังคมศึกษา คะแนน

ภาษาไทย (วรรณสารวิทย์) คะแนน

เกรดในแต่ละวิชาของเทอมที่ผ่านมาของนักเรียนสายศิลป์

ภาษาฝรั่งเศส เกรด ภาษาเยอรมัน เกรด

คณิตศาสตร์ เกรด

ภาษาอังกฤษ (หลัก) เกรด

สังคมศึกษา เกรด

ภาษาไทย (วรรณสารวิทย์) เกรด

กรุณากรอกทุกคนทั้งนักเรียนสายวิทย์และศิลป์

คณะในระดับอุดมศึกษาที่อยากจะศึกษาต่อมากที่สุดคือ คณะ

สถาบัน

ตัวอย่างแบบสอบถามเพื่อวัดการเข้าใจและจดจำ

แบบสอบถามวัดความเข้าใจและจดจำข่าวที่ 1

เมื่อท่านอ่านข่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขอความกรุณาช่วยตอบแบบสอบถามที่ให้มา โดยใช้แบบทดสอบแต่ละประการได้
ขอขอบคุณในความร่วมมือมา ณ ที่นี้ด้วย

ข่าวที่ 1 พัฒนาการพยาบาลชุมชน

1. ในประเทศภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน ด้ยกันเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2533 กับปี 2539 ประเทศ
ไทยสามารถแข่งขันกับประเทศใดในเรื่องการพัฒนาระบบสุขภาพชุมชน

- ก. มาเลเซีย
- ข. บรูไน
- ค. อินโดนีเซีย
- ง. ฟิลิปปินส์

2. “สภาพัฒน์” มีชื่อเต็มว่าอย่างไร

- ก. คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาแห่งชาติ
- ข. คณะกรรมการพัฒนาคุณภาพชีวิตแห่งชาติ
- ค. คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- ง. คณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาสังคมแห่งชาติ

3. สองประเทศอาเซียนที่มีการพัฒนาระบบสุขภาพชุมชน ต่ำที่สุด ในปี 2533 กับปี 2539 คือ

- ก. อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์
- ข. อินโดนีเซีย บรูไน
- ค. ฟิลิปปินส์ บรูไน
- ง. ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย

4. ในปี 2539 ดัชนีการพัฒนาระบบสุขภาพชุมชนของไทยอยู่ที่ระดับใด

- ก. 0.81
- ข. 0.82
- ค. 0.83
- ง. 0.84

5. จงเรียงลำดับของตัวชี้วัดที่มีส่วนกำหนด มากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด ในการจัดอันดับระบบสุขภาพชุมชนของ
ไทยในปี 2539

- ก. อัตราการรู้หนังสือ รายได้ต่อหัว อายุขัยโดยเฉลี่ย
- ข. รายได้ต่อหัว อายุขัยโดยเฉลี่ย อัตราการรู้หนังสือ
- ค. อายุขัยโดยเฉลี่ย อัตราการรู้หนังสือ รายได้ต่อหัว
- ง. รายได้ต่อหัว อัตราการรู้หนังสือ อายุขัยโดยเฉลี่ย

6. ในปี 2539 ประเทศใดที่มีระดับการพัฒนาระบบสุขภาพชุมชน สูงที่สุดในโลก

- ก. สวิตเซอร์แลนด์
- ข. สหรัฐอเมริกา
- ค. แคนาดา
- ง. เยอรมนี

แบบสอบถามวัดความเข้าใจและจดจำข่าวที่ 2

เมื่อท่านอ่านข่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขอความกรุณาช่วยตอบแบบสอบถามที่ให้มา ไม่ใช่แบบทดสอบแต่ประการใด
ขอขอบคุณในความร่วมมือมา ณ ที่นี้ด้วย

ข่าวที่ 2 คนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

1. แนวโน้มของจำนวนการเกิดอุบัติเหตุของชนไทยระหว่างปี 2532-2537 มีลักษณะเป็นอย่างไร
 - ก. ลดตัวลงแล้วค่อยๆ เพิ่มขึ้น
 - ข. เพิ่มขึ้น และค่อยๆ ลดตัวลง
 - ค. เพิ่มขึ้นทีละน้อย แล้วเร่งอัตราเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว
 - ง. ลดตัวลงแล้วลดลงอย่างรวดเร็ว
2. วิธีการใช้ตรวจสอบระดับแอลกอฮอล์ความกฎหมายวัดได้จาก
 - ก. ตรวจปัสสาวะ
 - ข. ตรวจอากาศปฏิกิริยา
 - ค. ตรวจเลือด
 - ง. ตรวจลมหายใจ หรือลมหายใจ
3. ในปีใดที่ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงจำนวนการเกิดอุบัติเหตุของชนไทย
 - ก. 2533
 - ข. 2534
 - ค. 2535
 - ง. 2536
4. การดื่มสุราจะมึนช้า หรือเร็ว ขึ้นอยู่กับปัจจัยใดมากที่สุด
 - ก. ระดับอายุของผู้ดื่ม และ ความเร็วในการดูดซึม
 - ข. ชนิดของแอลกอฮอล์ที่ดื่ม และความเข้มข้นแอลกอฮอล์
 - ค. ความเร็วในการดูดซึม และระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์
 - ง. ความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ และระดับอายุของผู้ดื่ม
5. นอกจากอาการเริ่มต้นของผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์คือ สนุกสนาน ขาดการควบคุมการเคลื่อนไหว อาการต่อไปเป็นอาการอะไร
 - ก. ง่วง เดินไม่ตรงทาง งง สลบหรือตาย
 - ข. เดินไม่ตรงทาง งง ง่วง สลบหรือตาย
 - ค. งง เดินไม่ตรงทาง ง่วง สลบหรือตาย
 - ง. ง่วง งง เดินไม่ตรงทาง สลบหรือตาย
6. แอลกอฮอล์ระดับใดที่กฎหมายในหลายประเทศใช้เป็นเกณฑ์ในการควบคุมห้ามขับรถขณะมึนเมา
 - ก. 50 มิลลิกรัม
 - ข. 80 มิลลิกรัม
 - ค. 100 มิลลิกรัม
 - ง. 150 มิลลิกรัม

แบบสอบถามวัดความเข้าใจและจดจำข่าวที่ 3

เมื่อท่านอ่านข่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขอความกรุณาช่วยตอบแบบสอบถามที่หามา ไม่ใช้แบบทดสอบแต่ประการใด
ขอขอบคุณในความร่วมมือนมา ณ ที่นี้ด้วย

ข่าวที่ 3 บันเทิงไทยพร้อมรับการแข่งขัน

1. จากการสำรวจความคิดเห็นใน ส่วนที่สนับสนุนให้ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันเทิงในภูมิภาคอาเซียน เหตุผลสำคัญที่มีผู้กล่าวถึง มากที่สุด คือ
 - ก. มีค่าแรงถูก และได้เปรียบทางด้านภูมิศาสตร์
 - ข. มีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี และมีค่าแรงถูก
 - ค. ได้เปรียบทางด้านภูมิศาสตร์ และมีโครงข่ายโทรคมนาคมทั่วประเทศ
 - ง. มีโครงข่ายโทรคมนาคมทั่วประเทศ และมีบุคลากรที่มีคุณภาพ
2. ในบทความชิ้นนี้กล่าวว่า เนื่องจากประเทศไทยได้ใช้เงินโฆษณาทุนนิยม หรือการค้าแบบเสรี จึงเป็นการยากที่จะ
 - ก. ยับยั้งวัฒนธรรมจากต่างชาติ ไม่ให้ทะลักเข้ามาเมืองไทย
 - ข. ยับยั้งไม่ให้ต่างชาติหอบเงินมาลงทุนในเมืองไทย
 - ค. ยับยั้งไม่ให้ต่างชาติมากอบ โภชนะประโยชน์ของไทย
 - ง. ยับยั้งไม่ให้ต่างชาติเดินทางเข้ามาตั้งสาขาในเมืองไทย
3. เหตุผลที่สนับสนุนในประเด็นที่เห็นว่า ไทยยังไม่เหมาะที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันเทิงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีผู้กล่าวถึง มากที่สุด คือ
 - ก. มีการ “เซ็นเซอร์” เนื้อหา
 - ข. ภาษีนำเข้าอุปกรณ์ต่างๆ สูง
 - ค. ขาดบุคลากรที่มีคุณภาพ
 - ง. รายการต่างๆ ยังผลิตเป็นภาษาไทย
4. เหตุผลหลักในการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมของไทยที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันเทิงไทยในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ชิ้นนี้คืออะไร
 - ก. เพราะเห็นว่าไทยยังต้องนำเข้าภาพยนตร์จากต่างประเทศเป็นมูลค่ามหาศาลในแต่ละปี
 - ข. เพื่อให้วงการภาพยนตร์ไทยตื่นตัวผลิตผลงานดีๆ ออกสู่สายตาสาธารณชน
 - ค. ตรวจสอบความพร้อมรับมือกับบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมบันเทิงในไทย
 - ง. เพื่อยกระดับมาตรฐานของภาพยนตร์ไทยให้สามารถแข่งขันกับภาพยนตร์จากประเทศอื่นได้

5. บทสรุปของบทความวิจัยชิ้นนี้คือ

- ก. ไทยยังไม่พร้อมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันเทิงของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
แต่เห็นว่าถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติจะส่งผลดีต่อวงการบันเทิงไทย
- ข. ไทยมีความเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันเทิงของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
แต่เห็นว่าถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติจะเป็นผลเสียต่อวงการบันเทิงไทยก็อาจจะถูกครอบงำ
- ค. ไทยยังไม่มีความเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันเทิงของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
และเห็นว่าถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติจะเป็นผลเสียต่อวงการบันเทิงไทยก็อาจจะถูกครอบงำ
- ง. ไทยมีความเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมบันเทิงของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
และเห็นว่าถ้ามีการลงทุนจากต่างชาติจะส่งผลดีต่อวงการบันเทิงไทย

6. ในบทความวิจัยชิ้นนี้จัดทำโดยองค์กรหรือหน่วยงานประเภทใด

- ก. องค์กรรัฐบาล
- ข. องค์กรเอกชนในประเทศ
- ค. องค์กรรัฐวิสาหกิจ
- ง. องค์กรต่างประเทศ

แบบสอบถามวัดความเข้าใจและจดจำข่าวที่ 4

เมื่อท่านอ่านข่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขอความกรุณาช่วยตอบแบบสอบถามที่หน้า ไม้โซ่แบบทดสอบแต่ละประการใด
ขอขอบคุณในความร่วมมือมา ณ ที่นี้ด้วย

ข่าวที่ 4 ผลงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

1. ระยะเวลาที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร มากที่สุด คือ
 - ก. 3 เดือน
 - ข. 6 เดือน
 - ค. 1 ปี
 - ง. มากกว่า 1 ปี
2. เรื่องใดที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือเร่งด่วนที่สุด
 - ก. จัดหางานให้ทำ
 - ข. กระจายงานและรายได้สู่ชนบท
 - ค. แก้ไขกฎหมายแรงงาน
 - ง. แก้ไขปัญหาค่าแรงงาน
3. แรงงานจากต่างจังหวัดที่เดินทางมาทำงานในกรุงเทพมหานครมาจากภาคใด น้อยที่สุด
 - ก. เหนือ
 - ข. กลาง
 - ค. ตะวันออก
 - ง. ใต้
4. สำนักงานสถิติแห่งชาติคาดการณ์ว่า อีก 20 ปีข้างหน้า ประชากรในกรุงเทพมหานครจะเพิ่มจำนวนขึ้น
 - ก. 11.25 ล้านคน
 - ข. 12.5 ล้านคน
 - ค. 13.5 ล้านคน
 - ง. 14.5 ล้านคน
5. ประเภทงานที่แรงงานย้ายถิ่นต้องการทำ มากที่สุด คือ
 - ก. งานช่างโรงงาน
 - ข. งานบริการ
 - ค. ค้าขาย
 - ง. งานก่อสร้าง
6. แรงงานจังหวัดใดในภาคอีสานที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ มากที่สุด
 - ก. อุบลราชธานี
 - ข. ขอนแก่น
 - ค. อุดรธานี
 - ง. นครราชสีมา

ตัวอย่างกระดาษคำตอบเพื่อวัดความเข้าใจและจำเนื้อหาข่าวเชิงสถิติ

แผ่นคำตอบข้อที่ 1

กรุณาใส่เครื่องหมายหน้าตัวเลือกที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมที่สุด

ข่าวพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ข้อที่ 1 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 2 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 3 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 4 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 5 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 6 () ก () ข () ค () ง

แผนคำตอบข้อที่ 2

กรุณาใส่เครื่องหมายหน้าตัวเลือกที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมที่สุด

ข่าวคนรุ่นใหม่ไม่ขับรถเมื่อเมาสุรา

ข้อที่ 1 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 2 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 3 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 4 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 5 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 6 () ก () ข () ค () ง

แผ่นคำตอบข้อที่ 3

กรุณาใส่เครื่องหมายหน้าตัวเลือกที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมที่สุด

ข่าวบันเทิงไทยพร้อมรับการแข่งขัน

ข้อที่ 1 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 2 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 3 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 4 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 5 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 6 () ก () ข () ค () ง

แผ่นคำตอบข้อที่ 4

กรุณาสั่งเครื่องหมายหน้าตัวเลือกที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมที่สุด

ข่าวแรงงานย้ายถิ่นปัญหาใหญ่สังคมไทย

ข้อที่ 1 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 2 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 3 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 4 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 5 () ก () ข () ค () ง

ข้อที่ 6 () ก () ข () ค () ง

ภาคผนวก ค

รูปแบบการแจกแจงสอบถาม

รูปแบบของชุดข่าวที่ใช้ในการทดลอง

ข่าวที่ 1 ข่าวเชิงสถิติที่มีข้อมูลสลับซับซ้อน

แบบที่ 1 เนื้อหาข่าวกับกราฟแท่ง

แบบที่ 2 เนื้อหาข่าวกับกราฟเส้น

แบบที่ 3 เนื้อหาข่าวกับกราฟวงกลม

แบบที่ 4 เนื้อหาข่าวกับตาราง

แบบที่ 5 เนื้อหาข่าวเพียงอย่างเดียว

ข่าวที่ 1 ข่าวเชิงสถิติที่มีข้อมูลเรียบง่าย

แบบที่ 1 เนื้อหาข่าวกับกราฟแท่ง

แบบที่ 2 เนื้อหาข่าวกับกราฟเส้น

แบบที่ 3 เนื้อหาข่าวกับกราฟวงกลม

แบบที่ 4 เนื้อหาข่าวกับตาราง

แบบที่ 5 เนื้อหาข่าวเพียงอย่างเดียว

ข่าวที่ 2 ข่าวเชิงสถิติที่มีข้อมูลสลับซับซ้อน

แบบที่ 1 เนื้อหาข่าวกับกราฟแท่ง

แบบที่ 2 เนื้อหาข่าวกับกราฟเส้น

แบบที่ 3 เนื้อหาข่าวกับกราฟวงกลม

แบบที่ 4 เนื้อหาข่าวกับตาราง

แบบที่ 5 เนื้อหาข่าวเพียงอย่างเดียว

ข่าวที่ 2 ข่าวเชิงสถิติที่มีข้อมูลเรียบง่าย

แบบที่ 1 เนื้อหาข่าวกับกราฟแท่ง

แบบที่ 2 เนื้อหาข่าวกับกราฟเส้น

แบบที่ 3 เนื้อหาข่าวกับกราฟวงกลม

แบบที่ 4 เนื้อหาข่าวกับตาราง

แบบที่ 5 เนื้อหาข่าวเพียงอย่างเดียว

ข่าวที่ 3 ข่าวเชิงสถิติที่มีข้อมูลสลับซับซ้อน

แบบที่ 1 เนื้อหาข่าวกับกราฟแท่ง

แบบที่ 2 เนื้อหาข่าวกับกราฟเส้น

แบบที่ 3 เนื้อหาข่าวกับกราฟวงกลม

แบบที่ 4 เนื้อหาข่าวกับตาราง

แบบที่ 5 เนื้อหาข่าวเพียงอย่างเดียว

ข่าวที่ 3 ข่าวเชิงสถิติที่มีข้อมูลเรียงง่าย

แบบที่ 1 เนื้อหาข่าวกับกราฟแท่ง

แบบที่ 2 เนื้อหาข่าวกับกราฟเส้น

แบบที่ 3 เนื้อหาข่าวกับกราฟวงกลม

แบบที่ 4 เนื้อหาข่าวกับตาราง

แบบที่ 5 เนื้อหาข่าวเพียงอย่างเดียว

ข่าวที่ 4 ข่าวเชิงสถิติที่มีข้อมูลสลับซับซ้อน

แบบที่ 1 เนื้อหาข่าวกับกราฟแท่ง

แบบที่ 2 เนื้อหาข่าวกับกราฟเส้น

แบบที่ 3 เนื้อหาข่าวกับกราฟวงกลม

แบบที่ 4 เนื้อหาข่าวกับตาราง

แบบที่ 5 เนื้อหาข่าวเพียงอย่างเดียว

ข่าวที่ 4 ข่าวเชิงสถิติที่มีข้อมูลเรียงง่าย

แบบที่ 1 เนื้อหาข่าวกับกราฟแท่ง

แบบที่ 2 เนื้อหาข่าวกับกราฟเส้น

แบบที่ 3 เนื้อหาข่าวกับกราฟวงกลม

แบบที่ 4 เนื้อหาข่าวกับตาราง

แบบที่ 5 เนื้อหาข่าวเพียงอย่างเดียว

ผู้วิจัยได้สลับข่าวแต่ละข่าว ที่มีกราฟและตารางประกอบแจกใส่เรียงเวียนไปกันตาม ข่าวที่มีกราฟและตารางช่วยรายงานไม่ให้ซ้ำกัน ทั้งนี้เพื่อป้องกันการลอกคำตอบระหว่างกัน ซึ่งมีรูปแบบการแจกดังนี้คือ

- คนที่ 1 ข้าราชการที่ 1 กราฟแท่ง
- คนที่ 2 ข้าราชการที่ 2 กราฟเส้น
- คนที่ 3 ข้าราชการที่ 3 กราฟวงกลม
- คนที่ 4 ข้าราชการที่ 4 ตาราง
- คนที่ 5 ข้าราชการที่ 1 เนื้อหาเปล่า
- คนที่ 6 ข้าราชการที่ 2 กราฟแท่ง
- คนที่ 7 ข้าราชการที่ 3 กราฟเส้น
- คนที่ 8 ข้าราชการที่ 4 กราฟวงกลม
- คนที่ 9 ข้าราชการที่ 1 ตาราง
- คนที่ 10 ข้าราชการที่ 2 เนื้อหาเปล่า
- คนที่ 11 ข้าราชการที่ 3 กราฟแท่ง
- คนที่ 12 ข้าราชการที่ 4 กราฟเส้น
- คนที่ 13 ข้าราชการที่ 1 กราฟวงกลม
- คนที่ 14 ข้าราชการที่ 2 ตาราง
- คนที่ 15 ข้าราชการที่ 3 เนื้อหาเปล่า
- คนที่ 16 ข้าราชการที่ 4 กราฟแท่ง
- คนที่ 17 ข้าราชการที่ 1 กราฟเส้น
- คนที่ 18 ข้าราชการที่ 2 กราฟวงกลม
- คนที่ 19 ข้าราชการที่ 3 ตาราง
- คนที่ 20 ข้าราชการที่ 4 เนื้อหาเปล่า
- คนที่ 21 ข้าราชการที่ 1 กราฟแท่ง
- คนที่ 22 ข้าราชการที่ 2 กราฟเส้น
- คนที่ 23 ข้าราชการที่ 3 กราฟวงกลม
- คนที่ 24 ข้าราชการที่ 4 ตาราง
- คนที่ 25 ข้าราชการที่ 1 เนื้อหาเปล่า
- คนที่ 26 ข้าราชการที่ 2 กราฟแท่ง
- คนที่ 27 ข้าราชการที่ 3 กราฟเส้น
- คนที่ 28 ข้าราชการที่ 4 กราฟวงกลม
- คนที่ 29 ข้าราชการที่ 1 ตาราง
- คนที่ 30 ข้าราชการที่ 2 เนื้อหาเปล่า
- คนที่ 31 ข้าราชการที่ 3 กราฟแท่ง
- คนที่ 32 ข้าราชการที่ 4 กราฟเส้น
- คนที่ 33 ข้าราชการที่ 1 กราฟวงกลม

- คนที่ 34 ขาวงายที่ 2 ตาราง
- คนที่ 35 ขาวงายที่ 3 เนื้อหาเปล่า
- คนที่ 36 ขาวงายที่ 4 กราฟแท่ง
- คนที่ 37 ขาวงายที่ 1 กราฟเส้น
- คนที่ 38 ขาวงายที่ 2 กราฟวงกลม
- คนที่ 39 ขาวงายที่ 3 ตาราง
- คนที่ 40 ขาวงายที่ 4 เนื้อหาเปล่า

ประวัติผู้เขียน

นายณรงค์กร มั่นชานา เกิดวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ.2510 ที่อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปีการศึกษา 2535 ได้เข้าทำงานแผนกกองบรรณาธิการข่าวต่างประเทศหนังสือพิมพ์วิญญูจักรรายวันระหว่างปี 2535-2537 และหนังสือพิมพ์คู่แข่งรายวันระหว่างปี 2537-2538 ตามลำดับ เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิตเมื่อ พ.ศ.2537 ปัจจุบันประจำกองบรรณาธิการที่นิตยสารอิมเมจ